

Baranyi Imre

Szívzörej

Versek 2021-ből

Magánkiadás

Baranyi Imre

Szívzörej

Versek 2021-ből

MAGÁNKIADÁS

ISBN 978-615-81669-6-6

Minden jog fenntartva.

© Baranyi Imre 2022

Az oltás elé

E szörnyeteggel oly nehéz ma vívni,
hiszen talán ezernyi karja van,
ezerszer átkozott, mocsok kezével
tüdődbe markol kéjes boldogan.

E kórral nem lehet sokat vitázni,
felőrli bőszen gyenge testedet,
s ha mégse vinne föld alá, világod
ütőerén ejt végtelen sebet.

Bezár szobádba, szétmorzsolja lelked,
a rettegésnek tengerébe lök,
kifordít minden eszmét és kegyelmet
nem ad sehol már, részegen hörög.

Elontja mételyét, agyadba fészkel,
s te még a kételyén gondolkozol,
beoltsd magad vagy élj a félelemmel
tovább, közben ráncold a homlokod.

Barátom kérlek, hogy legyél eszednél,
amint lehet, menj, s olttasd csak magad,
az életünknek ennyi most az ára,
ezt kéri tőled jó anyád, s fiad.

Már alig vagyunk

Ez éjjelen lehullott még egy csillag,
hogymennyi összesen, nem is tudom,
csupán maroknyi régi társ maradt csak,
akikkel én a többit számolom.

Az életünk ezer színű virága,
mint számolatlan, gömbölyű csoda
gurult el messze, százfelé a nyárban,
és most az őszyünk megfakult suba.

A reggelt még ma is tündér, ki hozza,
de éjszakáink már az ördögé,
a vágyainkat íme elkobozza,
s hajítja flegmán lábaink elé.

A szél ki még ma itt velünk bolyongó,
az ősz hajunk között lágyan turkáló.

De jó is lenne...

De jó is lenne még a régi nyárba,
ma visszamenni és fürödni újra
a megköthetetlen ifjúságba,
lány, csillanó csodáin mámorulva.

De jó is lenne még elandalogni
a hús ligetnek árnyas fái közt,
megint ügyetlenül csak csókolózni,
miközben szép szerelmünk megfürösz.

De jó is lenne még meginni újra
bankett után az osztálynak borát,
amit ránk bízta új találkozókra,
de mi Zsigával nem bírtuk tovább.

De jó lett volna jónak is maradni,
ma már nem kéri számon rajtunk senki.

A falka szelleme

Milyen világ ez, mondd nekem komám,
amelynek nem látok ki ablakán,
ahonnan nem vezet már út tova,
az is lehet, hogy nincsen ajtaja?

Amerre nézek fáradt emberek,
eltévelyedtek és hitetlenek,
nagyotmondók, gyávák, fontoskodók,
lyukas zsebükből mindenük kilóg.

Alig maradtak régi harcosak,
egy nemzedék ma már kettészakadt,
fogyasztók lettek és mi elfogyók,
a lázadó vér bennünk megfagyott.

Ólalkodunk egy nagy csalás körül,
kinek csont jut, már annak úgy örül,
ilyen komám a falka szelleme,
ilyenné váltunk végül, látod-e?

De ím körötte ott a gazdanép,
ha nem mész arrébb, nyomban rúg beléd,
s hogy megtanuld, mi lenne itt a rend,
egy jó nagyot ránt szűk nyakörveden.

A rőzsetolvaj dala

A tél a tájra ült ma reggel újra,
és még alig múlt lám az éjszaka,
de már mohón a kéményedbe bújva
kemény fagyot hoz, úgy oson tova.

Kicsit még harcol egy konok parázssal,
aztán az is hamvad kezétől ím,
raknál a tűzre, ám a földesúrral
te összevesztél, fád már nincs megint.

Igaz bizony, loptál az erdejéből
pár száraz, földre hullott ágat el,
azóta futsz rideg tekintetétől,
fagyoskodsz és az erdőőr figyel.

Gondoltál arra már te vén tekergő,
miért a kín tiéd, s övé az erdő?

Örök menyasszony

Fehér ruhája már oda,
szerelme sincs, nem is csoda,
a fodra megkopott ím,
kisírt szemére szorgosan,
tűnő idő magányosan
csak ráncot ültetett ki.

Menyasszony volt ő egykoron,
készült is sok barát, rokon
a boldog esküvőre,
de vőlegénye már haza
nem ért, a háború zaja
sodorta félre holtan.

Azóta félve öltözik,
sötét ruhája fodrait
a szél siratva fújja,
mikor templomba elsiet,
letörli még a könnyeket,
a lakkcipőbe bújva.

Böjt

Biztosan valami nagyon okos dolog lehet a böjt, hisz sokan teszik a népek, de én megrettenek, ha arra gondolok, esetleg csókjaid nélkül kell, hogy éljek.

Döntés

Fontold meg jól, mikor te fát vágysz, hogy végül is melyik oldalra lépsz, emitt maradsz vagy mégis átállsz, örülsz a végén vagy marad a félsz.

Száműzött hajós

Ma jó hajóm tovább siet nagy álmaim felé, vitorlarúdján vad szelek, csak úgy remeg belé, szemem lehunyva állok én akár egy orrszobor, a szél arcomba sós vizet meg bánatot sodor.

Ma messzi tájra indulok, remény, s öröm közé, és nincsen már mi visszafog, maradsz az ördögé, hagyom, hogy vívd csatáidat tovább hitetlenül, de mindig zsarnokom maradsz nekem már legbelül.

Kifosztottad világomat, kilöktél engemet, alattvalóitok közül kevés ki eltemet, hisz nincs itt szőlő, s lágy kenyérből sem jut már nekem, ne félj király leszel, de félj, mert híredet viszem.

És légy nyugodt, egy szép napon még visszatérek én, egy új világot ringató hajó fedélzetén, hozom magammal rengeteg jó honfitársamat, és elsöpörjük döllyfödet mi, mint az áradat.

Fáraó

Élet és zord halál ura volt egykoron, nagy építményeket húzott az égre fel, előnybe részesült a hű barát, s rokon, milyen jó, hogy ma már ilyesmi nem jön el.

Vízkereszt-szonett

Belátom, hogy nagy itt a herce-hurca,
tivornyátok véletlenül se durva,
kereng köröttem egy tucatnyi vers ím,
és benne mennyi sok vagány keresztím.

Az Éva vermuttal nagyon vigyázz te,
itatja ő magát, a csábos íze
nemrég az én agyam nagyon megülte,
a másnapot talán az ördög szülte.

Tibor, ne gondolj már a vízkereszttel,
ahogy te itt a bárban ím idézel,
a versed, s éneked magasra tesztel,
hisz tégedet nem olvasott Vitéz el.

Ledér tündérek és bohó vigécek,
csak az számít, hogy messze száll az ének.

Mi dolgom...

Mi dolgom még e vad-szelíd
világon, mely csak andalít,
utána meg pofon vág,
mi kényszerít ma még ide,
hisz lelkem tiszta és üde,
de már a sírom ássák?

A léten túl a távolok
úgy hívogatnak, s már zokog
ki engemet szeretne,
elindulok nagy útra én,
s bolyongok majd e földtekén
tekinteted keresve.

Nem számolom meg lépteim,
de majd világom végein
egyszerre megtalállak,
s akkor nem adlak én oda
mint szíved égi bajnoka,
nem adlak el halálnak.

Sors dal

Ha még akad, ki rád nevet,
addig ne bántsod a sorsod,
ne légy vele olyan kemény,
lehet, hogy ő se boldog,
amíg nem vájja lelkedet,
a sasmadárnak csőre,
addig szorítsd csak öklödet
és messze fuss előle.

Amíg fejed fölött fedél
van és meleg levest kapsz,
remélj és úgy keress vigaszt,
hogy másokat ne borzassz,
ne hagyja szád szitokszó el,
ne átkozz senkit érte,
hogy már az ördög lelkedet
saját magának kérte.

Ha majd lesz már ki megtagad,
s fejét fordítja tőled,
te akkor is köszönj oda,
emeld meg fejfedődet,
ne lássa senki más a szád
sarkán kiült mosolyt ott,
viseld a sorsod, mint nehéz,
megázott nagykabátot.

Biliárd asztal

Első látásra nagyon könnyűnek láttam,
bezzeg amikor végül is odaálltam,
másik golyót el véletlen sem találtam,
és még a posztót is durván meggyaláztam.

A szóra várva

Tudod, csupán egy szóra vártam,
amelyből azt a mondatot
pakoltam és halálra váltan
olvastam volna össze ott.

Hisz én az értelmet kerestem,
amelyben nincsen félelem,
s amelynek végén ismerősen
borul reám a végtelen.

Tudod, csupán egy szót akartam,
amely beillett volna még
a már magasló téglafalba,
akár talán többféleképp.

Tudod csupán egy szót reméltem,
azt hittem, hogy kigondolod,
de lassan íme én megértem,
azt, hogy miért nem mondhatod.

Cédrusfa

Magányos cédrus áll a szirt fokán,
akárha őre volna tán a hegynek,
körötte sas kering kicsit sután
keresve rajta még a régi fészket.

Vihar volt éjjel, átkozott, kemény,
letörte azt a vastag cédrus ágat,
amely fölé fészket rakott szegény,
és most szívére ült a szörnyű bánat.

Fiókáját nevelte volna fel,
ha vad vihar kevélyen nem ragadja
el tőle és veszett szeszélyével
nem söpri el, s kicsit még élni hagyja.

Lehet, ma is köröz talán a sas még
a cédruság körül, hol kék az ég.

Utolsó lobbanás

Ha még maradna annyi őserő,
mi egybe tartsa ezt a földet itt,
és nem szakítaná a törtető
sereg ma szerteszét darabjait,
úgy érdemes lehetne még talán
az ember névre mind, ki itt lakik,
s az is lehet, hogy majd a kézfogás
közöttünk megszokássá változik.

De kapzsiságunk olthatatlanul
kivájja vérző földünk belsejét,
s koszoljuk vegyszerekkel oly vadul
folyónk halaktól hemzsegő vizét,
az égre gyárkémények füstölik,
mutatják azt, hogy még ma itt lakunk,
de majd tüdőnk egyszer csak megtelik
és akkor merre lesz nekünk honunk?

Ma még talán lehetne róla szó,
hogy elkerüljük szörnyű végzetünk,
e vad tivornya visszafogható
lehetne úgy, ha lenne rá eszünk,
de félek én, ahogy mint annyi más,
ez is csupán merengő vágy marad,
s holtan kering a Föld nem is soká,
lakatlanul, magányos úr alatt.

Háromsoros

Az a nő az utcáról, a térről és a boltból,
a nő, akit kerestél és eddig nem találtál,
a nő, aki szemét épp most vette le a Holdról.

Farsangi éj

Kering a farsang, áll a bál,
körötte mennyi karnevál
forog, pörög, derül,
és táncoltatja kedvesét
erős kezén a férfinép,
kitartón, emberül.

Fagyott a téli éjszaka,
mégsem csitul vad mámora
a fesztiválnak ím,
nem is lassulnak reggelig,
a táncos lábak áttörik
a csend határait.

Aztán az égi virradat
terít a bálra álmokat,
szelíden áthatol
a rebbenő szemhéjakon,
mint láthatatlan ablakon,
s reggelre elpakol.

Téli hajnal

Fák dideregnek az éjjeli ködben,
csend citeráz deres ágaikon,
hajnali fények előtt ücsörögnek
a varjak, csupa dér szárnyaikon.

Ablakok gyúlnak a téli világban,
szél motoz halkán a csűrök alatt,
egy kakas épp köszörülgeti torkát,
majd belevág, begye jól kidagad.

Gazda csoszog ki a tiszta szobából,
álmaival hadakozva kicsit,
majd teszi dolgait újra, ahogy rég,
asszonya üstbe vizet melegít.

Ébred a ház, tele gyermeki hanggal,
új napot számol a téli világ,
felkel a Nap, remegő sugarától
olvad a jég, belebarnul az ág.

Kakukk

Mióta egy galád kakukk,
tojását máshoz belopta,
azóta énnekem gyanús
az összes kakukkos óra.

Szatíra

Nincs bennem már harag,
nevetve állok itt,
lelkem verset farag,
az állam felkopik.

Kórrajz

A hangom már nem ér el messze,
nem úgy zeng, mint ahogy szeretném,
tüdőbajom megint nyomorgat
e végtelenbe hajló estén.

Nem úgy forog ma már a nyelvem,
ahogy neved szelíden mondta,
a bénulás hatalma görcsöl
e mindentől beteg gyomorba.

Szavak maradnak el maguktól,
lelassul már a mozdulat ma,
csak éjszakák ne jöjjenek rá
a még viselhető napokra.

De most elég, nem sírni jöttem,
lehetne ennél sokkal rosszabb,
viselni kell utóhatását
az áttivornyázott napoknak.

Repülnék

Ma még feléd száll énekem,
ma szívemet hozom,
le is pakolnám én eléd,
ezernyi bánatom.
Rajonganék a csókodért
és minden mondatom
neveddel számon kezdeném,
ha lenne rá okom.

De eltaszítottad kezem
mi téged átölelt,
virágot szedtem, mérgesen
dobtad te azt is el.
Hiába volt a küzdelem,
a szíved nem felelt
könyörgésemre, azt hiszem
nekem nálad kitelt.

Ha lenne még egy tétova,
elejtett fél szavad,
mivel behívnál engemet,
(ó, boldog pillanat)
mindent feledve szállanék
a karjaidba, jaj,
de már lenyested szárnyamat,
s nem nő ki egyhamar.

Facér

De régen is volt az, mikor még
legényként roptam én a táncot,
mulattam gyakran, ám aligha
viseltem akkor nyakba láncot.

Volt úgy, hogy szőkeség a lányka,
kivel még este andalogtam,
de aztán pirkadatra már más,
egy barna álmodott karomban.

Bizony barátom elmesélni
alig tudom történetét ma
a régi, boldog, szép időknél,
mi volt csodás legénykoromban.

Sebesség

Oly gyorsan futott,
hogy a fény csak kullogott
poros nyomában.

Behódolás után

Tudod te jól, hogy vannak rossz napok,
mikor magányod szörnyű perbe fog,
alatta újra fáj a béna szív,
goromba lelked lomha, s invazív.

Mikor tucatnyi bűnödöt mosod,
hazudsz magadnak, nincs is indokod
továbbiakban mentegetni már
a múltba rejtett számtalan hibád.

Szavak lapulnak bár az ajkadon,
kimondhatók, kimondhatatlanok,
de jobb, ha hallgatsz és osonsz tovább
lapulva, bölcsen, mint kimondanád.

Ám lesz, mikor már nem bírod tovább,
s nem is tudod befogni majd a szád,
lehet, hogy akkor rád vetik maguk,
hatalmuk féltő hívők és guruk.

Mikor nem nézed mérleged fokát,
s a szenny, mit sorsod majd eléd okád,
felrázza fáradt, balga lelkedet,
s üvöltve rázod végre öklödöt.

Akkor leszel te újra önmagad,
borítod lánggra torz világodat,
és akkor lesz neked majd rá erőd,
hogy elsöpörd a sok semmittevőt.

Karika

Szépséges teste ívbe hajlott,
a karika gurult tova,
utána lépett mégis könnyen,
és úgy tett, mintha játszana.

Akar a fene...

Akar a fene
miniszter lenni, folyton
mellébeszélni.

Ne feledd...

Ne feledd soha,
álmodra ébredés jön,
kijózanító.

Búfelejtő

Fehér ruhája átdereng
a tél hideg ködén,
talán csak az maradt nekem,
hogy elfelejtsem én,
ne gondoljak ma vissza rá,
akár a szélvihar
sodorjam emlékét tova,
mely mindent felkavar.

Menyasszonyom volt délelőtt,
de már ma délután,
előlem elfutott, s szívem
magával vitte, lám
azóta más utat keres,
feledni nem tudom,
borospincémben úzom el
tengernyi bánatom.

Legény

Elillant lám a vadregény,
a rózsaszál szömörce,
igyál tovább te nagylegény,
az álmod már törölve.

Farsangra fel!

Te fújd csak azt a trombitát,
te fújd, amíg csak hagyják,
nehogy farsangi álmodat,
az ördögök tapossák,
te csak táncolj, ölelj, szeress,
a kedvedet ne szegje,
hogy annyian búsonganak
az álmaik feledve!

Repítsd az égre vágyadat,
ne kornyadozz epedve,
a holnap úgyis visszahúz
magával majd a földre,
tele tüdődből énekelj,
fakadj megint a dalra,
téggy úgy, mintha e zord világ
selyemcukorból volna!

Hideg...

Hideg a reggel,
üresen ásít a nagy
kemence szája.

Melyik

Meg tudod nekem
mutatni végre, melyik
csillagot kéred?

A hazatérő harcos dala

Letűnt világok romjain kereng
a képzelet türelmesen tova,
keresve őseit, s enyészetét
találja már, hiszen csak mostoha.

Megannyi sorscsapás között motoz,
keres, kutat, neszekre is figyel,
de már csalódva rálegyint csupán
a romfalak között bolyongva el.

Arcán a századok poros nyoma,
amelyre néha könnye ráfolyik,
szemétől fáradtan takarja el
a burjánzó liánok ágait.

Ledöntve házak, templomok, kereszt,
ez hát a hon, miért a vére folyt,
a küzdelem csak ennyit ért, nyomán
csak rút romok, s a harc hiába volt?

Ledobva vértjét két kezével ím
ásót ragad honának romjain,
maltert kever, téglát pakolva már
egy új hazát terem a könnyein.

Vályú

Kondám kihajtom én a domb tövébe,
miközben alszom, meghíznak kövérre,
majd szürkülettel újra visszatérünk,
nem is kell akkor már vályú minékünk.

A tó közepén

A csónakomnak két lapátja van,
evezek is velük nagy boldogan.
A tó közepén, én okos pasas,
ott döbbenek rá, csónakom lyukas.

Mi lesz...

Mi lesz vajon a jó fiúkkal,
a lelküket eléd rakókkal?
Mert ők nem látszanak,
szívük plátói csak,
ellentétben a lányfalókkal.

Cinke

Vékonyka ágon cinke ül,
magot tesztek elé, örül,
vékonyka hangon énekel,
dala már tavaszt érdemel.

Vékonyka ágon cinke volt,
parányi teste megfagyott
dalára senki sem felelt,
csak egy cica, ki elszelelt.

Hozzá siettem...

Hozzá siettem
azon az éjszakán én,
de már mást ölelt.

Apokalipszis

Haláltusáját vívja most az élet,
sötét energia került felül,
galaktikákat szétfeszít hevével,
világok elhasadnak ím ebül.

Megszűnik majd a fény a csillagokban,
a mindenség koromsötétben ül,
elindul már a Hold is vontatottan,
és nem kering tovább a Föld körül.

Vajon mi lesz a széthasadt világgal,
mi sorsra juthat így az értelem,
lesz még talán költő, ki majd dalával
emlékezik meg róla csendesen?

Vagy mindez óriás borospohárban
csupán egy korty az istenek torában?

Sodródva

Úgy nincs kedvem nekem ma bölcset írni,
okoskodásra vágyam nem maradt,
szerelmesen szeretnék csak hevülni,
amíg megfogható a pillanat.

Ma nem szeretnék semmit elmesélni,
csupán a csöndben révedeznék én,
nem adnám meg magam ma holmi nyűgnek,
csak álmodoznék rólad könnyedén.

Ha nem motozna itt belül a bánat,
letenném súlyos hátizsákomat,
és énekelve ballagnék utánad,
mutass nekem követhető utat.

Te vagy ma énem éltető fele,
nem is fér abba semmi más bele.

Rúzsolt

Farsangi bál alatt esett meg az,
hogy égő ajkam ajkadon ragadt,
szemedbe néztem, melynek tengerén,
a mámorok honába úsztam én.

Karunk mohón, ölelve hullt alá,
s mikor reggelre kelt a napsugár,
sehol se voltál, tűnő gondolat,
csupán rúzsolt, mi ingemen maradt.

Viadal

Ha nem én nyerem,
pajzsomon visznek haza
és elsíratnak.

Fohász a győztesekért

Ma már az Istenért se szól imátok,
hazudtok, loptok, mintha illenék
lenyúzni még e rothadó világról,
amit csak bírtok, üdvöt és reményt.

Ha már a holnapunk nem opció ma,
s feléletek jövőnk ígéretét,
csupán egy percre hagyjatok magunkra,
fohászt sorolni bűneitekért.

Ne várjatok ti tőlünk megbocsátást,
hisz Isten, égi dolga lenne az,
de ő fejét fordítja tőled és mást,
egy új világot ígér bánata.

Futhatsz te akkor már akárhova,
harácsolt pénzed szétgurul tova.

Varázsod...

Varázsod égi, andalító,
ruhátlan látlak, vérem izzó,
levegőt kapkodok,
talán meg is halok,
de téged nézni jaj, nagyon jó!

Az út szélén

Kihűlt a tested, álmodik,
a fényt akarja újra,
belül szeretne még kicsit
a kölcsönéből vissza,
de már a vágy sem élte,
csak imbolyog előre,
amíg végül rá nem talál,
egy még szerethetőre.

Agyadban már a gondolat
csak szaggatottan sejlik,
kihullott összes szemfogad,
és mindened jelentik,
arcodra írva kínokat
mohó pribék kutatja,
kiválogatja múltadat,
zömét szemétre dobva.

Körül tekerve válladon
egy rossz köpeny szabódik,
zsebébe dugva két kezéd,
a szél sodorva lódít,
talán kapsz még egy tál levest,
de végül az se biztos,
csupán a múlás van veled,
amelynek széle piszkos.

Szántás

A csendben alszik még a barna szántás,
alatta már meleng az őszi búza,
a varjak egyre azt a percet várják,
mikor fejét a föld alól kidugja.

Nehogy mán...

Van énnekem egypár hibám,
itallap volt a bibliám,
nagy is bennem a bűntudat,
annál nagyobb az öntudat.

Virágvers

Neved, ha hallom, rezdülök
akár egy ócska húr,
akár egy éhes újszülött,
a szám emlőre nyúl,
amint a részeg töltene
az utolsó körét,
én is szerelmem önteném
remegve úgy eléd.

Ha már azóta nélkülöd
konok magány az úr,
a szívemen ejt nagy sebet
és folyton újra szúr,
maradjon annyi oltalom
e fázós hajnalon,
elkékülő jég-ajkamon
neved suttoghatom.

Aztán a szó is elmarad,
nem indulok feléd,
a szívem végül meghasad,
tovább dobogna még,
de lenn a mélyben nem lehet
nagyot kiáltani,
a föld emészti testemet,
s ki fog virágzani.

Rozscipó

Ha rozscipót eszem reggelre, s délbe,
egészségemnek sosem lesz vége,
azért, hogy elkerüljön az öröklét,
kolbászszír lesz rajta még a feltét.

Válás után

Ha majd a híremet viszed,
s meséled átkozódva,
hogy én csupán csak ellened
készültem háborúra,
ütöttelek meg vertelek,
és még enned sem adtam,
gyötörtem tiszta lelkedet
a bűnben és mocsokban.

Viszont meséld még azt is el,
hogy én a börtönödben
megannyi kint viseltem el,
s a véremben fürödtem,
szíjad nyomán a hátamon
ma is sebek sajognak,
borús emlékeként gonosz,
veled töltött napoknak.

Valóság közben annyi csak,
szerelmesen civódtunk,
mindent akartunk, végül is
saját vermünkbe hulltunk,
aztán türelmünk sem maradt,
egymás szívét kiteptük,
hiába voltak csókok is,
szegettek ím az eskük.

A Szajna parton...

A Szajna parton
édes-bús sanzon kering
borospohárral.

Ismeretlen szerző

Lehet, hogy a világ sora
már végig meg van írva,
te vagy csupán szorgalmasan
a leghűbb olvasója.

Kíváncsian lapozgatod
a napjait a könyvnek,
amelyek engedelmesen,
lazán tovább pörögnek.

Előre mennél vakmerőn,
de lám, nincs semmi rajta,
pedig csak eltitkolja még
a láthatatlan tinta.

És visszanézni sem tudod,
a rég elmúlt napoknak
sorai és a képei
már elhomályosultak.

Lehet, hogy a világ sora
már végig meg van írva,
csak egy bajod van túl ezen,
hogy nem tudod ki írta.

Dióvész

Bemondta már a rádió,
idén nem is lesz jó dió,
javát fúrólégy ette meg,
diós bejglimnek annyi lett.

Igazmondó

Mivégre vagy te új eszmék vezére,
miért is mondod mindenütt ki azt,
mi téged ad majd hóhérod kezére,
s nevedre már megannyi sár tapadt?

Miért is nem tanultál meg hazudni,
valóságot kimondanod miért
is kell neked bolond beszédbe fogni,
s utána futni puszta létedért?

Talán az ősidőkből itt ragadtál,
nem is tudsz mást akarni, mint valód,
kemény vagy mint a régi, büszke sziklák,
te múltad elhazudni nem tudod.

De tarts ki, lásd az úrinép már reszket,
ti napról napra egyre többen lesztek.

Az okát...

Az okát csudamód keresem,
hova lett veled a szerelem,
a szomszéd ablakán
belesek szaporán,
s látom a bojlerét szereled.

Orrom...

Orrom kicsit piros,
járásom holdkóros,
a pólóm hófehér,
kicsit vörösboros.

Szenvtelen szerelmem

Csak állok itt a sűrű hóesésben,
miközben végig arra gondolok,
miért is hagytalak magadra téged,
mi volt az ok, mi erre biztatott.

Pedig nem is voltál hozzám te oly rossz,
igaz, hogy jó sem, éltél csendesen,
közelre nem kerültél bár a lánghoz,
de zord hideg sem ért el, úgy hiszem.

És én veled tovább e langyos úton
nem tudtam menni, ezt megértheted,
ha már szeretsz, a szívem vagy fagyasztod,
vagy azt emésztő tűzzel égeted.

Emléked bomlik már ezernyi szálra,
varázsod szertefoszlott, mint a pára.

Nem vagyok túl okos...

Nem vagyok túl okos, kicsit már túlkoros
lennék az iskolához.
Maradok obsitos, lelkem fűrészpóros
a nagy romantikához.

Az volt...

Az volt a látomásom,
hogy ott a sorsoláson
kihúzzák majd a számom,
nem így lett, ó de bánom.

Konferencia

Azon a konferencián
esett szét édes óhazánk,
megannyi héja tépte szét,
az összetartozók szívét.

Dunakanyar

Vajon miért is fordul ott
nagy hirtelen csak jobbra át,
talán eszébe ott jutott,
átszelné Pestet és Budát.

Kockázatok és melléfogások

Azt hittem jéghideg szemétől
egy szép nap én elolvadok,
reméltem, hogy kemény szívére,
talán még verset írhatok.

Magamtól mentem én a jégre,
tudtam, be is szakadhatok,
de bíztam benne, hogy megérte,
és engemet szeretni fog.

Hisz ő csak csalt tovább kacéran,
ujjával intett még felém,
aztán a jég megnyílt alattam
és elmerültem mégis én.

Ezernyi jel mutatta, hogy ne
kockáztassak ma ekkorát,
vakon hittem hideg szemének,
varázslatos melléfogás.

Bábu

Nem vetted észre
azt, hogy a táblán csupán
csak lépnek veled.

Lajhár

Olyan vagyok ma, mint a lajhár,
oly lassan is gondolkozok,
nem érhet engem semmi baj már,
ha benned megkapaszkodok.

Malom

Malomban lásd, minden fehér,
megőszült ím a molnár,
fáradt alakja lisztedért
megannyit dolgozott már.

Hideg szél...

Hideg szél motoz,
gyümölcsfa ágán rügyek
reszketnek bele.

A csavargó dala

A vágy szívemben elcsitult,
de még a testem ráborult
egy rég ígéző testre,
miközben szám is oly vadul,
olyan kimondhatatlanul
az égő szád kereste.

Tudom, hogy lassan vége már,
szerelmünknek nincs több határ,
mit át lehetne lépni,
engem világod körbezár,
de íme, új nap fénye vár
és nem tudok maradni.

Csavargónak születtem én,
hiába már hiú remény,
továbbmegyek az úton,
maradni látod, nem tudok,
a vérem hajt, elindulok,
kezem búcsúra nyújtom.

Farsangi éjjelen

Kereng a karnevál, javában áll a bál, forognak ím a párok.
Köröttem táncosok, én arra gondolok, hogy nem hiába várok.
Elém lépsz könnyeden, ölelsz szerelmesen, szívedre én vigyázok.

Hullámzik a tömeg, de én immár veled kapaszkodok csak egyre.
Szemedből csillogás, érzéki villanás néz vissza a szemembe.
Öllemek boldogan, az éjfélt messze van, vigadjunk mindörökre.

Csodás e forgatag, kezed kezembe add, járd még velem a táncot.
A pír az arcodon, olaj a vágyamon, tüzeli fel a lángom.
Karomban tartalak, varázslatos e nap, hagyjuk a társaságot.

Harang éjfélt ütött, szívünk a Hold mögött pirulva sugdolózik,
A farsang mámore terül a városra, bár kicsit még szabódik.
Elandalog, mesél, egy jobb évet remél és csendbe burkolózik.

A lábaink alatt, kövek szorítanak titokban még utánunk.
Konfetti száll tova, s mi lépkedünk haza, fehérlik már a házunk.
Bújjunk szobánkba be, s e farsang éjjele, legyen végre a nászunk.

A fűzfapoétához

Még odahívna magához, a lelke reám telepedne
és dalait muzsikálva teperne a földre le ismét.
Távoli ködbe vesző parazsakkal előtörekedve
égeti hátamat újra meg újra, bemártja belém még,
azt hiszi verseit így hamarabb fogom én kelepelni.
Márpedig egyszer elé fogok állni, s kimondom elég volt.

A fénynek árnya

A fény az árnyékát kereste, újra
benézett minden háznak ablakán,
mióta őt a Nap leküldte, tágra
nyíló szemével azt kutatta tán,

ma hátha mégis rajtakapja végül,
de sajna közte és az árnya közt
a már-már biztos pillanatban ékül
minduntalan talány, mi költözött.

Hiába próbált ő cikázva járni,
az árnyék szintén úgy haladt vele,
fatálisan közötte volt a tárgy, mi
takarta tőle árnyát elfele.

Lehet, hogy néki nincs is árnya mégse,
ki merje mondani a fény szemébe?

Ma úgy aludtam el...

Ma úgy aludtam el, hogy álmom
hasonlított a régi dalra,
amelyben benne volt a kettőnk
fájdalmasan rövidke sorsa.

De látod, visszajött a kotta,
alig kopott az ócska szólam,
ott folytattam, hol abbahagytam,
álmomban is tovább daloltam.

És még az illatod se tűnt el,
hajad selymén az esti fények
ismét csak úgy bicsaklanak meg,
ahogy már akkor régen égtek.

Az érintésed is ma újra
a testem áramként ütötte,
azonnal csókra nyílt ajkam,
s a lelked lelkem átsütötte.

Aztán az éjben felriadva,
csak üldögéltem ágyam szélén,
a szívem fájt, úgy lüktetett ott,
minthogyha tested még ölelném.

Sugár

A fények végül is mivé oszolnak,
futó sugár után mi lesz velük,
vajon mikor szemünkben megbotolnak,
elmúlik akkor ott az életük?

Amikor fáj a csend

Van úgy, hogy fáj a csend, s a lélek árva,
magány feszíti szét az éjszakát,
belül csak néhány tiszta szóra várva
szerelmed fénykörén virrasztom át.

Van úgy, hogy béna már a csöppnyi száj is,
és képtelen hangot kiejteni,
pedig de jó is lenne egyszer végre
belőle még igent meghallani.

Megittam...

Megittam akkortájt már pár kupával,
bátor lettem és hangom öblösre vált,
hazatalálva az előszobában
nejem láttán azonban inamba szállt.

Fák meghajolnak...

Fák meghajolnak
és a szél mindegyiket
felkéri táncra.

Akkor már...

Akkor már tudott
a vízen járni, de még
nem próbálta meg.

Az álmok között...

Az álmok között
jó lenne válogatni,
akár cím szerint.

Bozótba bújva...

Bozótba bújva
fülel, de szíve úgy ver,
hogyan elárulja.

A dombokon

A szó a szádon még üres
fogadkozásokat keres,
de már amott a dombokon
kopott kabát az irgalom.

Ott már a tél goromba úr,
nincs pengető és rajta húr
sem úgy feszül, mi mondaná,
hogyan újra még, hogyan hová.

A hóra véred elcsorog,
tekinteted csak ácsorog,
reményed fáradt, tétova,
úgy mennél már, de nincs hova.

Kelet felől az ég hasad,
feszíti élni vágyadat,
szüléd még távolról figyel,
aztán fejét fordítja el.

Magad vagy, egyre bűnösebb,
a hátadon csak fáj a seb,
és egyre mélyebbről fakad
üvöltésed géged alatt.

A szó a szádon elreped,
kimondhatatlan örület
borul terád a dombokon,
ahol meghalt az irgalom.

...de nézd, emitt a földeken
a fű kinő és megterem
tücsökzenéknek köldökén,
tavasz helyett az ősz, s a tél...*

** a lezárás Almádi Rózával közös*

Vajon az álmot...

Vajon az álmot
reggel visszatekerve
kell visszavinni?

Raklap

Egészen eddig dolgozott a gyárban,
egy háza volt, ahol családjá várta,
létszámfeletti lett idős korára,
s ma mindenét egy raklapon találta.

Szilvaszedés

Egy délutánon szilvát szedtem éppen,
az ég hamvaskék volt, akár kötényem,
megettem párat, bár magját kiköptem,
de úgy meghajtott, épp csak hogy lejöttem.

Magányos ágyad...

Magányos ágyad
majd minden forduláskor
nyikordul egyet.

Szivárvány íve...

Szivárvány íve
mutatta merre mentél
a langy esőben.

Last minute

Csak állsz a szélben, hallgatod,
amint a szó eloszlik,
kabátodon megáll a hó,
de már alatta foszlik,
a lelken csupán a tél
keres még némi üdvöt,
de lent az ördögök neked
forralják már az üstöt.

A jégvirág az ablakon
hideg világra nyílik,
a nyughatatlan alkalom
kicsit szabódva múlik,
a jégcsapok a bajszonon
apró darabra törnek,
pedig nem érdekel nagyon,
hiszen le sem törölted.

Agyad kábultan álmodik,
akármi semmiséget,
legyintesz rá magányosan
és már belül nem éget,
hajad a szélben még lobog,
fehér és szála ritka,
a szíved még mohón dobog,
de nincsen semmi titka.

Csak állsz a szélben, hallgatod,
amint az élet múlik,
magad tovább nem áztatod,
tudod már a valódit,
tudod, hogy véget ért utad,
a léted mit se számít,
eltűnsz a ködben tétován,
s a sors unottan ásít.

Virágot szedtem...

Virágot szedtem én a zöld mezőben,
a sapkám billegett, ahogy hajoltam,
virágot szedni béna fejfedőben,
ezt akkor én ott jól meg is tanultam.

Bajusz

A bajsom pödröm én ma kackiásra,
vigyázva, hogy szomszéd leányka lássa,
ahogy kacéran fordul énutánam,
a vágytól megremeg furán a lábam.

Vízi lovarda

Ha van lovarda szárazföldi lónak
miért ne lenne már a vízilónak,
de ő nem kíván körbe-körbe futni,
imád a vízben kéjesen szuszogni.

Nem kell az ő patáját megpatkolni,
a hátát sem tanácsos megvakarni,
respektje van bizám a krokodilnál,
oroszlán sem kezd ővele a tónál.

Sercli

A friss kenyér kisült nem is sokára,
lapáttal kell kemencéből kivenni,
az aprónép csak gyűlik illatára,
legjobb falat belőle most a sercli.

Nyílik a hóvirág

A föld alatt titokban készülődik
ezernyi szép szerelmes hóvirág,
kinyílni és a Napban megfürödni,
kitárulkozni és nevetni rád.

Lehet, hogy még ma kissé bús a lelked,
a hosszú és magányos tél után,
de majd a hóvirág vidítja élted,
mikor kinyílik február haván.

Balfék

Ha volna szó, mi erre megfelelne,
hogy már a szívem végleg összetörték,
pedig tudtam, hogy jobbat érdemelne,
ezért vagyok csupán esetlen balfék.

Család az első...

Család az első,
de nem ám az utolsó
kocsmapult után.

Hatalom nélkül...

Hatalom nélkül
a világ összedőlné,
vele elrohad.

A szörny ébredése

Az éjben úszó városok
fölött ragyognak csillagok
és álmokat terítnek,
miközben fordul át a Föld,
a hajnal pírja testet ölt
és lassan minden ébred.

Az álmos csend már elkészön,
s a gyorsvasút sikongva jön,
tejeskocsik zötyögnek,
a boltos nyitja ajtaját,
az újságárus is kiállt
és rikkant egyet éppen.

Elindul ím a villamos,
a láz már harminchat fokos,
a bőrcipők kopognak,
álmot cipel megannyi fej,
reménnyel telve indul el,
mentén egy gondolatnak.

Aztán már minden száz fokos,
megannyi bölcs meg átlagos
kormányoz és irányít,
miközben fordul át a Föld,
tovább csökken megint a zöld,
de senkinek se számít.

Szerelmes nimfák...

Szerelmes nimfák
között nagyon veszélyes
egyet szeretni.

Merítőhálón...

Merítőhálón
egy rést találva szökött
a sellő tova.

Csillagsors

A Nap vörös homályba tűnik el,
s az égen gyűlnek körbe csillagok,
megannyi távol, egy nagyon közel,
akár egy tűzmadár, ahogy lobog.

Esthajnalcsillag az, mi ott kigyúlt,
a fénye oly sziporkázón ragyog,
jövönket fényli, s mégis benne múlt,
ahogy szerelmünk féltve ácsorog.

Mi kéz a kézben lassan andalogtunk,
és néztük egyre azt a csillagot,
még akkor titkon arról álmodoztunk,
hogy ott a sorsunk végleg egybeforrt.

De hát az élet íme, mást hozott,
már nem követjük azt a csillagot.

Azt súgja...

Azt súgja nekem ösztönöm,
tavasz lesz ismét, s rám köszön
szerelmem újra, ám bibi,
szerelmet kéne vallani.

Hó hull a tájra...

Hó hull a tájra,
a tél fehér dunnája
vetést melenget.

Ahol élek

Vajon miért e helyre jöttem,
hisz vannak másik csillagok,
amik körül szintúgy forognak
bolygók, amint a Föld forog?

Vajon miért e tájon élek,
hiszen biztos te is tudod,
hogy léteznek még más vidékek,
ahol tengernyi szív dobog?

Vajon miért e ház, ahol mi
kettesben élünk boldogan,
ahol szerelmes álmainkból
csodányi gyermekünk fogan?

Vajon miért e föld, ahol majd
elhantolják a testemet?
Fejfámra írják nagybetűkkel,
itt élt, mert itt volt érdemes.

Állatok lázadása

Mi lesz, ha egyszer puskát fognak,
s vadászni fognak ránk az állatok,
vajon melyik sorát a jognak
idézik majd a hős imposztorok?

Hiszen ma jó keresztény módra,
mi még kiállítást is rendezünk,
mi lesz, ha majd vadászatunkra,
a fegyverünk fordítják ellenünk?

Tudom csupán csak ócska álom,
amit fejembe forгатok bután,
de nem tudom, hová lett puskám,
lenyúlta tán egy morc orángután?

Kaland az élet...

Kaland az élet mondták egykor,
kaland veled a szerelem,
de íme már megöregedtem,
jobb lesz, ha békét hagysz nekem.

Vissza a természetbe

Már mindenütt terül megannyi flaszter,
amelyen él vidáman száz falanszter,
ahol nem láttak még élő fenyőfát,
gyerek nem fogta kis malacnak farkát,
ahol nem hallják zúgását pataknak,
hegyek csúcsára fel sohasem jutnak,
ahol aligha tiszta egy pohár víz,
ahová nem repül már cinke és csíz,
ahol a vágyak lassan elcsitulnak,
ahol ma már az álmok megkopottak.

Végý hát erőt, cipőt, s meleg kabátot,
sétálj az erdőn künn, amíg még látod.

A haldoklás...

A haldoklás csak
első jele valami
egészen újnak.

Két álom között...

Két álom között
a valóság annyi csak,
mint filmbefűzés.

Szivárványhíd

Szivárvány íve
hidalja át csodásan
reményeinket.

Éji búsongás

Az éjben úszik bánatom,
körötte csend honol,
agyamban lüktető erek
és némi alkohol,
merengek búsan, egymagam
és azt találgatom,
vajon miért szerettelek,
olyan nagyon nagyon.

Ha majd a szél még visszahoz
belőled egy mosolyt,
kötél lesz az csak torkomon,
mi majd halálra fojt,
hiányod tépi húsomat,
csak döngetem falad,
lázás vagyok, s fagyoskodom
az éji ég alatt.

Végzetes

Csalódtam én, jaj mindahányszor
szerelmet vallottam nagyon,
most hát valljon szerelmet más is,
én biztosan, hogy már hagynom.

Ha volt is nékem nagy szerelmem,
másnapra engem elhagyott,
hiába már akármiképpen,
így állnak fenn a csillagok.

Cipeltem én e szörnyű terhet,
Atlasz cipelte egykoron
a vállán így a pusztá Földet,
ahogy most gondom súlya nyom.

De lám, jöttél az életembe,
azóta minden változott,
érted, ahogy Mihályunk tette,
már otthagytok csapot, papot.

Szemednek fénye szép ígézet,
a lelkem úgy veled repes,
velem vagy ím negyed nap óta,
e kapcsolat már végzetes.

Nádirigó

Fészkét a nád között találod,
amelyben szalma, s némi sás,
fiókat költ, és benne látod,
akadhat egy kakukktójas.

Ugráltunk...

Ugráltunk ott fejest a nyárba,
a megkötős fürdőgatyába,
s mikor a madzag néha oldott,
jónéhány nagylány elpirult ott.

A sziklákon

A hófehér hegyoldalon
egy párduc lesben áll épp,
nem sejti még a préda, hogy
csupán pár pillanat még,
mi életéből hátra van,
aztán egy villanás csak,
s hátára máris mancs tapad,
amint a párduc rácsap.

A hófehér hegyoldalon
a lét kegyetlen játék,
nincs egy szemernyi irgalom
és nincsen ott ajándék,
hibázni egyszer sem lehet,
mert véget ér az élet,
a sziklák ott fent élesek
és rendkívül kemények.

A fény felé

Szemembe gyűjtöm fényeit
a téli délutánnak,
és szinte hallom lépteit,
amint az árnyak nyúlnak,
időnek gyors cipője az,
amely sietve koppan,
miközben egy parázs belül
ma még utolsót lobban.

Az árnyak végül elfedik
a fények összes útját,
utószor még meg is lökik
a lélek nagy vasútvágányát,
a mozdony lassan indul el,
aztán meglódul, egyre
kapaszkodik már fel veled
a fény felé, a mennybe.

Füstbe ment próbálkozás

Amíg a réten én szedek virágot,
s csokorba gyűjtöm két kezemmel azt,
ne dobd el akkor majd szerelmes álmom,
ölelj meg engem és te nyújts vigaszt.

Amíg a hegy kövét odébbra hordom,
sárkánnyal küzdök én szerelmedért,
addig ne bántsod, ne is kínozd a sorsom,
imádkozz kérlek sajgó lelkemért.

Amíg az én dalom ma még feléd száll,
s neveddel kezdem minden mondatom,
ne űzz el engemet, ha végre tudnál...
de látom, hogy te másként gondolsz.

Nehéz a szívem, nem tud mennydörögni,
megyek halál vizében megfürödni.

Örömmel...

Örömmel csúsztam én a jégen,
vidáman és oly meghatottan,
s mikor betört a hévben orrom,
csak üldögéltem és szipogtam.

Ha vége majd...

Ha vége majd e nagy pandémiának,
kifekszem én egy napsütötte strandra,
naponta járok étterembe, bárba,
bátran beszálok bármilyen kalandba.

Pilleszárnyon

Egy pilleszárnyon érkezett
csodás tündérmeséből,
mint gyöngybetűn az ékezet
a tollamnak hegyéről,
csak jött, és már nem kérdezett,
a konyhámban csörömpölt,
ebédet főzött, ízleltest,
közben kacagva flörtölt.

Azt hittem akkor, végre itt
leszállt egy égi angyal,
ezentúl már a télnek is
beint egy mozdulattal,
szívembe új nyár költözik,
leszámol ő a múlttal,
dalom hallgatja reggelig,
és játszik ősz hajammal.

De jött a reggel, s vége már,
feledhetetlen álmom
oly messze, mint a láthatár,
és én azóta várom,
hogy újra megjelenjen, s rám
a légi pilleszárnyon,
még egyszer, ó csak egyszer ám,
de végleg rám találjon.

Kultúrsokk

Az emberész egy nagy folyó
amelynek nincsen gátja,
viselkedése rendhagyó,
nem szedhető az ráncba.
Megpróbálták hatalmasok,
kedvük szerint terelni,
balgán maguknak ártanak,
mikor ki fog majd törni.

Hisz minden alkotásnak csak
az ember arca áll pózt,
törvénnyel azt nem is szabad,
hogy szolgaságra kárhozd.
Hiába van már sokkolód,
ülhetsz bután nyakára,
ledob, s majd nélküled halad
a szférák nyomdokába.

Fejvadász

Ha rég rád lőtt egy fejvadász,
bizony nem volt egy álom,
ma már viszont eléje állsz,
hogy biztos eltaláljon.

Egy végtelen...

Egy végtelen van
balra, egy másik jobbra,
vajh összeérnek?

Majd szóljatok...

Majd szóljatok, ha tudtok énekelni,
romantikázni kedvetek, ha lesz,
ha önfeledten fogtok ünnepelni,
s nem áll a Golgotán komor kereszt.

Majd szóljatok, ha szívetekben láng ég,
és véget érnek rút csatáitok,
ha úgy tudtok szeretni újra, mint rég,
ahogy szeretnek fent az angyalok.

Majd szóljatok, ha nem két félre osztva
acsarkodtok mohón a pénzeken,
ha majd mindenki egy jövőt akarva
harácsolás helyett ad és terem.

De addig hozzám jaj, ne szóljatok,
amíg a szívetek külön dobog.

Pistike

Iskolákat járt
Pistike, s lett belőle
szimplán csak István.

Lizám szívéhez

Szivárvány íve,
hajolj csak át az égen
Lizám szívéhez.

A festő fáradt...

A festő fáradt,
túl sok volt a barázda
az önarcképén.

Késői bánat

Már több ezerszer mondtam el,
de nem hallgattál rám,
ezért ne is keress csomót
a zöldellő kákán,
többé te már ne köss belém,
nem hallok átkaid,
kiástad nagy türelmesen
szerelmünk árkait.

Az első nap még édesen,
csüggtél az ajkamon,
azóta majd minden borult,
de nem vettem zokon,
próbáltam megkeresni azt,
mitől lettél ilyen,
kedvedben jártam szüntelen
akárhogy is, szívem.

Belátom már az én hibám,
hogy így esett e gond,
miért lehettem annyi, mint
kabátodon a gomb,
hibáztam én, hogy két szemem
nem nézte akkor azt,
csupán látnom kellett volna
a jó anyósomat.

Gibbon

Tizennyolcmillió esztendeje,
együtt mulattunk még a fákon,
lemásztunk és ti fent maradtatok,
vajon ki nyert e változáson?

Belátom...

Belátom, nincs a rímnek itt
ma már semennyi haszna,
el is megyek Homéroszhoz
a tengeren panaszra.

Én égre-földre...

Én égre-földre esküszöm,
hogy az előbb még megvolt,
csak ráncolom szemöldököm,
a pápaszem eliszkol.

Lelked lelkembe...

Lelked lelkembe
átnyúlt és szerelmes, nagy
tűzet varázsolt.

Tudod, az úrnek...

Tudod, az úrnek
mi melyik szegletéből
kerültünk ide?

A fényre

Amíg komor világ a lélek újra,
s belülről fájdalom fakad nyomán,
addig kitörli féltett vágyainkat
agyunkból még a végtelen homály.

Amíg mi nem tudunk a napba nézni,
az árny az úr ma mindenek felett,
nem oldja már fáradt szemünkből semmi
a felgyülemlett, néma könnyeket.

Amíg mi nem merünk csak álmodozni,
kardunk gyáván hüvelyben megragad,
kezünk míg reszket nagy csatákat vívni,
addig ne sírj, viseld a sorsodat.

Amint azonban majd kilépsz a fényre,
meglásd az árnyaidnak akkor vége.

Csak akkor érzed...

Csak akkor érzed,
amikor a szívedből
letört egy darab.

Adott a lecke...

Adott a lecke,
most át kell vinni mindent
a túlsó partra.

A szerelemnek...

A szerelemnek
megannyi íze, bája
és fonákja van.

Havazott

Ma éjjel fent a szürke téli égnek
nehéz dunnája csendben elszakadt,
reggelre vastag hólepelre lépett
az alvó fák között, útján a vad.

Fehérre festett bokrokban lapulnak,
parányi, félve reszkető gidák,
talán az elmúlt nyárról álmodoznak,
köröttük még a kérge rágott fák.

De íme, fent az ágakon csacsogva,
néhány madár azért is megjelent,
mutatva télnek és a hulló hónak,
miért az élet itt az úr, a trend.

És majd a Nap, ha lassan délre hajlik,
olvadni kezd, s egy hóvirág kinyílik.

Autós kaland

Mivel modora bárdolatlan,
autója íme már tolatlan.

Ha majd a versem...

Ha majd a versem iskolában,
szavalja bárki kiskorában,
fejéhez kap majd múzsám jajgva,
esküdve, hogy nem így akarta.

Talán csak...

Talán csak egy ügyes kobold,
golyóit lopta és a colt
így végül is hamvába holt,
egy árva hangot sem csiholt.

Az én...

Az én szívem nagyon kicsinyke,
nem üt belül még akkorát,
meg is rettenjen bárki tőle,
de már növesztem pitvarát.

Az én hangom még jaj, de vékony,
tudom, nem hallja senki meg,
de már tanulgatom nagyon, hogy
fel én miként üvölthetek.

Az én karom bár vézna, s gyenge,
nem is bír még egy kardot el,
holnapra kész az ütközetre,
csatába menni, hogyha kell.

Az én eszem nagyon veszélyes,
tudják is ezt a burkusok,
főiskolára nem esélyes,
mégis tanítani fogok.

Sugaras

Párizsban bezzeg szép az élet,
harmonika szól a flaszteren,
Diadalívtől körsugárban
futnak az utcák szertelen.

Ha majd a fény...

Ha majd a fény az árnyak útján
sötétség fércét fejti fel,
korsómat én kezembe fogván,
a szomjam lét vizére lel.

Kitárul ott csodás világom,
a lelke fellegek felett
repül keresztül ingoványon,
és én hozzád megérkezek.

Hajad kibontva állsz a fényben,
ruhádön tarka csillagok,
öved megoldom én merészen,
és ott a Hold is elforog...

Az álmaid közt...

Az álmaid közt
halomba morzsolódik,
megélt valóság.

Ma végre...

Ma végre béke szállt a szürke tájra,
romok között kikelt egy színes mályva,
védők és támadók az illatára
mind összegyűltek és szívük kitárva.

Ma végre nem kell már pincébe bújni,
az énekünk lehet repesve fújni,
lehet szeretni és komédiázva
készülni újra békefesztyiválra.

Ma végre fel lehet vígan vonulni,
lehet ma verset írni, s megtanulni,
lehet virágként napban megfürödni,
és ezt nem tiltja már nekünk meg senki.

Avagy, ha vége lesz a tűzszünetnek,
lehet, hogy mocskosabb világok jönnek,
csalás volt mindez, és ízekre szedve
merülnek vissza álmaink a ködbe?

Busóként...

Busóként láttalak
arcodon tarka maszk,
de még nem tudtam azt,
ki jár a maszk alatt.

Nincs semmi...

Nincs semmi szenvedélyem,
csupán a pakli kártya,
borozgatok szerényen,
s rágyújtok én pipámra.

A nagyok között...

A nagyok között
ebben a játékban csak
kispados lehetsz.

Ha volna álom...

Ha volna álom
amelyben még szeretnél,
nem ébrednék fel.

Öregszik a tölgy...

Öregszik a tölgy,
ágai törnek, mi lesz
a fakopánccsal?

Ifjúkori kedvesemhez

Mert én akartam lenni kosztosod,
hozzád botorkáltam, mint rendesen
felöltözött diák ahogy szokott,
még kócosan, de mindig éhesen.

Olyankor én belőled törtem ott,
a vér kicsordult számnak szegletén,
egyszer sem kértem bűnbocsánatot,
csak faltam egyre mind, mi fért belém.

Etettél reggel és ebédre is
oly gyakran hívtál mégis engemet,
és én megittam lényed fényeit,
mohón felettem gyöngyszerelmedet.

Azóta már az iskolát kijártam,
emléked őrzöm szívem egy zugában.

Bevásárlólista

Kell porcukor, pár sör, kenyér,
zacskónyi lencse majd ebédre,
és kell ezen kívül, ha van még,
egy nagy szatyorral némi béke.

Naiv szonett

Az én világomnak ma nincsen párja,
nincs benne semmi elhalasztható,
miért is lennék én olcsó kufárja,
én sem vagyok más, mint egy földlakó.

Keringek én is Nap körül csak egyre,
kapaszkodok mohón a semmibe,
egy régi nóta visszacseng fülembe,
egy elfelejtett őszám éneke.

A dalban egy legény virágot gyűjtött,
a kedvesének vitte volna el,
de zord vihar kitépte azt kezéből,
azóta békét ő sehol se lel.

Az én világom már vigasság, béke,
a vad viharnak mindörökre vége.

Az ablakon...

Az ablakon benéz a napsugár,
megcsillan fénye még kereszteden,
ajtód nyikordul, ám csak bús magány
tér vissza hozzád oly türelmesen.

Elnémult már...

Elnémult már a parti sétány,
vitorlák holdszínűn derengnek,
de még a késő esti sétánk
szelíden visszaszól a csendnek.

Legyőzöttként...

Legyőzöttként már
halálos ágyadon vár
utolsó csatád.

Elrendeltetett

Gorombaságod már örökre tart,
és holnap eljön majd a pillanat,
mi végül óriás szelet kavár
itt lent a vén vadalmazók alatt?

Ki féli akkor égi üdvödet,
ki fogja még mohón a pártodat,
veled ki lesz, ki újra ünnepel,
s ki lesz, ki néked végül enni ad?

Azt gondolod, bolond szeszélyeid,
eltűnni még marad talán, ki majd
hajlandó lesz vakon kibírni itt
a semmiből könyöklő elmebajt?

De mert a sorsom úgy akarta azt,
hát én leszek ki melletted kitart.

Hatalmam sincsen...

Hatalmam sincsen,
pénzem is alig maradt,
kerülnek engem.

Új tavasz

Úgy néz ki, végre új tavasz
leselkedik a hó alatt,
madársereglet egybegyűl,
s repülnek ím körös-körül,
a fákra fények hullanak,
egymásba ér kelet, s nyugat,
alvó barázdáik között,
magokba élet költözött,
belengi léted tiszta lég,
csak újra merj akarni még,
csak most az egyszer állj oda,
hol a szabadság dallama
egy új világot szolmizál,
hol nem lesz többé fagyhalál,
a szerzésvágy nem ül felül
agyadban oly kegyetlenül,
nem oszt majd többé észet buta,
hatalma nem lesz csak hona,
amit szolgálhat boldogan,
a szó szabad, s határtalan
cserélhet gazdát szertelen
körös-körül e földeken...

... úgy néz ki, végre új tavasz
leselkedik a hó alatt.

Sorsom...

Sorsom homokként
pereg ujjaim közül
a semmiségbe.

Kávéfőzők dala

Mivé silányul itt e régi hős nap,
ma már mi nem fogunk Budán pecsét alatt,
raboskodó rabunk miatt a hídon át
a rend elébe állni ott a vár fokán?

Az álmok ím az ördögé, nem is felé,
csak úgy belül morogjuk azt ezerfelé,
s ha majd elül körül megannyi bánatunk,
mi akkor újra változunk, s kezet fogunk?

De mindenünk a nemzeté, sietve még
a végzetünk elé, akár a birka nép
csoportosan megyünk bolond halálba mind,
az arcodon hideg tenyér pofon legyint.

Vajon megannyi szó hiába volt talán,
mi ott a hét akarnok, ősi szilvafán
vitatkozunk tovább, vagy arra már időnk
se lesz nekünk, hisz ím a koffein lefőtt?

Hagyma

Akárhogy vágod, visszacsíp,
hiába bármi harci síp,
pörkölt alá, ha nem rakod,
utána már csak bánhatod.

Hasamra...

Hasamra rásütött a nap,
remélem érte nincs harag,
de én ma reggel úgy hiszem,
dolgozzon az, ki kénytelen.

Vörös

Vörös volt inge őneki,
rendes nevén csak Ács Feri,
csatában küzdött emberül,
de lám, Ernő került felül.

Barátom, büszke légy...

Barátom, büszke légy, Ede,
a tollad oly hibátlanul
karcolta versed most ide,
hogy ím, te vagy a trubadúr!

Mezei zsurló

E hasznos évelő növény
teája néked enyhet ad,
van benne még neked remény,
hogy meggyógyítja prosztatád.

Mulandó szépség

Hiába, vége lett a régi nyárnak,
a fecskék télre újra délre szállnak,
magányos estén, szürke félhomályban,
a drága kedvesem ma múltba bágyad.

Azám, milyen szép volt ifjúi teste,
amint hevert szendén a nászi ágyon,
tekintetem csak íveit kereste,
arcán a kék feszült hevülve, vágyón.

Szemén a fények égve felsikoltnak,
ilyen gyönyört azóta ők se láttak,
mióta Isten nőt teremtett párnak,
de lám, az ifjú évek messze járnak.

Tükörben nézi arcát elmerengve,
amint a szarkalábak gyűlnek egyre.

A szó

Miközben itt az éjszaka,
a szám a szóra hajlana,
de elszorítja torkom,
bicsaklik nyelvem egyre csak,
ám mégis új erőre kap,
ha egyszer én kimondom.

Kimondanám a szót, igen,
türelmesen, de részegen,
hogy álmaidba oltsam,
terítsem szét a völgyeken,
ahol szerelmünk megterem,
s mi két kobold vagyunk csak.

A szót, amelynek dallama
virágesőként hullana,
s felelne nagy hegyeknek,
akár a visszhang mondaná
minékünk nászadalunk alá
a szót, hogy én szeretlek.

Vonalzó

Vonalzókészleted, ha nem volt,
meg is bűnhódtél érte,
kaptál olyan csodás karót te,
hogy kilógott a vége.

Ujj

Csak nézem ujjaid figyelmesen,
amint a billentyűkön futnak,
csak nézlek én csodám szerelmesen,
akár vizét a gyors pataknak.

Szívemhez ér az égi dallama,
ügyes hósín fehér kezednek,
az ujjaidról édes-boldogan,
a langy etűdök elperegnek.

Ha még a szívem...

Ha még a szívem úgy dobogna,
mint akkor délután dobolt,
nem lenne gondja orvosomnak,
azóta minden nap letolt.

Egy mongúz

A végtelenből tűnt elő
sziszegve, mégis lustán
az óriási elnyelő
a mérhetetlen pusztán.

Tekergett szinte lázasan,
a prédáját keresve,
felém kanyargott untalan
kövér, sikamlós teste.

Remegve, némán álltam ott,
már-már halálra váltan,
esélyem ím, aligha volt,
csupán mérgére vártam.

Ám akkor ott a semmiből
egy mongúz lépett közbe,
vad villámként előretört,
rátámadott a szörnyre.

Nagy volt a harc a tág mezőn,
amint ők összecsaptak,
a ürge mongúz vakmerőn
leckét adott a nagynak.

Fáradt a kígyó, ámde még
sziszegve visszavágott,
kötözte volna száz sebét,
de hát olyat ki látott.

Megadta végül is magát,
nem én leszek ma étke,
egy mongúz ette már húsát
jóízűn estebédre.

Kilépő

Az arcodon finom barázda,
megkapó,
szerelmünk csak csavarkötés, mi
oldható,
habár az álmaink kopottak,
rettenet,
kinek nem tetszik ez sem, innen
elmehet.

Falon kakukkos régi óra,
hallható,
ahogy velem pörölsz te egyre,
megható,
velünk az élet lassulása
éteri,
szívem szeretne még dobolni,
nem meri.

Ha majdan itt a búcsúóra
már közel,
és engem éppen akkor senki
sem figyel,
arcodra még utolsó csókom
rányomom,
s te már babám, aligha látod
lábnyomom.

Habár a vágyam...

Habár a vágyam néha végtelen,
ma már disznótorost nem úgy eszem,
ahogy legénykoromban tettem én,
mikor megannyi hurka fért belém.

Dagaszt

A pék az éjjel is keményen dolgozott,
lisztet kevert, s hozzá még élesztőt adott,
dagasztott több ezer cipót, kerekdedet,
azért, hogy reggel azt te jóízűen edd.

Ropog

Ropogj te vén derék, ha mondom,
ropogj csak egyre még tovább,
recsegd a régi háborúknak
kardcsörgető konok zaját.

Miért is lennék...

Miért is lennék én szabályszegő,
mikor már itt az estebédidő,
falok még hurka-kolbászt hár(o)mat,
hogy szinten tartsam én a cukromat.

Poroltó

Ma kedvem támadt újra sütni-főzni,
vörösboros pörköltet összedobni,
de íme, túl sok korty fogyott a borból,
poroltó lám, le is került a falról.

Másodfokú

Van is belőle még egyenlet,
s ebből következően égés,
van készületség ilyesmiféle,
meg még a bírósági végzés.

Mentőöv

Amikor egy van,
a sok fuldokló közül
vajh kinek dobod?

Rejtőzködéssel...

Rejtőzködéssel
csak annyit érsz el, fehér
marad a bőrod.

Csillagot találtam

Reméltem én, hogy nem hiába
ragyognak fent a csillagok,
hisz nem vagyok csak félig árva,
a másik fél amott ragyog.

Ha látsz az arcomon barázdát
a torz idő okozta azt,
csinált belőlem egy csapásra
korán megvénülő kamaszt.

Helyem sokáig nem találtam,
bolyongva éltem kínokat,
nem voltam jó az iskolában,
így minden szép szó elmaradt.

Becsaptak és véresre vertek,
kérgesre marták lelkemet,
kilöktek óra nagy hidegben,
olyan se volt, ki eltemet.

De túl ezernyi ingoványon,
te rám nevettél angyalom,
úgy vert szívem, hogy nagy sietve
feledtem minden bánatom.

Tudtam, hogy végül nem hiába,
ragyogtak fent a csillagok,
találtalak magamnak égbe,
s azóta ott ragyoghatok.

Gátőr

(In memoriam Pelikán József)

Megitta ő a bort barátom,
ki sem végezték, már belátom,
egy brancs ez ott a ferde gáton,
a kéz kezét mos kis hazámon.

Az ég ölel

Ti még mulassatok,
csupán csak én vagyok,
ki most kiszáll,
velem forogtatok,
tartott a vállatok,
hiába már.

Eljött a vén idő,
szurokba görgető
pokol, mi vár,
esetleg mennybe hív
talán elandalít,
lenéz ma rám.

De mindegy végül is,
akár a jó kocsis,
a bakra fel,
lovak közé csapok,
nem érzek bánatot,
az ég ölel.

Megette végül...

Megette végül
önmagát is, de magját
a földre köpte.

Jordán Zsigához

Mi nem beszélünk negyven éve,
nem kérdezünk, nem korholunk,
elengedtük mi ott a téren
egymás szívét, s a háborút

megvívni onnan messze mentünk,
zászlókat tűzni várfokán,
egymást azóta nem kerestük,
nem voltunk jók a szóra tán?

Hiába élt megannyi emlék,
hiába volt ifjúi hév,
elménk az évek is kikezdték,
vajon találkozunk mi még?

Nem is nyitunk egymásra ajtót,
elillanó létünk telén,
beszélünk még az iskoláról
a kedvenc kocsmánk szegletén?

Vagy már csak ott a hanton állva
búcsúzunk el mi csendesen,
s az égieknek imponálna,
a könnycsepp két öreg szemén?

Parányi léted...

Parányi léted
a semmiségek között
lassan parázslík.

Egy kis idő kell...

Egy kis idő kell,
amíg magamba szálllok,
s párolog dühöm.

Rút akarnokok

Ott éltem én a völgyeken,
hol boldogság honolt,
nem hitt a bűnben senki sem,
melegség, béke volt.
Folyók vizét a hús patak
táplálta untalan,
és benne gyors, kövér halak
fürödtek boldogan.

De túl idilli volt e kép,
mert rút akarnokok
hozták a perzselő ígét,
a tűzсарátnokot.
A háztetőn a félelem
maró esője folyt,
a lelkeken már megjelent
gyanútlan ím a folt.

És becstelenség lett a lét
alapfeltétele,
kitépte őszinték szívét
az átkozott ige.
Hamis papok, hamis szavát
dohogták templomok,
ezt hozták hát a hágón át
a rút akarnokok.

Amott sötétlik...

Amott sötétlik egy magányos felhő,
jaj, én nem is tudom hová szaladjak,
amint azonban egyre közelebb jó,
már látszik, hogy csupán vetési varjak.

Tükör előtt

Tükörben nézem arcom elmerengve,
ahogy kicserzi azt a sors keze,
s barázdák egyre mélyülő ütemben,
mit is lehetne tenni ellene?

Fáradt szememben ott a csillogás még,
de fénye már a lét vizén törik,
nem ég a tűz a szívemen belül rég,
az álmaim varázsa nem röpít.

Csak üldögélek én a délutánban,
lehet, ki visszanéz nem én vagyok,
talán az arcom ott maradt a nyárban,
s azt rég felitták őszi alkonyok.

Vagy már velem csak vén szemem, mi játszik,
aligha látok én ökröm szarváig?

Kacskaringó

Az én babám járása
büszke, ringó,
az oldalán az élet
kacskaringó.

B terv

Az út porából egy kavics
a messzeségbe koppan,
cipőm alatt a többi is
csikordul rá unottan,
nehéz kabátom feltjain
a varrás kezd szakadni,
zsebem lyukas, s az álmaim
között a lét falatnyi.

Bolyongok én a végtelen
ködével átfonódva,
úgy, mint kinek nem is lehet
e földön semmi dolga,
csupán kóborlok céltalan
a roncs világ traverzén,
kikezdte rég a vágyamat
egy ismeretlen örvény.

Lehúz magával, majd kiad,
úgy játszik mintha félne,
belőlem többé nem harap,
de meghagy még egészbe,
játszik velem, pedig nem él,
halott az istenadta,
talán csak még annyit remél,
hogy az leszek miatta.

E hosszú út során, mikor
a mennynek ajtajában
megállok és kopogtatok,
én bánatos hazátlan,
lehet, pokolra küldenek
és még ennem sem adnak,
ott lent viszont az ördögök
meleg tűzzel fogadnak.

Butulni volna jó

Mikor már ész helyett erő az úr,
mikor már torkodon hurok szorul,
butulni volna jó, de nem lehet,
mert rég magasra lát tekinteted.

Hiszen te nem sütötted még le azt,
megalkuvón te nem vágtál grimaszt,
csupán a tiszta szó, mi létezett,
a tiszta szó csupán, s a tiszta tett.

Mikor konok, bolond gőg húzza át
a bölcs, tanult professzorok szavát,
s a pillanatnyi érdek ír felül
ezernyi döntést, akkor felmerül,

hogyan innen jobbra át vagy balra át,
de arra már te nem mehetsz tovább,
mikor csak életed maradt a tét,
urad, s parancsolód már oly sötét,

hogyan már fel is sebez konok dühe,
sorrégre kerget el, kevély heve,
mikor már nincs tenyér, csupán boka,
butulni volna jó, de nincs hova.

Mosogatás

Az én számomra nagy titok marad,
ha már te elmostad tányérodát,
miért kell mégis gépbe tenni azt,
amely töméntelen vizet fogyaszt?

Szolga

Szinonimája
miniszter, akármilyen
hihetetlen is.

Mióta eltemettelek...

Mióta eltemettelek,
nincs báj a mozdulatban,
azóta hangom is remeg
és félig öntudatlan,
kifosztott álmomon nevet
az ördög és az angyal,
kicszerzik ráncos bőrömet
és játszanak agyammal.

Mióta eltemettelek,
harag feszül szívemben,
ki volt, ki rólad dönthetett
az értelmetlen úrban,
hiszen levett egy csillagot,
mi még utat mutatva
szemünk előtt ragyoghatott
a kétes pillanatban.

Mióta eltemettelek,
nem indulok, nem érzek,
hiányod messze kergetett
és szúrt sebektől vérzek,
üvölnék, ha nyelvemet
nem fogná görcsbe kényszer,
kiáltanám, amíg lehet,
sikoltanám ezerszer.

Mióta eltemettelek,
a színpadon a fények
sokkal tompábban festenek
már arcokat a létnek,
kifordította lelkemet
a hetyke sors morogva,
ott fekszem én is majd veled
egy meggörbült mosolyban.

Az éjnek mélysötét...

Az éjnek mélysötét, tucatnyi apró fodra közt
szemem egy csillagon, s a verseden gyönyörködött.

Kérő

A semmiből, fehér lovon
apád elé toppant a kérő,
szíved kiugrott torkodon,
nem tudta hol legyen, s mitévő.

Nincs vevő

Barátaim, a vádbeszédnek vége,
azóta köztünk néma csend honol,
hiába várunk még védőbeszédre,
mert elmaradt az, késik valahol.

Megtudtuk azt, hogy balga módra éltünk,
mi felzabáltuk már a holnapunk,
dózsoltunk, ámde módfelett, s veszettül
elhittük azt, hogy mindez jól van úgy.

Vigyorral szánkon bőszen égre néztünk,
mutattuk egyre, hogy nagyok vagyunk,
és most az ajkunk már sírásra görbül,
de ott fent régi pártfogónk megunt.

Kincsünket adnánk, hogy szívünk ne marja,
a baj csak az, már nincs ki elfogadja.

Csempe

Mint ház falán a színes csempe,
ahogy csillantja fényben önmagát
és kortalan virít szemedbe,
takarva házad máladó falát.

Le kéne bontanod, de késő,
tetőd a széllel messze-messze jár,
pedig kezeden ott a véső,
de lelked tétován a múltra vár.

Szárnyas angyalok

A hófehér világra száll az est,
fölötte gyúlnak tünde csillagok,
ilyen csodás varázst vajon ki fest,
de jó, hogy élek és hogy itt vagyok.

E földi béke rólad álmodik,
emléked itt dereng a fák között,
letűnt szerelmünk még most is hevít,
de kár, hogy már az égbe költözött.

Magával vitte féltett kincsemet,
nem adtam én, de jaj, kitépte azt,
az égbe vitte lángoló szíved,
és télre változott a szép tavasz.

Azóta folyton visszavárlak én,
utazz bármerre, messzi tengeren,
vagy járj az istenek magas hegyén,
szíved remélem mégis elnyerem.

A hófehér világra száll az est,
egy régi dallamot dúdolgatok,
a szél köröttem énekelni kezd,
s a híred hozzák szárnyas angyalok.

Engedjetelek ki!

A rút haláltól jaj, de félek,
mikor kajánul és titokban
tüdőmbé mászik és feléget,
miközben testem meg se moccan.

Csak fekszem itt a kórteremben,
csövekkel számban, elhagyottan,
de kint parányi ága reccsen
az új tavasznak, lángja lobban.

Engedjetelek ki, hadd rohanjak
a váróromra szélbe szállni,
jöhetne ellen ott a falnak,
nem jutna át fokán akárki!

Engedjetelek ki, március van,
ne hagyjatok ma egymagamra,
hazám, csak érted és miattad
hevült a lázam így magasra!

Engedjetelek ki, rossz a kórlap,
tüdőmben már a kór szemernyi,
szememben ég a büszke holnap,
nekem Budára kéne menni!

Ki kéne...

Ki kéne végre
teríteni a napra
dermedt lelkeink.

A szarvas halála

A hóra hull a vére már,
s a szíve, mint fáradt madár,
egy végső útra rebben,
tekintetén a félhomály,
miként a bús, kegyes halál,
fátylát teríti csendben.

Körötte szép vadászkutyák
csaholnak róla balladát,
agancsa földre hullott,
ünője innen messze jár,
riadtan bár, de még kívár,
aztán becsapva kullog.

Vadászat vége, szól a kürt,
a zajra erdő csendje ült,
csak egy ünő magányos,
bolyong a fák között, neszel,
de párja már sosem jön el,
elvitte őt a város.

Nap

A Nap körül keringenek ma még a bolygók
ezek közül csupán a harmadik lakott,
de már a messzeségből szólt az égi gondnok,
nagy itt a kupleráj és vannak még bajok.

Hiába is ragyoghat így a Nap felettünk,
kivágott érdeink olyan nagyon nagyok,
hogy légkörünkben már sok oxigén is eltűnt,
feszítik szét forró nyarak, s hideg fagyok.

Az ajtó nyitva

A felhőket terelni kell,
mert össze-vissza mennek,
miként a szíved is közel
terelni kell szívemhez.

Kezed többé nem engedem,
szorítlak én magamhoz,
utánad halnék kedvesem,
hát kérlek, el ne kárhozz.

Szemedben ott a végtelen,
tudom, hogy messze járnál,
elengedem hát hűs kezed,
az éji holdsugárnál.

Hajadba rózsát tűzök én,
szerintem elveszíted,
indulj hát bánat tengerén
tovább a végtelennek.

Ülök szobámban egymagam,
szemem már könnybe lábad,
közös sorsunk lapozgatom,
de benne nem talállok.

Mióta már te messze jársz,
az ajtó nyitva tartom,
és hív ezernyi bús fohász
ölelni még, galambom.

Szellem

De túl a könyveken, s ezer határon,
az ész aligha tompul el türelmen,
kutatja már a megkövült világom,
hová is lett a régi, tiszta szellem.

Mivé is változott az tűz azóta,
megismerésnek lángja merre éget,
talán a korcs agyunk a gátja annak,
hogy fel se lázadunk, mi már evégett.

Mitől van az, hogy bambamód nyakunkat,
önként bedugjuk ím a nyaktilóba,
kivárjuk már hosszúra mért sorunkat,
s oktondiakként esküszünk nagyúrra.

De visszatér a szellem egyszer újra,
palackdugóját csillagokba rúgva.

Az értelemhez

Világok, vágyak, végtelen
terül, feszül, s az értelem
csupán csak ring magában,
nem érzi forszát jaj, sosem,
kitörni végleg képtelen,
tilója már nyakán van.

Hiába minden rettenet,
alátemette fürgeteg,
szikrája rég kihamvadt,
beadta már saját magát,
beadta felnövő fiát
hatalmasokhoz rabnak.

Darál és zúg töretlenül,
a súlya rég hátára ül
a meghunyászkodásnak,
kivetni nem talál valót,
fikarcnyi álma sincs, halott,
kapaszkodik magában.

De jó a holnap és vele
az értelem feszül bele,
letörli majd hatalmát
e gőgös, tolvaj, ostoba
hordának és lesz ostora,
megvívja forradalmát.

Az évek telnek

Tükrét kereste, ámde nem találta,
aztán előkerült a kisszobába,
arcán halvány nyomott hagyott a párna,
úgy nézte, mintha újra bókra várna.

Hol van, ki nemrég még agyonbecézte,
kész volt a tűzbe is rohanni érte,
ki ajka ívét félszegen kereste,
kinek gyönyör, s ajándék volt a teste?

Hol van hajából már az ében festék,
a címlapokra jaj, de rég keresték,
hol van varázsa és a nyári esték,
midőn vadul kívánták még a testét?

Szépsége múltott és tükrébe nézve,
kesergő szívvel csak most vette észre,
arcán nem párnának nyomát találta,
azok letűnt évek parányi ránca.

Jár a korsó

A Napba nézni nem tudok,
csupán a két szemedbe,
azóta minden mondatom
felfűzöm én nevedre.

Amellyel égve ajkamon
feküdnék én és kelnék,
s ha lenne rá még alkalom,
szaladnék, mint a zergék.

Rohannék hozzád boldogan,
ha engem újra hívnál,
mint egykor régen oly sokat,
találkoznánk a kútnál.

Korsódat én meríteném,
cipelném, hátha számít,
s ha intenél egyet felém,
be is mennék szobádig.

De hát hová is gondolok,
bevetve már az ágyad,
szerepre éhes angyalok
gerjesztik ím a vágyat.

A Napba nézni nem tudok,
csupán a két szemedbe,
amelynek fénye ott ragyog
már bennem mindörökre.

Hírhozó

A hajnal épp a Holdat ostromolja,
még éjsötét az égi paplan ím,
de már a tünde csillagok hunyorgnak,
s az ég alól a holnap feltekint.

Még ott pereg megannyi földi szemben,
azonban lassan véget ér a film,
utolsó snittjein mereng az elme,
hogy éji álma mennyi bűnt kibír.

Titokzatos derengés árad egyre,
kelet felől hozzák az istenek,
fürgén bebújik már a szegletekbe,
elúszik, árad szét a lelkeken.

És itt az új nap, új remény futára,
talán ma végre hírt hozott sokára.

Ölyv

Egérre lelt az ölyv,
zuhan magasról,
nem olvas ő mesét
az áldozatról.

Válaszút

Csak futsz puhán a semmibe,
a lelked elszakadt,
a hátadon már ott a jel,
kísér a kárhozat,
feledni nem fogod soha
a meddő éveket,
hol sorsod gyászos, ostoba
erőket nyöghetett.

Kifordították nyelvedet
haszonleső papok,
azt mondták téged féltenek,
csak prédikáltak ott,
ahol kenyérre éhesen
könyörgő emberek
torkán a kés már véresen
komoly sebet nyesett.

Titokban ráztad öklödet
az égiek felé,
azt hitted, sorsod jobb lehet,
de nem léptél elé,
behúztad gyáván ép nyakad,
megúszni volt erőd,
nem tudtál lenni tenmagad
a lázadó előd.

Maradsz-e még a félsz okán
a félhomályba, mondd,
s tovább tűröd csak ostobán,
mit vár uralkodód,
vagy főt emelve, mérgesen
kitörsz igád alól,
s hiszed, hogy végre Istened
majd téged pártfogol?

Óriás

A hegytetőre
ülve végre látta, hogy
leér a lába.

A szaunában...

A szaunában
gőzerővel folyik el
a súlyfelesleg.

Jégdal

Talán a téli ég alatt,
az éjszakában úszva,
feléd bolyongó álmomat
még megtalálom újra,
és akkor majd megálmodom,
hogyan lesz-e folytatása,
elérhetetlen jégcsapom,
vagy véget ér a dráma.

Pedig szeretni jöttem el,
de megfagyott a vágyam,
hideg, jeges tekinteted
mizlikbe törte ágyam,
és most felettem csillagok
csupán, amik takarnak,
oly messze már az illatod
és hangja sincs a dalnak.

De holnap ismét eljövök
szerelmedért a jégre,
és megfagyott rögök között
esek majd újra térdre,
remélem, hogy jeges szíved,
felenged végül egyszer,
amelyhez én a lelkemet
adom, mint forró vegyszert.

Zsibbadás

Agyad ma még nem is vitás,
borotvaként vág, éles,
de majd, ha jó a zsibbadás,
akkor vajon mivé lesz?

Választás

Hová teszed majd
ikszedet, fontold meg jól,
tolvajkulcs lesz az.

A vén csavargó

Csak fújja ősz haját a játszi szél,
arcán az árkok egyre rajzolódnak,
kopott, szakadt nadrágján nincsen él,
szeméből földi álmok rég kihunytak.

Ha néha kocsmá ajtaján benyit,
halkan mesél a régi szép időről,
kap érte pár pohár bort, s reggelig
megvédi lelkét józan ördögöktől.

Csak ténfereg, bolyong magányosan,
a létezés határain kerengve,
kevéske sorsa más kezébe van,
kemény, konok, komor zárójelekbe.

Aztán egy csendes téli hajnalon
nem gyötri már tovább a fájdalom.

Teljes letámadás

Becsaptak téged már ezerszer,
ellopták párszor pénzed is,
azért te mégse nem kötekszel,
folyhatna bár a véred is.

Te csak hiszel csalárd mesékben,
és ettől el nem tántorít,
kifosztott, balga nemzedéked
példája téged meg nem int.

Elcsalták házad és a lelked
szemétre dobták burkusok,
földönfutóvá tettek téged,
azóta Hold a vánkoso.

De onnan is elűztek látod,
hajléktalan te nem lehetsz,
ellopták már parányi lángod,
mi téged még melengetett.

Hullámos

A hullámos haját a szél csak fújja,
kirojtolózott rég kabátja ujja,
fehér szakála már csomókba állva
remeg bele a holdas éjszakába.

Szívzörej

Kétéves lett a lányom lánya, Fanni,
arcán mosoly, hajában tünde lokni,
fél éve már, hogy nála jártam, annyi
tiltás között nehéz volt látogatni.

Szaladt a csöppnyi lány a széles úton,
kezét felém, de boldogan kitárta,
én is karom felé mohón kinyújtom,
fel is kapom szívét szívembe zárva.

Szememből csordogál a néma könnyem,
de édes annak most a számban íze,
ölelhetem magamhoz végre kincsem,
remélem így lesz már ez mindörökre.

De hát a kór azóta egyre támad,
nem láttam én oly rég az unokámat.

A sorsnak ágán...

A sorsnak ágán
libegve leng a léted
parányi hintán.

Sólyom

Repült a sólyom át a hóhatáron,
fiókájának zsákmányát letette,
aztán csak szállt tovább konok kitartón,
nem tétozott, gyermekét etette.

Tekintetéből nagy szigor sugárzott,
égernek nem volt aznap már esélye,
a légből élesen fölébe vágott,
a csőre rácsapott, húsába tépve.

Cseberből vederbe

Vad éjszakákön át tovább követtem,
egy pillanatra sem vesztettem el,
akár a kard a véres ütközetben,
amely nyugalmat csak halálba lel.

Úgy gondoltam, gonosz szívébe mártom,
de untalan szökött előlem ő,
és végül itt e zord, lapályos parton
ütöttem rajta bár nem érthető,

miért is hagyta, hogy halálra döfjem,
hisz addig csak kajánul áltatott,
ő volt az én örök, sötét lidércem,
ki annyiszor gyötört és kínozott.

Azóta másként telnek éjszakáim,
talán belém is költözött ma Káin.

Igék

A kulcsra zárt magány szobája mélyén
egy gondolat csupán mi hallható,
az önsajnálkozás bolond igéje
csak billeg egyre, mint a hintaló.

Nem látod már a fényeket se balgán,
könnyóceánon kis papírhajó,
mi tartja benned még talán a lelket,
miközben értelmetlen ott a szó.

Bezártad hát a Héttoronyba szíved,
de közben érzed, élni volna jó,
mégis borongva vágysz a zord sötétbe,
akár egy vérig sértett, torz egó.

Ha majd egy szép nap ablakod kitárod,
s özönlik rád az égből tiszta fény,
találsz magadnak akkor új igéket,
miket magasba tart ezer remény.

A tavaszhoz

Kibomló, langyos, lázadó tavaszban,
megannyi lélek úgy zokog ma fel,
ősrobbanás utáni pillanatban,
amint a tér bezárt időt ölel.

Atomjait a tágulás röpíti,
miközben új világokat teremt,
varázsa csillagokkal kergetőzik,
és lassan végül összeáll a rend.

E vágyott március ma így zuhant rám,
a lelkemig hatolt az illata,
fülig belészerettem, lenge fodrát,
nem engedem letépni én soha.

Az arcomon konok teled nyomot hagy,
de vége már a jéghideg napoknak.

Sipirc!

Ma új csatára zeng a dal,
a szíved bár kemény, magyar,
induljunk hát Budára,
mutassuk meg, hogy énekünk
ma is veszélyes még nekünk
a burkusok hadára.

Vigyünk magunkkal pontjaink,
habár császárunk óva int,
olvassuk ott fel újra,
lefogva bár a fél karunk,
mi mégis óriás vagyunk,
és rázzuk azt nagyúrra.

Kisemmizettek, éhesek,
ígéretekkel körbevett,
hadunk csatára hangol,
királyok, bárók, haynauk,
s ti, ingyenélő naplopók,
sipirc e kis hazából!

Ünnep-éji álom

Akár egy földöntúli ütközetből
került elém alakja nagysokára,
az éjjel álmaimban oly közelről
Petőfi Sándort láttam egy csatába.

Segesvárnál vitézül ment a harcba,
kardján a fény remegve, égre táncolt,
a lajbiját posztóköpeny takarta,
alatta szíve győzelemre vágyott.

Találkozásom ám e férfiúval,
miként a hősöknek járó öröklét,
egészen rendhagyó volt és valótlan,
mert elszavalta meg sem írott versét.

Ám akkor éppen nem találtam pennám,
de dallamát szívemben hordom immár.

Groteszk...

Groteszk világ ma ez, ha mondom,
bezárva Párizs, Róma, London,
álarcaink nem karneválra
vannak, csupán pandémiára.

Vágóhíd

Kilencszáznegyvenhárom vészes év volt,
a Don-kanyarnál háborúba hajszolt
magyarnak vére hullott rá a hóra
úgy, mintha az csupán felesleg volna.

A hős bakák mind vágóhídra mentek,
ajándékul bután az örületnek,
a győzelemnek, bár reménye nélkül
veszett sok ember ott a sírba végül.

Majd százezernyi lélek ment halálba
hóhérjaik bolond sugallatára,
gyújtsunk mi gyertyát emlékezve értük,
kik ezt a kort miattuk is megértük.

Hazátlanul...

Hazátlanul csak
félkarú óriás vagy,
annak is törpe.

A hiány dala

Amíg a lelkem langy esőben ázva
kereng a lenge délibábra várva,
addig szerelmem mintha ott se volna,
kapaszkodik mohón a csillagokba.

Amíg magányom csenddel átfonódva
igyekszik szűnni, s már a földbe bújna,
addig szívemben mélabú merengve
emészti kínjaim, bár messze menne.

Amíg hiányzol én hiába égek,
legyűrnek engem lám a messzeségek,
addig szemednek tünde villanása
nem ér el hozzám, hogy szívem kiássa.

Amíg csak álmodunk titokban arról,
mi lesz, ha egyszer majd mellettem alszol,
pedig szivárványként az ébredésed
borulna rám, s elűzné szenvedésem.

Szemed csarnokvizén

Szivárvány íve
úszik át szemed szelíd
csarnokvizében.

A kis papírhajó

E visszarévedő, konok magányban
az álmaim között kutatgatok,
talán maradt egy régi-régi dallam,
talán maradtak még a mondatok,

esetleg itt ragadt a félszavakból
egy gondolat, mi összerakható,
az asztalon kicsit gyűrötten ott áll
az összehajtott kis papírhajó,

amelyre írtuk apró titkainkat,
terveztük azt a kis patakra bízni,
reméltük, hogy leér az óceánba,
nem áll elébe vándorútján semmi.

És látod, végül is mi lettünk gátja,
miattunk áll a dokkban mégis itt,
szerelmünk lángja elhamvadt titokban,
s e kis hajóra hagyta vágyait.

Akác

Sodort a sorsom engemet megannyi furcsa tájra,
de lelkem nyugtát hegytetőn, és völgyben sem találta,
utaztam át ezernyi fénnel csillogó világon,
nyugalmam mégis én hazám akácsorán találom.

Elrendeltetések

Bár volt idő, mikor te még nem éltél,
apád, s anyád külön-külön remélt csak,
de már a sorsod gondosan kimérték.

Azóta én vagyok kiválasztottad,
nekem te vagy jelölve, mint a végzet,
akár sötétedik, s akár ha pirkad.

Neked talállok én ki létigéket,
és láncba fűzöm kósza mondatokban,
s rakok belőle éjre nászi fészket.

Hiszen te lész majd gyermekemnek anyja,
kinek sorsát az égiek ma mérik,
de már tudják kié lesz, őt ki kapja.

Nevét az istenek titkon becézik,
csak annyi biztos, én fogom karomba,
és én védem majd csöppnyi sorsát végig.

Egy régi délután

Talán a névnapom volt, úgy emlékszem,
futottunk át gyerekként ott a téren,
apám biciklijét a járdán tolta,
másik kezében óriási torta.

Fonott szatyrában ott lapult a bambi,
ezért is kellett hát nekünk rohanni,
vasárnap volt, a boldogság csak áradt,
másztunk nyakába, bár beteg volt, s fáradt.

Az asztalnál hamar fogyott a torta,
gyerekzsivajtól csillogott a konyha,
a padlójára gyöngykacaj gurult szét,
megzörgettük mi jó öreg kredencét.

Apám leült a gangon, messze révedt,
arcán rovátkák milliói égtek,
szeméből akkor eltűnt minden gondja,
fehér haját az őszi szél bogozta.

Harmadnapon, mikorra már nem ébredt,
az ég borongott, felhős és sötét lett,
mi tudtuk jól, a boldogságnak annyi,
hogy nem fogunk többé felé rohanni.

Kilátó

Kilátót épít itt a nép okos fia
és dől a lé, nagyot szakít a maffia,
az éhes gyermek közben kornyadozva sír,
de hát az ő pályázatára nincs papír.

Kiskapu

Nagy ajtó mellett ott a kiskapu,
az élelmes magyarnak jár e kegy,
kisistenek zsebébe pénz gurul,
a többséggel mi lesz, az egyre megy.

Forradalom

Egyszer csak eljön,
kirázza a szőnyeget,
nincs ellenszere.

Egy régi találkozáshoz

Mint régi emlék úgy került elő a múltból,
s hatolt ma át a délután lehulló ködén,
miként a víz alól merül fel úgy apálykor
a parti szikla vágyakozva lélegzetért.

Az állomás előtt a kútnál kéz a kézben
vonatra vártunk, s álmodtuk tovább a sorsunk,
miközben könnyünk csordult csókjaink tüzére,
s a búcsúzáskor egy vonatkerék csikordult.

Még integettéél ott a régi-régi nyárban,
aztán az álunk mindörökre szertefoszlott,
haladtunk át az élet óceánján bátran,
nem faggattuk mi már egymás felől a sorsot.

Találkozásunk mára réges-rég a múlté,
de jaj, még szúr az emlék vénülő szívemben,
mi lett veled mióta ott vonatra ültél,
te is gondolsz talán a kút kerek kövére?

Kenőcs

Mikor már térdeden kenőcs az úr,
s te ülsz az ágyadon gyanútlanul,
mikor türelmesen vizitre vársz,
sétádhoz csak öreg botod a társ.

Mikor neked már válaszok helyett
csupán ezernyi kérdésed maradt,
akkor vigyázz nagyon magadra jól
s halálnak még magad te meg ne add.

Ragadd meg jó kupád, igyál, vigadj,
dalold a létnek büszke indulód,
lehajtott fejjel, égve állnak ott
a bűneikkel, téged árulók.

Bolondok bölcs dala

E csillagokkal álmodó,
keringő, forgó sárgolyó
az otthonom nekem,
e tájon érzem jól magam,
tudom, hogy minden rendbe van,
s a fű is megterem.

E földön alszom és kelek,
az én világom, oly kerek,
hogy az már gömbölyű,
lepényt eszek és horkolok,
vigyáznak rám az angyalok,
s az élet egyszerű.

E bolygó az, hol nagy hegyek,
lágó óceánok, tengerek
ölelnek engem át,
figyelnek rám és féltenek,
szeretnek itt az emberek,
kicsit vernek csak át.

Az élet itt vidám nagyon,
ezért biz én el nem hagyom,
velem forog tovább,
leparkolom hát úrhajóm
és meghatódva hallgatom
bolondok bölcs dalát.

Tűlevél

A tűlevél és gyanta illat
nekem karácsonyfát ígér,
az este lágy csodákat ringat,
s a szívem pitvarába ér.

Olvasás

A szél a fák között motoz,
kering az ágakon sikongva,
hideg ma még e március,
de új tavasz reményét hozza.

Kiönti bár a tél ravasz,
kemény fagyát a szürke tájra,
de fent az ágon rügy fakad
az égiek sugallatára.

Eresz szélén egy cinkepár,
vitatkozik bohón a nyárról,
- Előbb tavasz, ha jönne már! -
a másik rácsipogva így szól.

Patak felett a jég ropog,
imitt-amott már elsodorta,
halak pipálnak ott legott
apró örvényeket kavarva.

Hiába, már az új tavasz
nyakára ült a lomha télnek,
s e víg megújódás alatt
felengednek talán a lelkek.

Az ész jogán

Vajon csupán a gondolat, mi
emelte ég felé a lelket,
ezért van hát neked vadászni
jogod, bután csupán ezért hiszed?

Habár eszednek nincs határa,
a gőgöd mára oly magasra csap,
hogy már azóta önmagadnak,
legádázabb, zord ellensége vagy.

Kifosztod jól leszármazottad,
világát élni már esélyt sem adsz,
profitra hajtasz izgatottan,
okos tanácsot meg te nem fogadsz.

Hát ennyit ér a homlokodban
az összegyűjtött mérhetetlen ész,
hiába átkozódsz magadban,
te is lazán a süllyesztőbe mész.

Taliga

A portékám ma én vásárba toltam,
a kis kerék nyikordult ott a porban,
edényeim koccantak halkan össze,
pár görbe kancsó, s egy fületlen bögre.

Hazaúton

A végtelenbe szálló gondolatnak,
ezernyi ágán szétfutott a jel,
hogy újra indulok ma én tehozzád,
hogy átkaroljalak, s te átölelj.

És lám, e pillanat meg is határoz,
magába rejt, kutatja álmaink,
s a kárhozatba mégis új reményt hoz,
megérint, átfog és nyugalmat int.

Majd megmutatja, mennyit ér az élet
szerelmed nélkül, s mennyit ér vele,
a választás nem lesz nehéz, de félek,
neked vajon velem megéri-e?

Vagy már azóta mégis mást kerestél,
s tovább harap belém a zord, konok tél?

Préri

Deres lován az indián
bolyong a prérin át,
elűzte őt a jenki klán,
elvette otthonát.

Dilatáció

Van úgy, hogy megreped bele
a szíved kedvesem,
ne is törődj sokat vele,
ölelj szerelmesen!

A szűk sikátoron

Egy szűk sikátoron haladsz,
feletted éj honol,
a csillagok kilátszanak
sötét felhők alól,
és titkaid már nincsenek,
belül nyitott a könyv,
kérges kezedre rácsepeg
szemedből némi könny.

A szűk sikátor messze vitt,
kilopta rég hited,
belülről semmi sem hevít,
becsaptad szívedet,
hazudtál önmagadnak is,
hogyan csupán az út,
de csak beteg mámorba vitt,
s következménye rút.

A szűk sikátoron szaladsz,
magányodat viszed,
kimentenéd bár önmagad,
de késő, nem lehet,
az elszalasztott álmokat
nem éred már utol,
eljátszottad tikettedet,
feletted éj honol.

Halvány remény

Mert voltak ott kimondott félszavak,
amiből értettünk mi mind a ketten,
csupán könnyörtelenségünk miatt
maradtunk egymásnak pogány, s hitetlen.

Kihűlt az álmunk rég a nagy hidegben,
fagyott szívünk repedt a válaszkra,
hideg világ borult fölénk, kietlen
mezőkön át jutottunk kárhozatra.

Miért is nem szerettük úgy mi egymást,
ahogy szeretni kellett volna, mondd,
az átkainkat nagy kazalba hordták
az ördögök, mi volt velünk a gond?

Talán maradt a harcaink tüzéből
apró parázs szerelmünk kezdetéről...

Varánusz

Ha téged kerget egy nagyobb varánusz,
nem mintha ő terád lehetne mérges,
inkább a gyomra hajtja, léte árgus,
ne törj felette pálcát, hisz csak éhes.

A felejtés malmai

Ma még az álmaid között
csak tétován keringesz,
valósághoz rég nincs közöd,
nem jutsz élet vizéhez,
maradsz halandó, sorsodon
nem fordít áldás, átok,
világod végül perbe fog,
- Bűnös vagyok! - kiáltod.

Pedig te mérted önmagad
bután az istenekhez,
egekbe nyúló vágyadat
követted, s énekelted
a forradalmaid dalát,
habár titokban tudtad,
magad maradsz e harc után,
a malmok így forognak.

Feletted zúgó századok
zuhogva telnek egyre,
csupán néhány konok balog
emlékszik tetteidre,
a gaz kinőtt a sírodon,
a fejfád egyre korhad,
nem látogat barát, rokon,
nem kellesz már e kornak.

Sonka

Egy svéd tengerész
a fiát becézi így,
mikor hazatér.

Csokifaló

Csokival bevont
faló édesszájúak
átverésére.

Csapos

Ott áll a pultnál,
lassan egész életét
pohárba tölti.

A Hold dala

A fáradó nap elpihent
a láthatár mögött,
s a halkuló világra lágy,
varázsos est szökött,
az égre csillagot dobált
a langyos déli szél,
a sűrű erdő hallgatott,
a Hold regét mesélt.

Egy szőke lányról szólt a dal,
kinek szerelme félt
a válaszát kimondani,
s nem fogta meg kezét,
folyónak ment a bús leány,
a lelke Holdba szállt,
azóta hallod bánatát
az éji égen át.

Letűnt világról énekelt,
amelynek dallamát
az égen úszó fellegek
visszhangozták tovább,
feleltek még rá szomjasan
a szunnyadó mezők,
majd csendesen takarta be
az álmos háztetőt.

Késő már

Mióta újra verset írok,
nem fog ki rajtam holmi rím,
pirulnak is fehér papírok
a versszakomnak végein.

Mióta témát nem találok,
csupán magam magasztalom,
hiába versemen vad átok,
én abbahagyni nem fogom.

Vegyétek hát ti büntetésnek,
hogyan szóhoz jutni hagyatok,
s ha nem bírjátok tévedéstek,
finom kezekkel fojtsatok.

Lámpafénynél

Idézlek esti lámpafénynél,
sután simítom arcodat,
még összeraklak félhomályból,
aztán letörlöm mégis azt,
hiszen te nem jöhetsz a múltból
borús jelenbe most élém,
a rég elkárhozott világnak,
e vérben fürdő reggelén.

Hiszen te túlélisz minden átkot,
erős vagy és türelmesen
cirógatod meg üstökét majd,
ki ellenedre tört, igen,
erényed már a megbocsátás,
kezed gyógyítja szúrt sebem,
veled megyünk a másvilágra,
ha túl leszünk mi mindenen.

Hiszen te vagy nekünk a béke,
a szárnyad minket eltakar,
s mi fegyverünk eléd letéve,
fejünk emeljük égre majd,
és ott leszel velünk ezentúl,
közénk telepszél végre már,
és minden esti lámpafénynél
a lelkünk téged megtalál.

Telnek napjaink

Már gondolatban eltemettelek,
ki is tekertem mind a két kezed,
fogad között az én nevem sziszeg,
s alátemet lazán e fürgeteg.

Mert nem jutott a fényből annyi csak,
mi reggelente álmodozni hagy,
de délutánra felzabál a vágy
és nem bírod ki nélkülem tovább.

Ám akkor ott fejünk felett a Nap,
velünk megint csak háborúba csap,
hisz meg se várjuk már az éjszakát,
szeretkezünk vadul, mohón tovább.

De pirkadatra csendesül megint
a harc közöttünk, s félve ránk tekint
a gyorsan oszló köd mögött a Nap
és új csatánk előtt aludni hagy.

Egy gémeskútnál

Csak áll a pusztán búsan egymagában,
régóta nem jár arra senki már,
itatna ökröket a vályújában,
de csorda sem jön, így hiába vár.

Ma végre úgy...

Ma végre úgy sütött rám a Nap,
hozott a lelkembe vágyakat,
ajkamra perzselő csókok is
rányomta, engem ez boldogít.

Kitette új ruhám, felveszem,
karodba így futok, cserfesen,
becézem arcodat, simítom,
kezed meg ott kutat arcomon.

Veled fog át az éj engemet,
bolond, ki ily gyönyört nem szeret,
felettünk holdsugár, elpirul,
csillagban fürdik és elgurul.

Ha majd az árak...

Ha majd az árak úgy lemennek,
s a vágy beteljesül, mi hajt,
én tejben-vajban megfürösztlek,
de várnod kell még pár kanyart.

Parkett

A tánc olyan merész, akár az élet,
forog veled, megszedít, andalít,
karodban tartod és már-már eléget,
utána félre könnyedén hajít.

A csalfához

Hiszen te nem szeretsz engemet,
az ördög elvisz így, meglehet,
kalandom tévedés, nem nyerő,
nyakamba kötve lóg már a kő.

Pedig te oly szelíd kis galamb
voltál a kezdeten, merre van
a tiszta szendesség és erény,
hiába, vége lett, nincs remény.

Csókoltam én buján ajkadat,
naivan oltottam vágyadat,
de másnap jaj, te más karjain
aláztad rózsaszín álmaim.

Hát üssön meg guta tégedet,
nekem már rég oda kellemed,
csak akkor lássalak újra én,
mikor majd hó esik nyár hevéen.

Önkritika

Kihalt talán ma már az önmérséklet,
átgázolunk mi érdekünk szerint
minden határon, gátlásunk nem ébred,
nem szeppenünk, ha énünk rendre int.

Lépesméz

Micimackónak
nagyobb a gondja ennél,
vadászok jönnek.

Tóparton

Kócos hajam szemembe fújja lágyan
a játszi szél e fázós reggelen,
ölelget, ámde jó meleg kabátban
mosolygok rá csak én türelmesen.

Tavaszt hozott e szél, a parti fákra
verébsereg telepszik, s rebben el,
s a tó vizén, az oszló félhomályban,
a csirregésre hattyúpár felel.

A nádasok tövén kacsák locsognak,
kitárgyalják az új tavasznak ízét,
halászladiknak láncain motoznak
öreg kezek, mint annyiszor, ma ismét.

S e majd időtlen őszi partokon már
örökre itt maradnék, bár utam vár.

Rizikó

Rulettre tettem én fel
a kacskaringós sorsomat,
de hát e kis keréknek
hiába szóltam, mást mutat.

Az én babám...

Az én babám a borsót hányja
a sarki kocsmá tűzfalára.

Az én babámnak...

Az én babámnak oly csodás a főztje,
malacnak gyűjtöm egy füles vödörbe.

Sorok között...

Sorok között mi
olvasni megtanultunk,
ez lett a vesztünk.

Fészkét javítja...

Fészkét javítja
a gólya nagy sietve,
a párja faksznis.

Egykomám

Virágot szedtem én neked babám,
csokorba fogtam azt és délután
el is vittem neked szerelmesen,
de nem nyitottad ajtódát nekem.

Mit is vétettem én, hogy ezt teszed,
nem engeded közel szerelmemet,
kilincsed rázom, nem felelsz nekem,
virágom már hová, kinek vigyem?

Nagy volt a bánatom, hisz láttam én,
az ablakon kiugrott egy legény,
roggyant a láb, leültem hát legott,
az ám az egykomám, a Pista volt.

Mondd, Jézus...

Mondd, Jézus, hát megérte felcipelni
a Golgotára bús keresztedet,
és volt értelme értünk megfeszülni,
tudod te, hogy ki az, ki még követ?

És mind, akik ma templomodba járnak,
vajon csupán hitük miatt teszik,
miközben másnak asszonyára vágynak,
és hízelegnek, még hiszel nekik?

Galádul egymás életére törnek,
mossák kezük, s azt köntösödbe törlik,
szemük se rebben, ám tekintetüknek
mohóságát a vérerek megőrzik.

Én nem csodálkoznék azon, ha végleg
elengednéd kezünk lazán a szélnek.

Pedig szép versek...

Pedig szép versek
lehettek volna közös
reményeinkből.

Első randevúm

Tízéves forma kisfiúcska voltam,
az iskolában láttalak meg egyszer,
tízórainkra vártunk épp a sorban,
mikor szeplős-szép arcod észrevettem.

Pirulva néztelek, felbátorodva
piciny levélkét írtam egy füzetbe,
majd a lapját köpenyzsebedbe dugtam,
így kértem randevút sután, epedve.

Te délután a sarkon állva vártál,
megfogluk egymás kis kezét mi félve
és elkísértelek hazáig némán,
csak két parányi szív kalimpált félre.

Találkozásunknak majd hatvan éve,
de álmaimban visszajár emléke.

Hiábaság

Hiába minden, vége már,
kicsit meg is kopott
szerelmünk, mint a holdsugár
elsárgult, láthatod,
ölelkezésünk gépies,
csókunknak íze nincs,
az arcunk fáradt-szürke lett
csatáink romjain.

Hiába volt a szenvedély,
ha messze tűnt a vágy,
vádaskodásaink kevély
harcokba csaptak át,
tüdőnk üvöltésben repedt,
szívünk falán burok
hasadt és álmaink felett,
nem ülnek angyalok.

Hiába hát, alig maradt
a régi tűzből itt,
feléltük tartalékunkat,
elégtek érveink,
e gyászos órán csendesen
elengedem kezed,
csupán csak emléked viszem,
s törött szerelmemet.

Pirosító

Az ünnepelt színésznőnek halálos ágyán
oly sápadt volt az arca, mint a jáspisé,
intett a sminkesének rendezői balján,
hisz nem mehet ilyen fakón az Úr elé.

A Hold udvarában

A Holdnak fényes udvarában jártam,
az angyalok között ez éjszakán,
s a lelkem is felengedett a vágyban,
elolvadt veled nászunk után.

Megannyi csillag fénye ott tolongott,
világított az ablakunk felett,
és nagy titokban kértem én a sorsot,
maradjon így, de vissza úgy felelt:

"Nem adhatok nektek csak egy tanácsot,
őrizzétek tovább a lángotok,
egymás szemében majd ti megtaláltok,
az éjszakákhoz minden csillagot."

Azóta már a Holdnak udvarában
majd minden éjjel áll a bál vidáman.

Szélirány

A szembeszéssel nem lehet beszélni,
legyen bármily vad és kemény a hangod,
szavad hamar konok képedbe törli,
nem respektál se érdemet, se rangot.

A szembeszéssel nem lehet vitáznod,
parancsoló az érve, nem hatod meg,
amerről fúj, lesöpri minden álmod,
tanácstalan vagy és a lelked reszket.

A szembeszéssel jaj, te meg ne harcolj,
csak dőlj előre, öklödet szorítsd,
dacolj csupán keményen és kitartón,
hiába cserzi arcodat, s vakít.

De egy napon megfordul majd a szél,
hátad mögül fúj, s az mindent megér.

Unikum

Nincs két egyforma férfiember,
külön-külön különböző,
hiába nézed nagy szemekkel,
csak egy dolog, mi egyező.

Unikumát vidáman issza,
mellé lazán a jó sörét,
legénykorát akarja vissza,
de jaj, jövője oly sötét.

A félsikert is elviselné,
de hű arája mást akar,
másként ápolja nagy szerelmét,
s azóta másként is takar.

Dunán

Halászladikját már az ár sodorja,
a szél letépte láncát elmenet,
az életét a zord kaszásnak adta,
halászni már bizony sosem mehet.

Három gyászhuszár

Fakó az arcod, halványlik varázsa,
tekintetedből merre tűnt a fény,
a hangodnak meleg dorombolása
úgy hallgat, mint alatt a szürke mély.

Csak fekszel itt az ágyadon fehéren,
halálos kór emésztí testedet,
kezed tüzeit a reszkető kezemben
még most is érzem, tőled eljövét.

Velőmbé már konok-sivár hiányod,
az ég alatt vörösben áll a Nap,
pedig megálmodtál egy új világot,
amelyben élni lenne boldogabb.

Könnyű a tested, vállamon viszem már,
nincs más velünk csak három gyászhuszár.

Csak sürgölődött...

Csak sürgölődött ott a lány,
a lelke még nekem talány,
de elcsalom ma délután,
egy csókot enged majd talán.

Találkozásaink

Találkozásunk zöld mezőn, de szép volt,
felettünk kéken reszketett az égbolt,
szerelmünk, mint a Nap, vadul sugárzott,
talán fel is gyújtotta azt a lángot.

Találkozásunk tenger árján ringott,
nem adtam volna érte egy forintot,
de délutánra már a bárka mélyén,
öleltük egymást vágyaink bilincsen.

Találkozásunk hegytetőn a szélben
belénk karolt és átfogott merészen,
mi onnan akkor jaj, de messze láttunk,
repültünk és nem ért a földre lábunk.

Találkozásunk hómezőn fehérlett,
idő előtti olvadást idézett,
megindult akkor százezernyi gleccser,
nem bírtak el tovább a nagy meleggel.

Találkozásunknak mi lett a vége,
együtt maradtunk végül ezredévre,
idő se tudja, hogy ragadt szerelmed
szerelmem ága közt ilyen soká meg.

Telelő

Hideg világa volt,
havat kavart a szél,
a lelkem átfagyott,
ilyen maradt a tél.

Ilyen maradt nekem,
fagyot hozott, ködölt,
ölelt e jégverem,
szobámba is betört.

Karodba bújtam én,
meleg valód ölelt,
felolvadt ott a jég,
hol érte lágy tüzed.

E dermesztő telet
így éltem meg veled,
maradtál meg nekem,
maradtam meg neked.

Morzsa

Maradt az asztalon még némi morzsa,
de estebédre már nem lesz mit enni,
kinek ma sem jutott csak kérges torzsa,
annak maró éhét nem oltja semmi.

Pipiskedik, mohón az úr felé néz,
bár asztalát aligha éri fel ma,
kezét kinyújtja kérlelőn felé még,
de onnan csak kemény szidalmazást kap.

Szeméből elszökött a csillogása
minden reménynek, korgó gyomra sajdul,
és éjjelente szenderegve álma
vad fogcsikorgatásra kelve jajdul.

A lelkiismeret hiába szólna,
maradt az asztalon még némi morzsa...

Már nincs menekvés...

Már nincs menekvés,
szerelmed elárasztott
minden szegletet.

Tavaszi, ne bomolj...

Tavaszi, ne bomolj,
hiszen visszatért a tél,
legyél eszednél!

Hogyan tovább?

A várfokon még ott lobog, szelekben
táncol vakmerőn az ősi zászló,
amely mögött halálos ütközetben
fülekbe harsogott a harci kürtszó.

A kard, amely tatárokat legyőzve
mutatta merre van tovább az út,
törökkel küzdött és honába úzte,
e véritatta földre támadót.

Kiállta rút, kevély labanc világát,
a német göggel bátran szembeállt,
lerázta komcsik álnok-rőt igáját,
kitűzte már e földre zászlaját.

És most terajta áll jövőd barátom,
hogyan élsz tovább ez istenadta tájon?

Rémálom

Ma végül úgy aludtam el,
hogy hunyt szememre álmot
konok lidércem hozta el,
megfojtott, meggyalázott,
tekintetével átölelt,
gazul pokolra küldött,
dobált akár az áradat,
sodorna el farönköt.

Kivájta mind a két szemem,
vakon lökött a hóra,
betömte sárral két fülem,
hogy mégse halljak róla,
agyam kivágta kéjesen,
hogy gondolat se érje,
feledjem el keresztneved,
akárha ezredévre.

De még éreztem illatod,
kezem becézte arcod,
lidércemmel vadul tovább
vívtam csak én a harcot,
s mint könnyű szellő kert alatt,
ébresztett égi hangod,
elfújta rémes álmomat,
söpörte szét a gondot.

Lovam lábán...

Lovam lábán kopott a patkó,
de nincs kovács, ki megjavítsa,
talán, ha jönne újra Ratkó,
születne még ki megtanulja.

A törtetőhöz

Szurokba forгатod magad,
aztán feküdsz a tollba,
utánozol bohócokat,
vigyort csikarsz arcodra,
szánalmas kis produkciód,
nem érdekel ma senkit,
neved, s utolsó stációd
sokan hamar felejtik.

Hiába tetteted magad,
s akarsz egekbe törni,
eszed jelenti gátadat,
a jellemed fikarcnyi,
s e törtetésben ott ragadsz,
alulmaradsz barátom,
habár az ár tovább dagad,
te nem vagy ott a gáton.

Babérjaid szavak csupán,
miket szelek sodornak,
nem állnak össze sorba már
akarnok mondatodnak,
jobban teszed, ha hallgatag
leülsz a kisszobádba,
nem így erőlteted magad,
e nagybeteg világra.

Képzeld csak...

Képzeld csak öttalálatom volt,
nagyot dobbant az én szívem,
a baj babám talán csak az, hogy
csupán totószelvényemen.

A lónyerítés...

A lónyerítés
messze hangzott, egészen
Bázelig jutott.

Felvetés

Szerelem nélkül
ki fogja megszámolni
a csillagokat?

A kifosztott dala

Rejtetted kincsed Hold mögé,
a csillagok ragyogták,
folyóba dugtad, nád közé,
halacskák visszahozták,
elástad bár a föld alá,
giliszták megtalálták,
a titkodat nem is soká
madárrajok csipogták.

Maradt csupán a félelem
hogy majd a martalócok
kutatni fognak lelkedén,
mint láthatatlan klónok,
s mikor megfejtik rejteked,
kilopják azt a kincset
amit csak elméd rejteget,
a talpalatnyi nincsed.

Koldus maradsz, haszonleső,
a megvetés kerülget,
vagyonatlan semmittevő,
rólad csak úgy beszélnek,
nem álltál sorba ott sosem,
hol osztották a rangot,
nem kondít érted senki sem,
ha meghalsz majd harangot.

A csillagod

Ha már miértek sincsenek,
a válasz ott felesleges,
a kérdésedre nem felel,
karámjaid közé terel,
elzárja majd a vízcsapod,
jövőd te már nem láthatod,
miközben arra rálegyint,
megfed, pofon vág, rendre int,
kitépi gyenge szárnyadat,
s a pulzusod körül matat,
és megtanítja azt neked
miként is éld az életet,
miért rajongj és mit szeress,
halottaid hogyan temesd,
s mikor letörli versedet,
te fuss előle míg lehet,
hisz múlik majd az alkalom,
a nemtelenség összenyom,
hiába már az útlevel,
derékig földbe ásva fél
alázott lelked, megtörik,
de még csodálod fényeit,
és nemsokára megkapod
kitűzni majd a csillagod.

Áprilisán...

Áprilisán e tavasznak elébem ezer rügye tárul,
fák koronája, mi készül a kertek alatt epedezve,
fancsali képpel a Nap letekint, neki nincs szeretője,
mert csak a Hold, kinek álmait oltja a csillaga egyre.

Csalfaság

Hozzá siettem jó korán,
milyen kemény a sors,
ki ugrott lám ki ablakán,
bizám a Pista volt.

Dézsza

A dézsza egyre meghatározóbb,
hisz abból még esőt is öntenek,
ki kellett volna önteni bizony
a fürdővízzel egykor engemet.

De már ma késő, végre nagy vagyok,
nem férek én a dézsza vízben el,
cserébe szerte szórom verseim,
ti ezt akkor szúrtátok végleg el.

Télutó

Hideg telünk csak áthatolt
e megveszett világon,
kemény, hegyes dárdája volt,
hisz azt akarta, fájjon.

És volt, ki bár magányosan
dacolt a szürkeséggel,
felfogni már szabályosan
nem tudta ép eszével.

Miközben még a sárga kór
csak egyre szedte vámját,
csupasz kezével hó alól
kaparta tűzifáját.

Fagyott rögön csorbult acél,
megannyi gödröt ástak,
de úgy gondolta, egyszer él,
nem néki ássák, másnak.

Ám egy nap mégis érte jött,
a szörnyeteg, cibálta,
magával vitte, s költözött
a gondtalan halálba.

Irodalom

Csodás varázs,
behúz, elás,
kihajt megint,
pofon legyint.

Elér, koboz,
tovább motoz,
felold, kiolt,
de még beolt.

Ha megfogod
veled zokog,
ha engeded
veled nevet.

Az olvasó
bejárható
utat keres,
mi lesz veled?

Hisz nincsen út,
amerre fut
te arra mész
bolyongsz, remélsz.

Beléd harap,
ne védd magad,
te csak merengj
a könyveden!

Egy szupernovánál

A holdsugár a tó vizében ázik,
egy-egy hullámon néha megremeg,
szerelmünk már azóta messze látszik,
de szívem rajta néha elmereng.

Hisz úgy akartuk egymást mindhalálig,
hogy majd kicsordult ott a vér, ahogy
csókoltuk egymást fúlva ájulásig,
ahogy csak két bolond csókolhatott.

A lelkeink fonódtak össze akkor,
utaztunk át a néma kozmoszon,
ölekezéseinkben vágy, s titok volt,
megannyi elcsent, boldog alkalom.

Ha ott az űrben egy szupernovánál
keresnél, engem újra megtalálnál.

Vers a Napról

Világomat komor vihar legyűrte,
könyörtelen felhők mögött a Nap
alig derengett, szánakozva tűrte,
a földre ömlő égi kín alatt
a fáknek szélbe hajló sajdulását,
a tengereknek zord hullámait,
az embereknek félve jajdulását,
a vészharangok kondulásait.

Aztán a Nap tüzes vörösre váltott,
elfújta vad vihar gonosz nyomát,
a fákra éltető sugárt bocsátott,
lecsendesítve tengerek zaját,
az emberek kijöttek rejtekükből,
elhallgatott harangok bús dala,
s az új világra rásütött felülről,
mosolygott, úgy tett mintha játszana.

Adriámhoz

De régen jártam partodon, talán
nem is láthatlak egyhamar viszont,
hiányzol, vérem oldja érfalán
a kéked és hullámod hallgatom.

Vajon hajóid átszelik ma is
a hátadon bolyongva habjaid,
vagy álmaim csupán bohó, hamis
emléket úznek, szegve szárnyaik?

Úgy mennék én ölelni újra még,
beszívni ismerősen illatod,
fürödni benned július hevén,
érezni végre hűsítő habod.

Addig tudom, te is vársz majd reám,
vigyázz magadra, édes Adriám!

Hitünk elé

Egy kőkereszt áll szirt fokán a szélben,
kiszáradt fának ága közt süvítve
vihar vöröslik át a déli égen,
akárha végítéletet hörögne.

A bűneink az ég felé kiáltnak,
mégis remegjük annak válaszát mi,
imáink bárha nemhiába szálltak,
a vétkeinket nem lehet feledni.

Talán kapunk szemernyi megbocsátást,
ha újra lesz hitünk ma szembeszállni,
e gögtől elvadult világra áldást
nyerni, s önmagunkkal még megküzdeni.

Addig csak áll a kőkereszt a szélben,
dacolva vad viharral ott a szirten.

Filmforgatás

A ház előtt leült az ócska lócán,
sovány ebédje éppen elfogyott,
múló idő nyomot hagyott a házán,
a sors egy régi filmet forgatott.

Csak ült, a korhadó lomoknak csendjét
hallgatta egyre, elkalandozott,
talán letűnt ifjúkorát kereste,
mit elsodortak már a távolok.

Szemernyi béke költözött szívébe,
lelkébe végtelennek árja szállt,
a lét keskeny szélén csak üldögélve
figyelte már a megváltó halált.

Aztán a fények elhomályosultak,
miközben vége lett a forgatásnak.

Tűzőgép

Bár összetűzni nem szeretnék én vele,
hisz még ujjamba szúrna éles kis szöge,
de hogyha versem véle összefoghatom,
ma már úgy néked egybe át is adhatom.

De erre mást nem is tehetsz te válaszul,
az alfeled törölheted, de közbeszúr,
ezért hát síri csendben sírva olvasod,
miközben balga sorsod egyre átkozod.

Ütközet

Csatába ment a költő láng szívével,
hiszen bántotta őt a gondolat,
párnák között bizony meghalni nem mert,
csupán Segesvár dombjai alatt.

Orkán után

A nyughatatlan ég alatt
vörösre változott a Nap,
felhő takarja fényét,
miközben mindent átítat
a földre ömlő indulat,
elűzi büszkeségét.

Vihar kering, a házakon
tetőt emelve visszabont
gorombamód, galádul,
villámokat szór, ostromol,
kiforgat és beléd hatol,
majd könnyedén kifordul.

Sötétre festi lelkedet,
grimaszt vág hozzá elmenet,
és otthagyt összetörten,
fogad szorítva kél hited,
s a mérhetetlen sok vizet
kihordod egy vödörben.

Dosszié

Az élet zajlik még körülötted,
vigyázz az óra meg nem áll,
temetkezési dossziédből
neved ma jaj, kikandikál.

Fagyban didergő...

Fagyban didergő
csereznyefák sóhaja
kering a szélben.

Tétova...

Tétova léptem
már hozzád igazítom
határozottan.

Még kapaszkodik...

Még kapaszkodik
a tél, de már a tavasz
kezét lefejt.

Alig szivárog...

Alig szivárog át a felhőn,
hiába ontja fényét most a Nap,
de hogyha május végre eljön,
lesüt majd ránk az orgonák alatt.

Dal a Holdról

Benézett házam ablakán a Hold,
s én visszanéztem rá az éjszakában,
elült a csend, mi sóhajt visszafojt,
sietve meglapult, figyelte vágyam.

Ezüstsugárral fonta át az éj
álomba ringató uszályát lágyan,
szelíden rám sütötte még szemét
a Hold a foszladó, hideg magányban.

Varázsosan belém karolt, ölelt,
magával vitt, sodort a végtelenbe,
repült velem galaktikák felett,
majd visszatett nagyon puhán a Földre.

Felhők között futott tova, gurult,
kerülte csak tovább a sárgolyónkat,
kutyák ugatták bánatát vadul,
mosolyt üzent az érte mordulóknak.

Az éji csarnok oszlopok között
vezérsugár maradt a félhomályban,
elúszó fellegekbe ütközött,
tovább repült az égnek udvarában.

Benézett házam ablakán a Hold,
s én visszanéztem rá az éjszakában,
de hogy közöttünk vajh mi volt, titok,
az ott maradt szobámnak ablakában.

Kemencepadkán

Csak ült a padkán és a múltba révedt,
bolyongott régi álmai között,
ahol szerelme éji tűzben égett,
ahol szerelme égbe költözött.

Fonoda

Sivár, üres, rogyott az épület,
bezárt örökre már a cérnagyár,
de tudd, hogy benne dolgozott Ivett,
az én imádott, drága nagymamám.

Makón születtem...

Makón születtem,
neveltek jó parasztok
hagymaillaton.

Holdszerelem

Az éjbe hajló ég alatt
megannyi csillagon ragadt
bogárka szórja fényét,
sűrög-forog, kipenderül,
bután körözve Hold körül,
maréknyi kis reményért.

De látod, mily kemény a Hold,
nem enyhül ő csupán csak olt,
kacagja csillogásuk,
uralkodik, de gőgje nagy,
bogárszerelmet égni hagy,
hiába csillogásuk.

Ám titkon már a Napra vár
és azt reméli, jönne bár,
s ölelné végre lángja,
elbújna újra Föld mögé,
szerelmi vágyát töltené,
borulna véle nászba.

Rózsa csókja

Hiába, elpirult a Rózsa,
hisz elcsattant a búcsúcsókja,
virult is ám miatta Pista,
s azt nagy sietve visszaadta.

Szaladt a házba égve Rózsa,
kié is lett a szúzi csókja,
elvitte azt a nyalka Pista,
szívét szerelme ostromolta.

Hová is rejtse Pista csókját,
hogy mások azt jaj, meg ne tudják,
ezért a párnájába dugta
és úgy tett, mintha már aludna.

De Pista büszke volt a csókra,
mit Rózsától kapott az útra,
szelíden zubbonyába rejtve
vonult a honvédő seregbe.

A Pista vitte azt csatába,
golyó se fogta csak sokára,
de még a sors is úgy akarta,
s lett szemfedél a Rózsa csókja.

A lelke mélyén...

A lelke mélyén tudta jól, hogy vége,
romok között hevert a büszkesége,
de még vakon hitt ő a tűzvarázsnak,
a lelkét mégsem adta volna másnak.

Szonett a vörös sapkához

A váltók és a vágányok világa
volt minden rezdülésem egykoron,
vörös sapkában gyorsvonatra várva
mellem dagadt, dobolt ezer fokon.

Nem adtam volna sapkám senki másnak,
szárnyaskerék feszült a zubbonyon,
mikor bevágtatott az állomásra
a kék Gigant, a kedvenc mozdonyom.

És lám, az évek gyorsan elszaladtak,
habár a jelző még szabadra áll,
de már az arra járó mozdonyoknak
a büszke kürtje nem nekem dudál.

Letelt a szolgálat, helyén a sapka,
merengve nézek vissza arra a fogasra.

Felbőszült bika...

Felbőszült bika
pirosra mozdul, üvölt
a balga népség.

Visszatérő alkalom

Miként a csillagától elszakadt,
magányos bolygó vágat úrön át,
otthagynva égi játszótársakat,
viselve túrva rászakadt magányt,
ekképp bolyongok én a szürke lét
göröngyös, járhatatlan útjain,
igyekszem elkerülni vad szelét,
próbálom elfeledni álmaim.

De lám, az új galaktikák között,
akadt egy élhető, kies világ,
ezért hát szép ruhába öltözött,
kiválasztotta újra csillagát,
ekképpen én is megtalálalak,
legyél nekem te most az új napom,
ne hagyj elkóborolni céltalan,
mert nem lesz visszatérő alkalom.

Visszarévedés

Ha azt a régi lányt tudnám szeretni
még egyszer újra, láthatatlanul,
libbenteném szoknyája tarka fodrát,
miközben félve nézném, hogy pirul.

Hisz én lennék a szél, amely sodorja
válláig erő, ég színű haját,
amelynek felleggel fonódó árja
teríti rám puhán az éjszakát.

Tudom, talán a csillagokba vinném,
ha volna hír, hogy merre jár, hol él,
ha megtalálnám és ha újra hinném,
hogy még parányi szikra benne ég.

De hogyha megtalálta boldogságát,
meg nem zavarnám én harmóniáját.

Kucsma

Hogy üstökéről elrepült a kucsma,
igencsak mérgelődött rajta Pista,
de hát a szél sebes folyóba fújta,
az meg cipelte óceánon túlra.

Mamba

Siklott tovább felé a mamba,
aligha vette észre,
bokáját már meg is harapta,
gyorsan hatott a mérge.

Falánk...

Falánk a múltunk,
jelenünk rég megette,
s kéri már jövőnk.

Ősrobbanás

Még idő se volt a térben,
csak parányi léthomokszem
álmodott magányosan,
várta sorsát körbe zártan
ott a sűrű némaságban,
hátha végre megfogán.

Majd a szikra pattanása
már hatott az új világra,
fénybe oltva téridőt,
áradó tüzével égve
elfutott a messzeségbe,
s félve visszatündökölt.

Tudta jól, hogy nemsokára
lét feszül galaktikákra,
úgy remélte titkon ő,
rádiójelekre várva
készül nagy találkozásra,
vágya téridőt szelő.

Redőny

Van úgy, hogy túl sok már a földi jóból,
mit ésszel elviselned kellene,
csak ömlik rád tévéből, rádióból,
a kor szomorkás, szürke szelleme.

Van úgy, hogy mégsem bírja már a gyomrod
a sok kitervelt, cinkos átverést,
hiába rángatod a vészharangot,
nem kapsz fejedre mást csak megvetést.

Van úgy, hogy véres, elvágott torokkal,
hörögheted csupán a bánatod,
nem bírsz a törtető, konok vadakkal,
harácsolásaiktól undorodsz.

Ki sem nézel ma már az ablakon,
leengeded redőnyöd sápadón.

Világot látni...

Világot látni ment a Pista,
el is jutott az utcavégre,
de ott, hogy nyitva volt a kocsmá,
kalandja véget ért ez évre.

Habverő

Ha lenne égi habverőm nekem ma,
kevernék azzal óriáshabot,
az összes felhőt benne összetörném,
és tennék hozzá mézből párlatot.

Egy óriás pohárba rejteném el
a rengeteg, mesés, finom habot,
és azt megennénk óriáskanállal,
feledve mind a régi bánatot.

Nem lenne több eső ez áprilisban,
elállna végre átka májusig,
de akkor hagynám, hogy hadd essen újra,
hagynám arannyá válni cseppjeit.

Lépcső

Ha volna lépcső felfelé az égbe,
talán elindulnék utánad rajta én,
lehet, hogy félútról majd visszalökne,
konok, rideg, hideg szíved, mi oly kemény.

A pálmafa dala

Miként a hegytetőn a büszke szirtek
a tériszonyt tagadva egyre fáznak,
akként adom magam sziszegve én meg,
a porladást hozó, rideg halálnak.

Miért is kellett ekkorára nőni,
maradtam volna inkább egyszerűnek,
de én akartam fellegekbe törni,
ha már a pálmafák az égig nőnek.

Csupán, ha csak bokor lehettem volna,
vagy éppen térdig érő, szürke cserje,
nem ily széllal vitázó, nyurga pálma,
nem lennék most talán derékba törve.

Titokban kérem Istent, hogy lehessen
ismét csak pálmafának megszületnem.

Azért a Pista...

Azért a Pista nagy titokban,
az égbe vágyott volna persze,
de hát az üdvét rég elitta,
így mennybe menni nem volt mersze.

Kétszáz

Mi oly keményen harcolunk a kórral,
akár törökkel vívtak őseink,
legyőzzük azt bizony kemény szigorral,
de jaj, naponta kétszáz távozik.

Mi nem hiszünk ma már a gyengeségben,
kitartón dolgozunk erőnk szerint,
fejünket hajtjuk bús emlékezéssel,
hisz újra távozott kétszáz megint.

Mi ott vagyunk tovább a hősi vártán,
beoltunk, védünk, féltünk, ápolunk,
de most utószor értelmetlenül tán
eltávozott még kétszáz harcosunk.

Kétszáz szülő, barát, megannyi élet,
legyen nagyon könnyű a föld tinéktek.

Tavaszt ígértél...

Tavaszt ígértél,
becsaptad hát megint csak
a rügyeimet.

A sors faragja...

A sors faragja
lelkeinket, tán kicsit
meg is gyalulja.

Gép

Mikor megunta minden izma
a fárasztó erőlködést,
beszólt eszének, hogyha tudna,
találjon már ki cselvetést.

Fel is találta így a gépet,
meg annak még konnektorát,
kalóriákat már nem éget,
s eléri így az aggkorát.

De lám, a gépe hajthatatlan,
újjá kreálja önmagát,
kizárja lassan nagy titokban
a béna feltalálóját.

Holnaptól ő diktál tenéked,
te dolgozol majd, s ő henyél,
a versed írja meg helyetted,
hogy tyúk eszed csak ennyit ér.

Rágalom

Vannak dolgok mik oly sötétek,
akár a sűrű éjszaka,
mikor neved gonosz pribékek
tapossák, árad vér szaga,
s te képtelen leszel lemosni
a mocskaik bűzös nyomát,
mikor már kedved sincs zokogni,
csak tűröd sorsod ostorát,
akkor maradj erős e harcban,
és mentsd csupán amid maradt,
hited segít az ingoványban,
csak menj tovább és védd magad.

Bolygó

Mihelyt a törmelékből összeállt,
s kerekre gyúrta végre önmagát,
forgott tovább parányi tengelyén,
miközben körbejárta csillagát.

Ma reggel méhek...

Ma reggel méhek
zümmögése verte fel
a cseresznyefát.

Vadak maradtunk...

Vadak maradtunk,
késsel-villával faljuk
balgán jövőnket.

Hazugság mögé...

Hazugság mögé
bújtatott félelem lett
a szókimondás.

Hurkához...

Hurkához valók
közül a házi pálesz
a legfontosabb.

Még belemártom...

Még belemártom
pennám kalamárisom
kék üvegébe.

Játszi szél

Világokon barangol át,
fecsegve titkokat,
kinyitja ablakok sorát,
benéz és átítat.

Tavaszt hoz áraszt, elbeszél,
ölel, köröz veled,
csodás e lenge játszi szél
ahogy zenél neked.

Rügyet simít az ágakon,
cikázik, átsuhan,
kicsit motoz még vágyadon,
kacsint varázsosan.

Öledbe bújik, megpihen,
s azonnal útra kel,
hiába kérdezed, hiszen
a szóra nem felel.

Csupán a lénye válaszod,
ő már csak így beszél,
hidd el, hogy nemcsak álmodod,
valós e játszi szél.

Harci ének

Egy messzi földről érkező dalából
tudtuk meg, hogy királyunk ott veszett,
s hadunk sem óvja már hitünk haláltól,
de zengjünk róluk harci éneket.

Hajtsunk mi főt a bátorság előtt ma,
nevük véssük fel kőkeresztre most,
emeljük fel zászlóikat magasra,
kemény a sors, kegyelmet lám nem oszt.

Áldjuk csupán azért, hogy megmaradtunk
maroknyian további tetterre kész,
jó harcosok, habár elátkozódtunk,
reméljük, Istenünk segít ma még.

Hiszen hazát a hű már cserélhet,
zengjen tehát tovább a harci ének.

Fénye a szépnek...

Fénye a szépnek elillan, időtlenül elkevereg majd,
tompá kis árnyakon álmát puhatolja a lét,
messzi világokon át fut az elme egészen a sírig,
nem leli már eme tájon soha víg örömét.

Futnak az évek...

Futnak az évek,
hullámtaraján lágyan
tovaring hajónk.

Van baj

Csak épp az arcokat nem tudtam megjegyezni,
miként a hozzátartozó nevet sem egykor,
ma már viszont saját ábrázatom fikarcnyi,
s nevem nem ugrik még be gyakran, olykor-olykor.

Habár szedek gyógyszert e kínos állapotra,
csak most meg vészes gyorsasággal elfelejtem,
hogyan azt az este én ugyan melyik fiókba,
esetleg, hogy kredencem mely zugába tettem.

Ma már csupán emlék a régi éles elme,
az is hiányos, néha-néha úgy kizökken,
hogyan ím, csupán Istennek áradó kegyelme,
e vers, amelynek végét látod, elfeledtem.

Volt egyszer...

Volt egyszer, hol nem volt, mesék ködén túl,
volt egy szerelmes arcú hableány,
kitől megannyi férfi csókot koldult,
kinek csillag virult a homlokán.

Szemében tengereknek kékje égett,
dalában messzi szólamok között
cikáztak át az ismeretlen képek,
amint a part falának ütközött.

Mihelyt a lágy fövenyre érve lépett,
körülvették akarnok ördögök,
és csalták léhamód gonosz szirének,
de végleg ő e földre költözött.

Egy parti sétán egyszer rátaláltam,
szerelmes lelkünk akkor összeért,
elvittem őt, s a tengerparti házban
a hajnal fénye minket ébren ért.

Csupán egy múló, röpke pillanatra
aludtam el, de már nem volt sehol,
zúgó vihar vetette őt a partra,
azóta bennem mélabú honol.

Volt egyszer, hol nem volt, mesék ködén túl,
volt egy szerelmes arcú hableány,
elvitte szívemet sötét habokba,
az is lehet, hogy álmodtam csupán.

Áprilisi szél

A szél a kerti fák között ma
teríti rám a hímporát,
tavasznak illatát bogozza,
s utána már szalad tovább.

A parti nádist körbe lengi,
susogja vadkacsák dalát,
tanítja újra jót nevetni,
a gyarló emberek fiát.

A lelkeink között cikázva
fon át arany reménysugárt,
megfoghatót csempész a vágyba,
s azt kéri, hogy szíved kitárd.

A szél a kerti fák között ma
teríti rám a hímporát,
s kapaszkodom belé fogódzva,
hagyom, repítsen hát tovább.

Homokozó

Rövid nyelvű homoklapáttal
a vár jogán ma ölre ment
néhány bolond acsarkodással,
a helyszín bár a parlament.

Kenyér

Mert lesz még szőlő, s lágy kenyér,
habár ma már az égben ára,
kovászt készít e két tenyér,
talán a jobb időkre várva.

Ősz derekán...

Ősz derekán ama kornak, a lázban a déloszi költő,
perzsa hadakkal a vészben feleselve kiállt,
versei messzire szálltak a széllel, ahonnan üzente;
hős vala bár, de Periklész beteg és oda már.

Titokban bár...

Titokban bár a szíved már harmóniára vágyna,
de még megannyi harc között a lelked égve lázad,
s te vontatottan mégis engedsz, közben arra várva,
mikor tudod majd fegyvered letenni, s látni házad.

Leülnél már a tölgy alá az ősi udvarodban,
hallgatnád gyermeked szavát, ahogy meséd tanulja,
fogalmaznád felé okítva példamondatokban,
a harc felett már fontosabb a béke földi gondja.

Napfogyatkozás

A napfogyatkozásra vártam,
s a szívem oly vadul dobolt,
kormolt üveg mögött a nyárban
kutattam, merre jár a Hold.
A napsütötte kertben ültem
e nagy titoktól áthevülten,
nem láttam én ilyet sosem,
vajon, ha látom, elhiszem?
És akkor hirtelen sötét lett,
amint a Hold Napot takart,
engem csodája felkavart
e furcsa, ritka égi jelnek,
s barátaim nevettek ám
szemem körül koromnyomán.

Sára

Mert elunta már a Sára,
hogy titokban csókra várva
élje szürke életét,
hát kilépett ő a pástra,
csöppnyi lelkét fényre tárva
várta vágyón végzetét.

Ámde mindhiába tette,
rá se nézett rég epedve
lám azóta senki sem,
sűrűn hullott Sára könnye,
álmait a szél söpörte
át a szálló éveken.

Mert a sorsa úgy akarta,
elfogadta, bár titokban
hercegére várt, remélt,
ám eközben teltek évek,
füstbe ment, bolond remények
úsztak át azok ködén.

Este dús haját kibontva
ült, a tükre foncsorába
mart a rozsdafoltokat,
néha könnye hullt ölébe,
nézte arcát fájva, félve,
látta rajt' a ráncokat.

És öreg lett mára Sára,
vénen, nagymisére várva
gombolyítja napjait,
bár a szíve pitvarába
még szerelmét visszavárja,
s olykor egy kicsit kacsint.

Zsebkendő

Integetve távozott
életemből el,
mára minden változott,
már nem ő ölel.

Zsebkendőjén ott a jel,
rákötött csomó,
elfelejt ma engemet,
fogvacogtató.

Nagycsoportos lett a lány,
én csupán kicsi,
majd az iskolába tán
még kellek neki.

Utolsó vadászat

Futna tovább, de a lába törött, az idő belevásott,
nagy vadat úzni talán e mezőn maga már sohasem fog,
bár a vadász hazavitte magával az erdei házba,
tudja, a végtelen álmodozás kora csak, ami várja.

Egy bárányfelhőn...

Egy bárányfelhőn jött elém,
az ég szülötte nő,
és rám suhintott könnyedén
a pálcájával ő.

Szerelmes lettem én nagyon
de erre így felelt;
"Talán majd egyszer, egy napon
lehet, hogy átölelsz.

De addig járd kimért utad,
lépj túl a vágyadon,
hidd el, ha hűséges maradsz,
eljő az alkalom."

Azóta járom én utam
de senki sem felel,
a kérdésekre, hogy ugyan
miért engedtem el?

Sem szolgálója...

Sem szolgálója,
sem cinkosa nem leszek
percembereknek.

Ha majd a mérték...

Ha majd a mérték
a józan ész lesz, akkor
szóljatok nekem.

A hét vezér

Egy elfelejtett, porlepett meséből
került elő ma este, úgy tudom,
regét hozott nekünk a hét vezérről,
amint e földre léptek egykoron.

Akik lovukkal ott a bércezen állva
pillantották meg ősi földjeink,
és attól fogva már valóra váltak
az új hazán merengő álmaink.

S az agg regős meséjét egyre szőtte,
hogyan teremtetten hét vezér hazát,
szemével visszarévedt ősködökbe,
idézte múltunk hős időszakát.

E férfiúk annyit megérdemelnek,
hogy megtanuld nevét a hét vezérnek.

Mezsgye

Csak billegünk a mezsgyén egyre,
a lét, s a vég között lebegve,
továbbra is játszunk a tűzzel,
amíg sugárveszély nem űz el.

Kufárkodunk légszennyezéssel,
kvótát veszünk, s adunk mi kéjjel,
hitét a klímaváltozásnak
meghagyjuk már akárki másnak.

De jaj, a mezsgye elfogy egyszer,
s majd küszködünk a könnyeinkkel,
megértjük akkor végzetünket,
mit senki már el nem kerülhet.

Atlantisz

Egy elveszett világ,
sírján ma sincs virág,
mert nem tudod te hol,
merült alá e kor.

Suhintott...

Suhintott már a kard felém,
a film peregni kezdett,
hogy íme eljött már a vég,
de hol maradt a kezdet,
és újra éltem éveim,
keringtek nagy szerelmek,
s a körtefák virágain
vadméhek gyűjtögettek...
... ám hirtelen a kard megállt,
nyakam le mégse vágta,
hiába voltam holtra vált,
felültem én az ágyban.

Cipőben?

Járnál mezítláb
királydinnyés homokban,
nem lenne kérdés.

A gyűlölethez

A lankadatlan harc alatt
kerékbe tört a bánat,
a védhetetlen pillanat,
megölte már a vágyat,
kilökte testem várfokán,
éles kövekre estem,
hol karvalyok kemény tusán
tépték darabra testem.

Nem én akartam lenni az,
ki számonkéri tőled,
a védhetetlen múltadat,
a síri szemfedőket,
de nyughatatlan lelkem ím
még visszatér e harcból,
s az éj sötétlő poklain
ma rád még átkokat szór.

Hiszen miattad volt e bűn
vonzóbb a józan észnél,
miattad égett szörnyű tűz
a poklok ördögénél,
nem juthatott a mennybe fel,
megannyi bűsz eretnek,
azért mert engedett neked,
az ősi gyűlöletnek.

Eperfagylalt

Minden vasárnap délután
csilingelt már a sarkon
ötvenfillérnyi volt csupán
egy gömbnek ára, mondom,
adagnyi boldogság, mi volt,
nyaltuk mohón a falánkan,
s e földi béke átkarolt,
a régi-régi nyárban.

Kölcsönkenyér visszajár

Memóriám belátom véges,
nem látja át a végtelent,
lehet, hogy ez nagyon veszélyes,
de hát ma már ez itt a rend.

Hisz eljöttek az új titánok
osztják az észet kegyelmesen,
mi mint csupán öreg kabátok,
lógunk a falba vert szegen.

Nem fontos már a véleményünk,
mihasznák lettünk és buták,
öregkorunkra meghülyültünk,
a gyeplőt bár mi adtuk át.

De most fiam fiát tanítom,
és féljetek hatalmasok,
mert ő lesz az ki (én gyanítom)
holnap kifog tirajtatok.

Utas

Mesélt, s a kocsmá népe mind csak őt figyelte,
kalandokat regélt és meg sem állt a nyelve,
az asztalán megannyi korsó összegyűlt már,
megitta hát, s indult tovább a vándorútján.

Variánsok

Angyalok ültek az est küszöbére,
játszani hívtak a mennybe megint,
testem az égbe, magasra cipelve,
vittek a fénynek a csarnokain.

Még sose láttam ilyet, kiabáltam,
vissza kerültem a földre ezért,
újra aludtam a régi szobámban,
mint ki elérte az ég peremét.

Másnap az est sietős-hamar eljött,
még alig érte az álom agyam,
furcsa neszek kerekedtek az éjből,
félve aludtam a karjaiban.

Ördögök álltak a lét kapujában,
messzire vittek az ős ködön át,
nem civakodtak, a mélybe cibálva
dobtak az üstbe a jó katonák.

Utolsó vitánk után

Lelket zabáló éj után,
a szádon szent vigyorral
taszítottál várad fokán
a mélybe vad haraggal,
még azt se hagytad meg nekem,
hogymint holmim összeszedjem,
porrá alázott testemen
a szúrt sebet bekössem.

A hóra szórtad ingeim,
a múltamat kidobtad,
hátam hasadt ütésein
kegyetlen ostorodnak,
az álmom egy rakás cserép,
az út kövén heverve,
mizlikben áll e harc terén,
ezer darabra törve.

Vitánknak mára vége ím,
halomba felsöpörtem,
a szélbe szórt emlékeink
utánad, elgyötörten,
a hátamon viszem tovább
romát e zord csatának,
s mutatjuk boldog oldalát
a kételkedő világnak.

Elfolyó homok

Szerelem nélkül
csak magány van, s tenyérből
elfolyó homok.

Szabadulás után

Tavaszi szellő
botladozva szédeleg
szabadságfokán.

A végtelenben...

A végtelenben
minden sín pár összeér
és ott kész a baj.

Anyához

Hová lett halk szavadnak rezdülése,
mivé lettek mosolygó ajkaid,
keressem még, avagy talán ma mégse
kiáltsam, hogy miért is nem vagy itt?

Hisz ünnepelni jöttem volna hozzád,
a sors viszont ma más utat talált,
a lelken csak úgy virult a jószág,
de szíved mégis hirtelen megállt.

Megőrzöm arcod megható varázsát,
simításod hűsét az arcomon,
a gyermekévek boldog álmodását,
meséd nyomán a rácsos ágyamon.

De látod, könnyem újra csak kicsordul,
amint a nagykerék tovább csikordul.

Néreiszek

Ötven leány dalolt, s nevetve táncolt,
mulattatták a tenger istenét,
hajósokat kimentve rút halálból,
élték a jó szirének életét.

Táltosokon nevelődtek...

Táltosokon nevelődtek az ősök, a templomokat bár
messze kerülve vitáztak szavaik szigorán,
lám, derekuk hova hajlik idővel a nemzet ügyében,
lassan a vad nyilazást már imaszó takará.

Futnak a percek...

Futnak a percek,
múlnak az évek, a lét
épp most oson el.

No de...

No de, hogyha megéget a tűz,
az a vágy a fiúhoz elűz,
a nevét minek is
akarod, ugyanis
te babám anonim hegedülsz.

Fürdőköpeny

Egy övtelen köpenyben álltam
a strandon épp a csirkebárban,
alatta nem volt rajtam semmi,
most azt fogjam vagy kezdjek enni?

Hétpróba

Fizettem érted hétszer ím,
a próbákat kiálltam,
hiába óvtak többen is,
tőled halálra váltan,
kezed, ha végre megkapom,
az álmaim merészek,
bár nem tudom, hogy józanon
hogyan vagyok ma részeg.

Futottam érted jégmezőn,
majd megfagyott a lelkem,
a hóban álmaim között
emléked átöleltem,
és szomjam itta arcodat,
mikor nyelvem kiszáradt,
képzelttem lázas ajkadat,
nyitottam csókra számat.

De jaj, hiába tettem én
a próbáid le sorban,
hiszen te mégis más legényt
öleltél át titokban,
süvít a szél, a bánatom
alatt a jég reped meg,
alábukom, s elátkozom
az emlékét nevednek.

Ismeretlen lárma

Rég volt, talán igaz se volt,
egy messzi-messzi nyárban,
a Hold is éppen elfogyott,
de csillagot találtam,
az elmosódó arcodon
azóta is tűnődöm,
hogyan annyi szépség hogy tudott
teremni itt a Földön.

Rég volt, talán igaz se volt,
az utcasarkon állva,
rád vártam és belül dobolt
az ismeretlen lárma,
lehet, talán szerelmesek
voltunk egy pillanatra,
de jaj, hisz az már ottveszett,
mert nem tudtunk mi róla.

Még ideát...

Még ideát sorakoznak az évek e véges időben,
ám odaát csak a végtelen és örök álma, mi várja,
vissza se nézhet a régi korok kapujára, a ködben
messzire úszik a volt, s vele tűnik a lét bujasága.

Most aki bátor...

Most aki bátor, a harc mezején teszi vértben a dolgát,
védi hazája hitét hűn, fut az ellen, a kard
messzire űzi, gonosz katonája remegve reméli,
hogy kegyelemre maradt némi esélye talán.

Te tudom...

Te tudom nem is úgy akarod,
de a vágy ami hajt, kavarog,
elemészt, tüzed ég,
hamar eljön a vég,
az erényt hamarost feladod.

Vitáink látod...

Vitáink látod, lassan elcsitultak,
öreg szívünkbe költözött a béke,
kemény világunk ottmaradt a múltnak,
de lassan napjainknak itt a vége.

Emlékeink között kutatva várjuk,
hogy partot ér velünk a sors ladikja,
vitáink és az összes régi álmunk,
majd szétfolyik a parti hús homokba.

Csilingel

Egy angyal szállt közénk a messzi égből,
dacolva furcsa földi ördögökkel,
de nem remeg meg zord tekintetüktől,
beljük rúg kicsit, s tovább csilingel.

Szél töri félbe...

Szél töri félbe,
húzza az ágát, korhad
a száraz akác.

Belém hasít...

Belém hasít a gondolat
cavintonom hová lett,
lehet, miként feledtem én,
hát ő is elfelejtett.

Köszönés

Ódivatú ez a szó már,
rég nem időszerű ez,
az sem okoz ma csalódást,
ha az ifjú letegez.
Bár mi akartuk a régi
szigort oldani végre,
mi akartunk szabadulni,
talán ennyire mégse?

Báj

Kelleme, isteni bája igézett,
szállt tova fellegeten át fel az égbe,
angyalok ünnepet ültek a mennyben,
öltve ruháikat újra fehérbe.

Táncol a báj, vele lépked a kellem,
fátylaikat leterítik a tájra,
új zene éled az ég magasából,
nincs, aki már tova, máshova vágyna.

Forr dühe már...

Forr dühe már, belereng körülötte a föld ahová lép,
nem viszonzta a vágyát az a nő, ilyet ő
nem fogad el, hisz a vére a büszke, macsó fele hajtja,
még szerelemnek a lángját sose érte meg ő.

Köln felé

Szemembe égett fénye lüktetése,
amint a fák között haladva el
vibrálva visszatűnt a messzeségbe
a délutáni Nap, amint ölelt.

Az útnak fárasztó, konok magányát
feloldva játszott még velem kicsit,
miközben faltam én a szürke sztrádát,
vezetve egy bérelt, öreg kocsit.

E fényjáték hamar feloldott engem,
oly békésen futott az esti táj,
egy régi sanzont is dúdolni kezdtem,
amint haladtam egyre csak tovább.

Sötétedett mikorra Kölnbe értem,
ezerkétszáz kilométer mögöttem.

Teke

Gyermekkoromban ott a kocsmá oldalában
egy fából ácsolt kuglipálya volt,
a bábukat biz én, de sokszor álligattam,
hasam feszült megannyi bambitól.

Zabhegyező

De sokszor elküldtek zabot hegyezni,
olyankor Kukutyinba kellett menni,
hiába kérdeztem, hogy hol találom,
nevette nyűgöm rég halott családom.

Ma már bizony nem kérdezném meg újra,
rohannék boldogan a karjaikba,
ma már tudnám én azt a zabkalásról,
csupán bolondos, kedves ugratás volt.

Patájuk nyoma...

Patájuk nyoma
ottmaradt az angyalok
törött szárnyain.

Az órám ketyeg...

Az órám ketyeg,
a kávéfőzőm kotyog,
magányom totyog.

Ránc

A mozdulatban ott a régi kellem,
s még csillan egyet ím a tünde báj,
de már keményedett belül a jellem,
megváltozott a jól megírt szabály.

A szép időkben bál volt szombatonként,
a fények égtek és megannyi tánc
között a férfiak folyton lekérték,
de mára lassan megszakadt a lánc.

Az arca felragyog az esti fényben,
mosollyal úzi bár a gondjait,
a bánatával alszik minden éjjel,
egy könyvbe préseli virágait.

Azóta elmaradt a sok románc,
s a kedves arcán ottragadt a ránc.

Ki a jó szerető...

Ki a jó szerető mai nap,
aki csak hiteget, de becsap,
vagy az álmodozó,
tüzeket csiholó,
aki súg, aki búg, simogat?

Jaj, tegnap este...

Jaj, tegnap este én a bárban,
mesélik, állva zongoráztam,
zenére sajna én se jártam,
bokán is rúgtak érte páran.

Vakond

Talán megunta társaságunk,
s a föld alá bújt ezredévre,
talán csak rászédetten ráunt
a sok, süket, üres beszédre.

Kukac

Kukac úr kukacul berúgott,
az a vodka hamar kifogyott,
de a földigiliszta konok,
hat üveggel előhozatott.

Alig élt, mire hajnalodott,
de azért poharába ivott,
buta tyúk kicsikét kotyogott,
s valamit szaporán bekapott...

Fülbevaló

Anyám cseresznyepárt rakott fülemre
azon a régi-régi délután,
de másznék újra én a fellegekbe
a kerti óriás cseresznyefán.

Elszalasztott alkalom

Mert oly hitet talált a végzetünk,
amelyben nincs nyarunk csupán telünk,
a hó temetve hull reánk, s alatt
harang szól érted, néma lett a lant.

Világod értékvesztett torra kel,
amelyben senki senkiért felel,
nincs benne semmihez se tartozás,
nincs benne vágy és nincs fogadkozás.

Torokszorító érzés önti el
agyad, s a gyomrod éhség tépi fel,
rád dől a házad és omlik falad,
családod onnan szerteszét szalad.

Fogadkozol, ha egyszer elkapod
az érzéketlen, gyáva tolvajod,
nyakát szeged, de aztán rálegyint
a büszkeséged és urad megint

nyakadra ül, kivájja fél szemed,
másik felével látni hagy, nevet,
hisz ott volt rá a tiszta alkalom,
változtathattál volna sorsodon.

Vár a világ...

Vár a világ, tele újra derűvel a májusi szélben,
szárnyamat égre feszíti, a kék levegővel alányúl,
messzi vidékre repít, de a régi mezők beleégtek
már az agyamba, hisz én oda térek, amint a hajam hull.

Jelet fogott...

Jelet fogott az én lavórom,
azt hittem rosszat álmodom,
pedig csak révedőn pipázom,
s a fájós bütyköm áztatom.

Májusi szél...

Májusi szél cicomázza a kertet és idehozza
illatait tavaszodnak, titok íze fut át
nyelveden és bele vagy habarodva e tarka világba,
újra szeretni akarsz, ám az a lány tovaszállt.

Áprilisi búcsú

Taláلتalak napok mögött
a surranó időben,
mert annyi minden működött
és annyi minden mégsem,
ezért hát úgy öleltelek,
eltartva önmagamtól,
felittam én a lelket,
s kiköptem indulatból.

Taláلتalak hitem szerint,
eretnek ájulással
sziszegtem érted azt a kint,
hogyl futottál mással,
pöröltem még a sorsot is,
de hát hiába bögtel,
e bús-borongós április,
oly messze vitt előlem.

Kereslek még, nem is tudom,
mert változott az ábra,
öröm helyett az arcomon
csak gyúlt szerelmed ránca,
elengedlek hát, fuss, ha tudsz,
ha van hová szaladnod,
nekem már többé nem hazudsz,
igaznak kell maradnod.

Mondom...

Mondom neked, Valéria,
sok rajtad a kalória.

Violinkulcs

Taláلتkoztam pár kulccsal életemben,
nyitottak, zártak rendre dolgokat,
csak azt nem értettem, hogy a zenészek
a violinnal mért oly boldogak,
de sajnos ott az ősi hagymaföldön,
nem volt divat, hogy hangszerem legyen,
fésűre hajtott lágy selyempapíron
zümmögtem el az összes éneke.

Sarkcsillag

Mutatja néked, hol van észak,
sosem pihen, csak úgy ragyog,
ha néha felhő eltakarja,
másnapra újra láthatod.

Figyelték őt a csillagászok,
megtudták, három csillag az,
a lényeg az viszont, hogy látod,
mindhárom egyfelé mutat.

Újra sugárzik...

Újra sugárzik a fénye a Földre e májusi létnek,
lány muzsikát hoz a szélben, tele vággyal e táj,
boldogan állok a hegy tetején, parolázok a Nappal,
és kiterítem az ázott takarómat alá.

Álmodozás

Van úgy, hogy végre álmodozni kéne,
de untalan lehúz világod mocska,
neked sosem jön össze annyi béke,
hogy béna lelked még repülni tudna.

És felülkerült...

És felülkerült
a május langy esővel
április haván.

Vajon kiállsz-e?

Mert nagy titokban álnokul
kifosztották világod,
könnyed bizony hiába hull,
hisz rajtad ült az átok,
nem tettél semmit ellene,
s most kérdezed magadtól,
miért voltál ilyen hülye,
pofont kaptál a faltól.

Szólhattál volna százszor is,
azám, de mégse tetted,
csupán maradtál szervilis,
csak önmagad hitetted,
habár belül kérdőjelek
kiáltottak fel benned,
hiába marták lelkedet,
a választ mégse lelted.

Vajon kiállsz-e újra most
és átkodat lefejtve
előveszed még ostorod,
s a gyeplődöt kezelve
irányítod szilaj lovad
legelni dús mezőkre,
ledobva tépett rongyodat,
felöltözöl fehérbe?

Versszaka...

Versszaka szép soraidnak az ingem alá kanyarogva
ontja a lány ütemét ereidnek, a vér ahogy újra
lűktet az éjjeli tűzben, alábbhagy, utána feléled,
mára a lelkem a lelkedig ér, beleréved a múltba.

Renegát

Előnyökért hitet cserél az áruló,
a másik arcát nem mutatja meg neked,
csak akkor döbbensz rá, hogy egy hitvány csaló,
mikor te már nyomát a bottal ütheted.

Csak elképedve ülsz, szemed törölgeted,
alig hiszed, hogy vannak még oly emberek,
akik becsapják önmaguk, ám épp lehet,
hogy megvetést aratnak ők előny helyett.

Tavaszi visszarévedés

Tavasznak áradó kizöldülése
fog át a tél után, kereng, lebegtet,
aztán elunja és egy libbenéssel
a ház mögötti kerti padra ültet.

De zsong agyamban még tovább is egyre,
kutatva járja át, mit is találna,
talán a nagy szerelmeket keresve
elringat álmodón a délutánba.

A régi képek újra elsuhanak,
tovább cipelve engem egy kicsit,
hinnék megint e bódító tavasznak,
de visszafog, nevetve mondja, csitt!

Hiába már, az évek messze szálltak,
hajamban ősz van és lassan kaszálnak.

Fonta haját sietősen...

Fonta haját sietősen a bálra, a szíve dobogva
úgy kalapált odabent, hogy belesajdul-e még
újra a nagy szerelembe, vagy észre se fogja ma venni
vágya tüzét az a régről idevárt szerető.

Glória készül...

Glória készül a mennyben, az éke rubin befaragva,
győzteseké az a bűv, az a jellem, amit gyakorol ma,
tán emelik fel az istenek asztalaikhoz is őtet,
ám jön a reggel, az álma eloszlik a légbe, felébred.

Áhítat

Ma áhítattal nézek én az égre,
az angyalok közé repít a lelkem,
oly mámoros vagyok, hogy íme végre
az ajkad újra csókomat kereste.

Öleltelek ma önfeledten égve,
amint a csillagok karolnak Holdat,
mesterkedésem nagy siker kísérte,
hatott a jól kevert szerelmi oldat.

Szeretet

Szeretet nélkül nincsen megbocsátás,
nincs múlt, jelen, jövő és nincs remény,
szeretet nélkül nincsen élni vágyás,
nincs érzelem, meghalt a költemény.

Erdei sétány

Mert úgy kanyargott, mint a kis patak,
követtem és a nyurga fák alatt,
csupán színekkel volt jelölve az,
amerre ott az én utam haladt.

És voltak ám szerelmespárok is,
pirultam én magamban egy kicsit,
de hát miért is voltam oly bolond,
a múltkor tőled kaptam egy pofont.

Remélem egyszer eljössz még velem,
hagyod, hogy átöleljen két kezem,
de hogyha mégsem így lesz, arra ok,
hogy már egy másik lánnyal ballagok.

Olvad a pompa...

Olvad a pompa,
mattul az édeni fény,
józanodik már.

Utolsó sansz

A félhomályban rostokol
és engemet keres,
rettenthetetlen, vad, konok,
csak áldozatra les,
lehúzza majd a gyűrűmet,
szorítja torkomat,
e rám tekergő gyűlölet
ma újra fojtogat.

Már nincs erőm, szitokszavam
hiába mormolom,
sötét uszálya fennakadt
őrült világomon,
sivár, kegyetlen lett a táj,
leégett városom
üszkén alig maradt szabály,
csupán a fájdalom.

Hiába szólok, válaszul
ökölcsapást kapok,
e gyűlöletben ott lapul
kiömlött vágyatok,
s mikor már semmi sem marad,
mindent felettetek,
talán az Úr még sanszot ad,
imát mond értetek.

Csirke

Én nem tudom, mi volt előbb ma mégsem,
tojás gurult elő vagy épp a tyúk,
de bizton állítom, hogy voltaképpen
a csirke lett előbb, hisz nincs kiút.

A csirke mindenképp a tyúk előtt van,
bohó, no és szerelmes egy kicsit,
de mert a róka sündörög titokban,
mamája ráparancsol, mondja, csitt!

Habár csalás volt...

Habár csalás volt
minden tette, ám a pénzt
nagyon szerette.

Aztán elmúlok...

Aztán elmúlok,
de még előtte kicsit
jól érzem magam.

Parti parti

Leterítem a nyútt köpenyem
a folyó fövényére,
odavárom az angyalaim
ropogós pecsenyére,
csupa francia bort hozok én,
fut a gyöngy peremére,
s ma a part puha, langy fövényén,
vidulunk a zenére.

De a másnap elég hamarost
fut az éji regényre,
csak az ördögeim hada jött
el a part fövényére,
poharukban a vér csobogott
a pokol peremére,
fogaikban a húscscafatok
tovatúntek a mélybe.

Ezután fogadást sohasem
fogok én toborozni,
egyedül megyek el, ha tudok
vacsorázni, borozni,
hisz az angyalaim, nekem egy
vagyonomba kerülnek,
de az ördögök illeme sem
üti rég meg a szintet.

Hívogató

Ott lent a völgyben suttogott az erdő,
pletykát sodort a szél az ágakon,
terjedt a fák között, hogy új tavasz jő,
elmúlik most a tél, tovább oson.

A hóvirág fehérén bólogatva
kikandikál a rőt avar között,
szarvasbogár megáll egy pillanatra
mert nagy sietve tölgynek ütközött.

A fák alatt cikáznak át az őzek,
pataikon suhognak víg szelek,
az ágakon parányit megpihenve
vidám madárrajok telepszenek.

Hagyok csapot, papot, veszem kabátom,
s e bódító tavaszban erdőm járom.

Kútfúró

Kútfúró lett titokban Jóska,
nem is sejtette róla Rózsa,
hisz ő csak ékszerekben turkált,
amíg a Jóska egyre furkált.

Sokáig ment a bolt valóban,
száz kút adott vizet falunkban,
de este Jóska már alig járt,
nem tette férfiúi dolgát.

Megleste hát urát a Rózsa,
elámult látva, hogy titokban
amíg a gépe egy kutat fúrt,
a Jóska egy leányt nagyon gyúrt.

Mandula

Élt egy leány kelet honában,
szemében mandulák ragyogtak,
a szívem hagytam ott, s a vágyam,
cserébe lám a szép napoknak.

Kicsikét fura volt...

Kicsikét fura volt Valinak,
hogy a Pál bugyijába matat,
fagyosan, hidegen,
megadón, melegen
belejött hamarost ezalatt.

Piruló titkom...

Piruló titkom
kibeszéltem a szélben,
ővele háltam.

Nekem nincs időm...

Nekem nincs időm
értelmetlen vitákra,
hát hagyom magam.

Vért iszol éppen...

Vért iszol éppen,
mégse tagadd le, hogy a
verset imádod.

Át a holdvilágba

Hisz látod még kezéd fogom,
nem múlik el szerelmem,
azóta rólad álmodom,
veled békére leltem,
hajad még ott a vállamon,
a csókod íze számon,
de azt a nagy tüzet sehol,
keresve sem találom.

Törékenyek a csontjaink,
kemény csatánknak vége,
békét kötöttünk végül is
talán egy ezredévre,
ma már jegyet mi nem veszünk
a buszra, villamosra,
cipőnk lassan halad velünk
és félre van taposva.

Még vár a házi orvosunk,
a pulzusunkat mérve
nem kérdi meg, mit álmodunk,
fejét csóválja félve,
felírja újra altatónk,
bár tudja, hogy hiába,
gyakran felejtjük el bizony
beszedni éjszakára.

Hisz látod még kezéd fogom,
együtt ülünk a kertben,
az éveinket számolom
hibásan, elkeverve,
de holnap este indulunk
a régi-régi bálba,
egymást öelve táncolunk
mi át a holdvilágba.

Majd tovalép...

Majd tovalép tavaszunk is a nyárba, ma nincs maradása,
szállni szeretne merészen, a kék ege már odavárja
felleget űzni a Napba, madárseregekkel a fénybe
fürdeni még, beleveszve a végtelen égi reménybe.

Májusi éjjelen...

Májusi éjjelen átverekedte magát ez a hajnal,
csendes eső vele hullik, kopog ím a tetőn,
földben a kis magok élni akarnak, ezért beleisznak
boldogan és növekednek dagadón, kitörőn.

Bombák

Drezda fölé ért,
terhe kioldva,
büszke magára
a jó katona,
lent meg a lelkek
romba takarva,
s hullt a fejükre
az ég szigora.

Zúgtak a bombák,
búsan a város
égre kiáltott,
de rút vigyora
szállt a halálnak,
csak hahotázott,
bosszúra vágyott
a gőg rokona.

Hogy ki, ki ellen
égte dühét ott,
nem tudom én meg
okát sohasem,
gyáva ki gyengét,
gyermeket ölvé
szárnyal az égben,
de fél odalent.

Volna...

Volna, ki dolga szerint kisietne a kertbe kapálni,
sáros a föld, belesüpped talajába a láb,
holnap a szél tovafújja a fellegeket, sugaraknak
zöld utat adva lehajlik, belebódul az ág.

Forr dühe még...

Forr dühe még, de a bánata úzi hazája határát
védeni bátran, a vére Mohács mezejére csorogva,
gyűjti hadát ama vad török ellen, az átká cikázik,
bús feje már felemelve, ma támogatást kap imája.

Újság

Megölte, elszerette,
kilopta, elvitatta,
fojtotta, majd lelőtte,
kicsit még élni hagyta,
betörte, meggyalázta,
adóját nem fizette,
akarta, elhibázta,
kicsalta, megkötötte,
pörögnek itt a címek,
megannyi furcsa hívság,
vegyétek, hát vigyétek,
megjött a színes újság.

Szeletelő

Ma már léteznek spéci gépek,
melyek szalámit, pártot, népet
kezelhető halomra szelnek,
menők, az Istentől se félnek.

Léte csalóka...

Léte csalóka,
vágya csak ábránd, ágya
kihűlt, szíve fáj.

Erőltetett mosoly

Erőltetheted,
de kínkeserves, meddő
hiábaság csak.

A parti sziklán

A parti sziklákról a Nap
még egyszer visszafordul
a fénye tompa, bágyatag
amint fakón aláhull,
átadja trónját álmosan
a színre lépő Holdnak,
nyomában oly varázsosan
a csillagok loholnak.

Hanyatt a parton bámulom,
ahogy kigyúlva gyűlnek
a láthatatlan ágakon
az éjbe függő fények,
borítja rám e langy lepelt
a május éjszakában
a kozmosz ím, a végtelen
csodáknak birtokában.

Majd egyszer úgyis elmegyek
a csillagok közé még,
s a parti sziklákról viszem
az útra inni fényét,
merengve nézek úgy, ahogy
a Nap szokott a tájra,
kicsit még visszafordulok
egy búcsúszóra várva.

Nem is járt...

Nem is járt ugyebár oviba
sem az iskolapadba Gyula,
vicikelt, vacakolt
kipakolt, bepakolt,
mosolyogta kicsiny faluja.

Hatökör marad így Gyula már
kit a hű Zsuzsa még hazavár,
valamit tud azért,
hisz a hű neje még
szereté, ölelé, vele hál.

Kergetés

Vödör vizet hozott a Jóska,
Húsvét hétfőre nagy titokban,
s amint előjött hű babája
nyakába lódította nyomban.

Volt is bizony nagy kergetőzés,
futott ahogy csak lába bírta,
de közbejött a drótkerítés,
szaladt karjába párja Julcsa.

Hogy aztán ott a nagyszobában
mi is történhetett a csendben,
maradjon már örök homályban,
üres vödör fülét hegyeztem.

Kaktusz

Csak áll a Nap tűzében egyre,
várván a sűrű fellegekre,
s mikor zuhog, magába szívja,
utána évekig kibírja.

Virága mintha tűz ragyogna,
felnéz a Holdba, csillagokba,
csak áll az éjben félve, árván,
ha mégse szúrna, átkarolnám.

Elment a létráért...

Elment a létráért a kisnyúl,
a medve tárt karokkal várta,
amint a mackó mancsa lódult,
a bátorsága szállt inába.

Túl a határon...

Túl a határon a rét kivirul, csupa tarka virág már,
gyűjti porát, beleszédül a méh eme dús, üde létbe,
lepke libeg tova lágyan a fénysugarában a Napnak,
fecskemadár repül újra cikázva a hűs levegőben.

Boldog a szív...

Boldog a szív, ha a nyár heve játszani hívja a rétre,
szél fut előre, a vágy ég, eleped, vele száll,
nincs ma se gátja az új szerelemnek e víg tolulásban,
kéreti bár, de magát már odaadja a lány.

Májusi borongás

E csendesen lecsorduló időben,
eresz kopog, szitázik langy eső,
a lelkem rémülő falára törnek
a semmihez sem fogható erők.

Kedvem szegik, s a gondolatba kötnek,
az éji álmaim szemébe már,
borongásom nem árt e fojtó ködnek,
a szürkületben rendre rám talál.

Nincs szárnyalás, és nincsen félmosoly sem,
csupán a mélybe húzó kín figyel,
amint a lét a bánaton remegve,
apró adagban, réveteg fogy el.

De nézd, amott az ég hasad, s alóla
reménynek fénye hull az álmodóra.

Feleség

Bizony, hogy kincs a jó ara,
tekintélyes, kemény fara
ha úgy akarja égbe visz,
de hogyha kedve néha mész,
keményen oldaladba vág,
pillád a csillagokba lát.

Olykor szelíden egyetért,
máskor beszélne mindenért,
ebéded főzi, megterít,
még egy üveg bort is kerít,
és majd intézi sírodat,
felöltöztet, s meg is sirat.

Sheriff

Mikor belép az esti bárba,
az ajtó zúgva leng utána,
remegni kezd legott a rabló,
sheriffel ujjat húzni nem jó.

A pisztolyát alig találja,
ivott kicsit, csak úgy magában,
ölébe ül legott a Maery,
ki bájjait megosztva méri.

Indián

Kihez mehet vajon panaszra
a földjét vesztett indián,
fehéreké a préri haszna
a túlerő gonosz jogán.

Sorsaik szerint

Szerelmi szálak
fonódnak, elszakadnak
sorsaik szerint.

Keseregni kár...

Keseregni kár,
aki továbbment, annak
sürgős dolga volt.

User manual

Ha néha hallod, hogy titokban
a bűnös úton lépkedek,
ragadj meg akkor, vágj a falhoz,
akár a szürke fürgeteg,
eméssz el engem, nincs miérttek,
kiforgatott, konok szavak
csupán mik vérző ajkaimról
még vontatottan hangzanak.

Ha néha látod, hogy kiállok
magas peremre szenvtelen,
fogd meg karom, zavarj le onnan,
hiszen tudod, meg is teszem,
pofozz fel akkor és taposs meg,
ne kíméld majd a csontomat,
törd össze bátran mert maguktól
hajnalra összeállanak.

Ha néha érzed, hogy remélek,
szorítsd a torkom el nagyon,
mert hogyha égne újra vágyam,
bolond lennék, s ezt nem hagyom,
fektesz hanyatt és tedd keresztbe
előttem mind a két kezem,
sirass meg akkor egy kicsit még,
de már ne bíbelődj velem.

Végre a Nap kisütött...

Végre a Nap kisütött, a tetőkre a fényei hullnak,
gerlemadár belebúg eme reggeli hús levegőbe,
párja után kutat ő, kirepült, hova vitte a szárnya,
puskagolyó vagy a macska eredt netalán a nyomába.

Kertemen át...

Kertemen át a vihar tova illan, az orgonaágak
hajlanak ázva a szélben, velük ázik a föld,
fény hatol át hitegetve, hogy egyszer a Nap kisüt újra,
és kivirulnak a lelkek, netalán, mielőbb.

Ne bánd...

Ne bánd te már, hogy téged akkor
nem érdekelt a krumpliföld,
vagyonbevallásod fehér így,
a villáid ne is közöld.

Baba

Nem tudja még, vajon mi vár rá,
a sorsa merre űzi, hajtja,
lehet, hogy eljut még a Holdba,
tovább, talán a csillagokba,
de élte most titokzatosság,
szemének csillanó a fénye,
amelyből látod messzi útra
kel íme már parányi lénye.

A gondolat

Akárhogy is, de megtalálom
miből keletkezik vajon,
agyam melyik zugán fogan meg,
miként pakolja mondatom.

Hogy állnak össze gondolattá,
a sejtek rezdülései,
miért azok, miért nem mások,
midőn az elmém megszüli?

Amint a titkot megtalálom,
legott világgá kürtölöm,
tudnánk okát a gondolatnak,
ne vágjatok majd fültövön.

Remegve, félve...

Remegve, félve
lapulna, mindhiába,
a sorsa várja.

A gyűlölet szigete

A mérhetetlen gyűlölet
mögött van egy kopár sziget
amelyre összegyűjtik
az élheteretlen lelkeket,
a vágytalan szerelmeket,
egész a felmenőig.

Ám onnan nincsen visszaút,
de vívhatod vad háborúd,
mehetsz tusára, ölre,
s ha vége lett, ne is reméld,
hogv lesz ki még remegve félt
és visz magával ölbe.

Ezért hát kérlek, hogy tanulj
szeretni és ha kell borulj
le térdre, úgy imádkozz,
a megbocsátás többet ér,
a gyűlölet kevély kenyér,
ne vedd te azt magadhoz.

Ámul a gólyamadár...

Ámul a gólyamadár, hogy a fészke hibátlanul áll ma,
tél szele meg se viselte a gallyait és hazavárta,
térül a párja a nagy szerelemben, a vágya betelve,
pár nap alig telik el, s a tojásaikon kelepelnek.

Valódi

Tudósok is csak ím totóznak,
hogyan lehetne döntení,
keményen, lázasan vitáznak,
a kérdés már-már ördögi.

Hogy egy dolog mitől valódi,
mitől igaz, s mitől nem ál,
azt úgy lehet megállapítí,
nincs rá felírva; méd in csájn.

Rossz napok

Mert vannak rossz napok, mikor borongós,
sötét az ég, válladra száll a gond,
van úgy, hogy nagy pofont kaptál a sorstól,
s körötted jár egy nagy csomó bolond.

Hiába bíztatod magad, hogy eljő
a változás hamar, de mégse jön,
gyűlik tovább megannyi szürke felhő,
olyankor senki sincs, ki rád köszön.

Borítanád a gondod egy lavórba,
s egy mozdulattal azt kiöntened,
nem áll veled ma sem barátod szóba,
habár tudod, hogy vérig sértenéd.

Legjobb, ha párnádat fejedre húzva
átalszod ezt a rút napot a múltba.

Ha verset írsz...

Ha verset írsz, nagyon kapaszkodj,
a rímek titkon messze visznek el,
ha rossz a vers, ne is panaszkodj,
egy másikat kezdj akkor gyorsan el.

Ördöggyár

A szó még itt ül ajkamon,
bár elrepült az alkalom,
ha volna még kimondanám,
de jaj, befogta már a szám,
a körbegyűlő örület,
magam vagyok, kopár hegyek
nyugodnak ím a vállamon,
s e nagy teher csak összenyom,
alóla én ki nem jövök,
vörös, szakállas ördögök
a mélybe húznak lelkesen,
a testem üstjükben pihen,
s a kénes tűzben gondosan
pirítanak, ha vége van,
ördög leszek, s a lelkemet
nem menti többé senki meg.

Vad cicomája...

Vad cicomája leomlik a porba a műsora végén,
Paprika Jancsinak állt, hát viselé örökét,
este, mikor lefelé fut a függöny, a gyomra begörcsöl,
mert haza rég sose várták, egyedül zokog épp.

Mert vigaszul...

Mert vigaszul ma a mennybe emelte a tiszta erénye,
boldogan állt kapujában, azonban az ajtaja zárva,
estefelé, mikor ördöge fázva találta a jégen,
vitte magával a mélybe, hisz ott melegedhet a háta.

Gardrób

A gardróbban találtam rá tavasszal,
apám alig viselt kabátja volt,
azt hittem mindig, hogy még óriási,
az élet pár kilónyt rám pakolt.

Felvettem és a nagy tükörbe néztem,
szakasztott pont olyan komoly vagyok,
mint jó apám volt rég az én szememben,
emlékét őrzik még az alkonyok.

A bőbeszédűvel...

A bőbeszédűvel csupán a baj,
hogymondja-mondja ő csak egyre-másra,
lélegzetet se véve, nem tudom,
mikor következik be fulladása.

Nagy hal

Vannak halak, kicsik, nagyok,
talán egyet be is kapok,
de nálam is nagyobb talán,
amelynek rút fűrészfogán
majd én is fennakadhatok,
ezért hát jól vigyázzatok,
nagy halnál is van még nagyobb.

Spórák

Spóráikon repülnek szerte,
új életet teremtve csendesen,
erdőre, rétre, tarka kertre,
velük talán a létezés üzen.

Már-már

A napsütésben arcodon
tavasznak fénye játszik,
szemedben még a tél konok,
hideg magánya ásít,
felolvad lassan jégszíved,
vér járja át a tested,
csodálkozol, nem is hiszed,
de végig ezt kerested.

Repülni vágytál égbe fel,
a táguló magasba,
ahol világod átölel,
de mégis futni hagyna,
madárrajokkal szállani
a kéklő végtelenbe,
minthogyha minden édeni,
csodás varázslat lenne.

És már emelnéd szárnyaid,
feszítenéd a légbe,
valód viszont kijózanít,
s a földre tesz le félve,
ingedbe bújik, elszalad,
incselkedik vidáman,
a szél motoz, fehér hajad
kócolja össze lágyan.

Pajzán

Van úgy, hogy elkalandozó a gondolat,
lehet kicsit bár rendhagyó, titokzatos,
talán lehet kacér, mi éji vágyra hat,
akár kimondhatatlanul csodálatos.

Az sem baj ám, ha néha-néha édes is,
akárha mézszirupba mártva lenne már,
hiszen, ha pajzán, mint a jó öreg kocsis,
szemét takarva várja bakján míg kiszáll.

Még hazavárja...

Még hazavárja az élete párja, de lassan, az éjben
tántorog ő kicsikét beborozva az úton a házig,
azt gyakorolja, ha ajtaja nyílik, a szót hogyan ejtse,
mert jön a jó felesége a cséphadaróval elébe.

Elküldöd...

Elküldöd majd a versedet hiába,
be sem kerülsz az antológiába,
de írsz megint egy másikat sietve,
a halhatatlanságodat keresve.

Akad

Akadva szól a tű miatt
a hang, a gondolat,
miként szerelmem, úgy fakad
a vágy a szív alatt.

Akadna szó, mi mondható,
de félek itt belül,
titokban már nem tartható,
a lelkem úgy hevül.

Akad virág a kertben is,
megannyi szál virul,
kiválogatnám színeit,
amíg arcod pirul.

Akad megannyi oly merész
tervem nekem veled,
de félek attól, hogyha félsz,
te majd nem engeded.

Akadna még ezernyi más,
mi szívemből fakad,
de látod, itt a vallomás,
mint mindig, fennakad.

Fogyókúrám...

Fogyókúrám már egy napos,
ülök csupán leverten,
szomszéd hozott disznótorost,
azt persze mind bevertem.

Ostor

Az ostoros bizony nagy úr,
eljár kemény keze,
és olykor meg talán vadul
talál meg ütlege.

Hintóját húzod egyre csak,
a hátad egy csatak,
imádod őt, ha enned ad,
s kicsit pihenni hagy.

Álmodban egyszer ostorát
tapostad össze rég,
reggelre mégis mostohán
kaptál az álmodért.

Nem jó ez így, beláthatod,
tovább már nem mehet,
csak egy rúgás és változott
a fránya helyzeted.

Krokodil

Lehetne persze bőrcipő,
akár még táska is,
de nékem az nem oly nyerő
és kissé undorít.

Átélt tucatnyi sorscsapást,
meteorok nyomát,
túlélte orvvadászatát
megannyi éven át.

Csodálom, mint komótosan
úszik a vízen el,
a gnú bánja halálosan,
ha rája nem figyel.

Kemény legény, az őserő
kitör belőle, csitt,
mi nem leszünk már tényezők,
ő még vadászik itt.

Manzárd

Van ám kinek komoly torony kell elvonulni,
nekem csupán manzárdszobám van erre fent,
ezért bizám a verseim sem oly valódik,
csak egymagamban olvasom, s talán te lent.

Indulás az óvodába

Ovis leszel te nemsokára Fanni,
hajadban jaj, de szépen áll a lokni,
ruhád ma rózsaszín, cipőd bekötve,
nézed magad forogva egy tükörben.

Az arcodon piroslik büszkeséged,
ma óvodába visznek végre téged,
kitátva száját néz a sok kis bölcsis,
tudják, okos leszel, s talán még bölcs is.

Kezed fogom, s odáig elkísérlek,
mosolygó gyermekek fogadnak téged,
óvónénik között nagyon vidáman
telik napod ma ott az óvodában.

De délután, ha vége lesz a napnak,
megvárlak Fannikám, s ölembe kaplak.

Pilla

Vele rám rebeg
és azután a nevem
sem jut eszembe.

Áldás vagy átok...

Áldás vagy átok,
nekem mindegy, csak hagyd meg
illúziómat.

Érik

Már annyi bűnöd összegyűlt,
készítheted nyakad,
ím élezik már nyaktilód,
s könnyörtelen lecsap.

Fiatal csibe volt...

Fiatal csibe volt Valikám,
alig múlt tizennyolc netalán,
de bizony a fara
nem is nézek oda,
ahogyan pörög a derekán.

Májusi reggel

Álmod a lét lány peremén
hajnalidőn tévelyeg el,
zárja szemed, s még kicsikét,
játszik az éj szörnyeivel.

Nyúlik a fény, tágul a tér,
ég küszöbén felkel a Nap,
átmelegít, ontja tüzét,
kergeti szét álmaidat.

Tárva szobád ablaka már,
dől be a langy májusi szél,
téged a kert illata vár,
titkol előbb, majd kibeszél.

És valahol víg zene szól,
messzire száll, vágyadon át
elfut eléd, bent kalamol
inged alatt, s kincsre talál.

Ha majd vérzik fogad...

Ha majd vérzik fogad, s betört az orrod,
hiába mondod, hogy te jót akarsz,
a rend cibálja rád a nagy harangot,
kicsit még élhetsz, persze jobb, ha halsz.

Vám

Szépíthetjük, habár csak útonállás,
mit ránk hagytak furán a századok,
hasonlatos, miként a puszta rablás,
s ha nem fizetsz, galádul perbe fog.

De hogyha jól átgondolod, barátom,
az életed se más, az is merő
kifosztásodról szól megannyi vámon,
ott áll utad során a vámszedő.

Hormon

Vajon csupán a hormon
okozza, hogy a mormon
lehet ma többnejű,
hisz ő is egyfejű?

Aztán csalódva látom,
a sorsa mégsem álom,
megannyi bár neje,
anyós is jár vele.

Holdfogyatkozás

Ha majd a holdfogyatkozásban
meglátom újra arcodat,
talán az olthatatlan vágyban
hagyod, hogy megcsókoljalak,
és hogyha nem vigyáz az újhold,
egymás karjában ébredünk,
nem mondjuk el miért, s hogyan volt,
de láthatod, lobog tűzünk.

Aludd nagy álmodat...

Aludd nagy álmodat, kisember,
csodás idő kopogtat holnap,
aludd ki jól magad, különben
a rád vadászók megtalálnak.

Tűzoltó

Nem lettem tűzoltó, se víg juhász,
hiába lógtam langy mesék tején.
lehettem volna még megannyi más,
mégis silány poéta lettem én.

Ha olvasnád netán a versemet,
ne vedd szívedre annak rímeit,
esetleg köpj le rá egy peckeset,
talán az rajta egy kicsit segít.

A nagymamám

De gyakran álmodom még nagymamámmal,
amint a konyhaasztalát kerülve,
a tésztát nyújtja ellesett tudással,
rá lisztet szórva két sovány kezével.

A tepsiben sült illatos pitéje,
amíg a rétes lassan összeáll,
a tyúkleves csak gőzölög feléje,
kilátszik már belőle egy kanál.

Olykor még meg-megállt és rám mosolygott,
honnan volt benne ennyi őserő,
csodáltam őt, alakja elmosódott,
kikezdte emlékét a vén idő.

Azóta várom én a nagymamát,
almáspitéje édes illatát.

Furán kacsintott...

Furán kacsintott rám az Anca,
utána mentem hát parancsra,
s mutatja már a nagy halom fát:
- Ezt vágd nekem te össze inkább!

Kantár

Ki rakta rád, miközben hagytad balgán,
fejed bedugtad önként, boldogan,
és véle tűzön-vízen át loholtál,
hűségese, miként a szél rohan.

Sörényeden kapaszkodott tovább csak,
s te vitted őt, amerre fordított,
vágtattál égnek és tüzes pokolnak,
lábad se tudta hol doboghatott.

Egy rút napon kivitt a lópiacra,
és pár forintért rajtad túladott,
már nemsokára mész a vágóhídra,
ezért alig kapsz enni abrakot.

De jött a hír, hogy délután kitörtél
a végtelen mezőre, melyről jöttél.

Erzsébet híd

Cipelt a hátán súlyokat,
megvolt a sorsa írva,
dühöngő náci, vert hadak
lerombolták a porba.

De újjáépült végül is,
büszkén visz már azóta
Budáról újra engemet
ma át a pesti partra.

Letettem hátizsákom...

Letettem hátizsákom egy bokor tövében,
de jó, a vándoroknak nincsen semmi gondja,
s mikor már lassan enni kezdtem volna éppen,
sovány ebédem rég megette már a hangya.

Intézkedés

Mikor már elvették az ősi földed,
s a házad ajtaján lazán kilöktek,
a helyzetedre kurta törvényt hoznak,
nem tűnik létezésed sem jogosnak.

Perelhetnéd, ha volna mégis ügyvéd,
ki védené ügyed csupán csak ingyért,
hisz megfürödnöd sincs hol, nemhogy enned,
neked talán a Holdra kéne menned.

És annak is netán a túlfelére,
de zord hatáságod legott elérne,
idézne száz paragrafust tenéked,
miért is nem szabályos ott a léted.

Ám hogyha felköltöznél most a Napra,
lehet, hogy még fűtésszámlád se volna.

Narvál

Hideg vizekben él a narvál,
ki tőletek ma mit se tarhál,
csak úszik ő, a jég takarja,
fejét igen ritkán vakarja.

Viszont van ám sudár agyarja,
habár a tengert nem kavarja,
eléldegél vagy negyven évig,
cetül beszél, ha néha kérdik.

Jó szerető...

Jó szerető, alig áll neje nélkül erősen a lábán,
kell neki néha a támogatás, az a hitvesi mankó,
bárha kicsit ma az arca sovány, s a szakálla borostás,
férfierőt visz a vére, zsebén dudorul meg a bankó.

Helyben

(Zurndorf)

Ki sem mozdult bizám az otthonából,
ragaszkodott a helyhez, hol lakott,
de mindeközben, bár nem önhibából,
három kis országnak polgára volt.

Tavaszi zápor

Csak álltam ott a nyurga, gyors esőben,
leért a földig és eláztatott,
fölötte bár a Nap sütött az égen,
de itt alul csak bánatot sodort.

Befogta lelkem és az ostorával
nagyot csapott vadul nyakam közé,
s borongó, nedves, durva fintorával
tudatta, kedvem most az ördögé.

Nehéz felhőit csak csavarta egyre,
kimosta ingem rajtam elmenet,
megszárította volna még sietve,
vidítva kissé ázott lelkemet.

De mert csak épphogy elkészönt zavartan,
ezért hát ingemet magam csavartam.

Versről álmodik...

Versről álmodik
a tintatartón a toll
keresztbe téve.

Mikor mozdulni kéne...

Mikor mozdulni kéne, ámde fáj az élet,
mikor te béna, tompa vagy, eszed se vág,
s találsz ki önmagadnak is csalárd meséket,
tudd meg barátom, az csupán a lustaság.

A moralitás margójára

Hisz eltűnőben már e furcsa szerzet,
ki erre gondol, bárányfelhőt kerget,
mert köztudottan luxus, oktalanság,
feleslegesség és haszontalanság.

Ma nincs igény e szóra közbeszédben,
tegyél le róla és felejtsd el szépen,
csak ódivat csupán a tiszta erkölcs,
lehetsz hadúr vagy épp lehetsz akár bölcs.

Ne várd te senkitől, hogy nagyra tartsa,
kövesse vagy netán csak úgy akarja,
hisz lassan gúny és megvetés jár érte,
ma már egészen más a lelki mérce.

De ráfeszül talán e rútra új nap,
s a rongy erkölcsi nullák szerte futnak.

Hiába mondom...

Hiába mondom én szegény Jenőnek,
nagyobb még a pálmafák se nőnek,
amikorára nőtt a balgasága,
mióta rátalált a léha Sára.

Jenőnek minden pénze rég elúszott,
igencsak drága lett e furcsa légyott,
de mégis ő az én legjobb barátom,
hajánál fogva hát legott kirántom.

Eljött hát

A régi romjain hörögve halkan
felépült hirtelen, s belénk nyilallt
az új világ e durva pillanatban,
s hozott tüdőnkre borzadásnyi bajt.

Recsegte súlyait csap és ereszték,
nyikordult kriptaajtó is bele,
találták mindenütt, bár nem keresték,
mégis nyakunkon fájt az ütlege.

Mi gyártottuk vagy épp Urunk akarta,
ki tudja már, megérdemeltük-e,
talán nem voltunk jól mi eltakarva,
s elért a mindenség tekintete?

Gomboljuk újra hát öreg zakónkat,
őrizzük emlékét halottainknak.

A horgolótű

Csak járt a horgolótű
a nagymamám kezében,
készült a kis terítő
a délutáni fényben,
szemén az ókularé
kissé orrára tolva,
alóla néha felnéz
az ősi távolokba.

Piciny legényke voltam,
és ott a kisszobában
a térdét átkaroltam,
felvett ölébe lágyan,
egy régi dalt tanított,
ma visszacseng fülembe,
egy messze tűnt világot
varázsolt nagy szememre.

A hangja pentatonja
omolt a délutánba,
időtlenül akárha
megannyi lenne hátra,
pedig nem is sokára
az égbe szállt alakja
tovább repült dalával,
terítőt félbe hagyva.

A hó

Csak hull és hull a nagy hegyekre egyre,
és hull tovább mezőkre, fenyvesekre,
takarja piszkát már a rút világnak,
szégyelli bűneit bolond fiának.

Teríti szét az égi megbocsátást,
szeretné végre, hogy te még meg is lásd,
a fényt a gyermeked tekintetében,
az álmokat a tágra nyílt szemében.

Esélyt ad szépre szabni szürke lelked,
s amint az évet végre áttelelted,
kitárhatod te bátran azt a Napra,
bódulhat újra zsendülő tavaszba.

De ott a hó alatt zihál a bűnöd,
takarva bár, neked kell elkerülnöd.

Vadászmezőn

Örök vadászmezőn barangolok,
keresve annak égi angyalát,
de hát mivégre is csatangolok,
nem láthatom csak ezt az oldalát.

Ha már bejött e végtelen szabadság,
hiába fújna lent a zord, havas tél,
itt fent a gyöngy rügyük csak úgy fakasszák
a fák, nincs háború, subám a kastély.

Madár dalol nekem csupán az erdőn,
a völgy ölén kicsiny patak szivárog,
nincs izgalom, hogy bármiről lekések,

aligha fázok itt magam, didergőn,
félek, nem éltek így a nagy királyok,
a rút halál ma engemet lekéssett.

Vert hadaik...

Vert hadaik vele futnak, a fegyvereik ledobálva,
van kit a kard fejezett, van kit a dárda hegyén
várta halála, az élete vége felé agya bánja,
hogy magyarokra emelt kardot a harc mezején.

Nincs kegyelem...

Nincs kegyelem már,
aduit kiterítve
várja a hóhért.

A hang...

A hang az éjbe tűnik,
megáll egy pillanatra,
a csillagok betűit
keverve, szétbogozva,
aztán kicseng, elillan,
hiába ott a kotta,
ha béna már az ujjam,
amely a húrt lefogja.

Pedig nemrég a nyárnak
ezernyi fénye lángolt,
sütött le fűre-fára,
szerelmeket gubancolt,
a hang körülrajongta,
bohón fülébe mászott,
dalával felvidítva
a bánatos világot.

De látod itt az ősz már,
a hang avarra hullik,
puhán lebeg, s tovább áll,
habár kicsit szabódik,
aztán legyint a mára,
elindul napkeletnek,
keres tavaszt magának,
hol új zenék születnek.

Szalag

A rózsaszín szalag befont hajában
gyönyörködésre készített nagyon,
amint a nagyszünetben arra vágytam,
hogy lássam őt megint az udvaron.

Titokban százezerszer elképzeltem,
hogy egyszer majd kezét is megfogom,
de jaj, nem volt nekem szemernyi merszem,
pedig lett volna rá sok alkalom.

Táskáját boldogan cipeltem volna,
ha szép szemével mégis rám kacsint,
akár egy örült, kerge vízibolha,
ugrottam volna, hogyha egyszer int.

Eltelt sok év, de én hiába vártam,
már nincs szalag fehérre vált hajában.

Pipám...

Pipám a csizmaszárba dugva,
kiballagok a gangra én,
a hintaszék a károsultja,
hisz reccsen egy nagyot belém.

Ing

Mikor tavasszal fent a Nap
szitálja ránk a fényét,
e szórt sugártól lázasan
hajtjuk magunkat hétrét,
aztán megyünk a tepsibe,
sülünk mi nyakra-főre,
így készül immár látod-e
az óriás ebédje.

De felveszem majd ingemet,
mi egyszerű varázsing,
és abban én is nagy leszek,
ki óriásra ráint,
hogy hagyja már a tepsiket,
ne süttessen magának,
egyen salátát, retkeket,
az emberek megártnak.

Pipa

A jó tajtékpipám bizony komoly kincs,
nem adnám én el azt ma semmiért,
habár az éhségnél keményebb úr nincs,
a füstölgő pipám biz többet ér.

Amint pöfékelek merengve véle,
rímek kerengnek át az alkonyon,
lehet, hogy nem telik majd szemfedélre,
pipámat én elvenni nem hagyom.

Velem van kisszobámban és a gangon,
vágott dohányom még akad bele,
végredeletben írom még e parton,
ha meghalok, temessetek vele.

Ha majd a vén kaszás belép az ajtón,
nem baj, csak még kicsit pipázni hagyjon.

Torta

De látod, mára kissé összement a torta,
azaz maradt csak nem fér rá ma annyi gyertya,
amennyi már az elfutó időt jelezve,
kicsit ne csalna könnyeket szelíd szemedbe.

Bajkeverő

Az én kutyám egy vizslalány,
örökké bajt keverne,
de hogy miért, örök talány,
ma nincs ki rá felelne.

Cipőt rág, kertem nyüstöli,
virág nem is marad meg,
haragszom rá, mert szétszedi,
az ajtaját a kertnek.

Olyankor látva mérgemet,
fejét ölembe fúrja,
s mikor már érzi, hogy lehet,
megint elkezdi újra.

Hercegnő

Nekem ma is varázslatos meséket
idéz az emlékembe vissza titka,
fogadkozását szív, s erő mivégre
tartotta benne és nem kérte vissza.

Kolostorában élte napjait meg,
jövendőt látott élesen, segítve
királyának, szerelmes nemzetének,
az oltárnál imákat mondva érte.

Pedig kérték kezét királyi fők is,
ő mégis Istené maradt, szolgálta
őt boldogan tovább egész a sírig.

Így élt Erzsébetünk, maradt a párta,
meséje lassan ősködökben úszik,
de emlékét sosem hagyjuk magára.

Lábasa...

Lábasa vasból,
tűzhelye sparhelt, főztje
illatozik már.

Még nem tudom...

Még nem tudom, hogy innen merre menjek,
csak azt tudom, hogy villámgyorsan el,
hírét se halljam rút gazembereknek,
ők is felejtsenek ma engem el.

Még nem tudom, hogy rám mi vár az úton,
hol ér azt est, hol alszom végül el,
de nem merengek már tovább a múlton,
nekem most innen menni, menni kell.

Még nem tudom, hol épül majd a házam,
de nyitva lesz, ha jössz az ajtaja,
ám most hevít a büszkeség, a lázam,
s taszít az ingyenélők pátosza.

Hiába mondják nékem, erre, erre,
nem hallgatok már rég az ördögökre.

Ügyeskedés

Mi bajnokok vagyunk már pár dologban,
ki vízisportban és ki alkoholban,
de lám, ügyeskedésben, kiskapukban
párját ritkítjuk drága kis honunkban.

Hencegő

Ma végre vége lett a télnek,
letettem nagykabátomat,
köröttem méhek döngicsélnek,
a parton fűzfa bólogat.

De jó, de szép is így az élet,
kering bohón a gondolat,
a tél után tavaszt remélek,
mögötte lángoló nyarat.

Ma már a parton éjszakázom,
remélem pár halat fogok,
nem baj, ha mégis elhibázom,
mert élek és szabad vagyok.

A vágyaim ma messze szállnak,
ha társat is találhatok,
dicsekszem majd a nagyvilágnak,
ily jót aligha láttatok.

Fárad az elme...

Fárad az elme, a bor nehezíti a gondolatát el,
álmot adó puha éj száll, ciripel szaporán
még a tücsök, parazsallik a tűz fakuló hamujában,
csendes az ég, kicsikét vár, s tovaballag a vágy.

Csendes az est...

Csendes az est, idehallik a nádirigó locsogása,
bólogat, álmatagon belebágyad a parton a fűzfa,
csókjaikat kicserélik az éjjeli Hold sugaránál,
mennie kell, noha bár a legény epekedve maradna.

Jegygyűrű

Ujjára húzva már a nászi gyűrű,
remegve fogja át a hitvesét,
a dolga ettől fogva jaj, de sűrű,
azért csak áldja érte Istenét.

Ma vettem...

Ma vettem egy piros nyalókát,
de hát a sors kemény és durva,
mikor bekaptam volna eltört,
lehullott, s épp egy hangyabolyba.

Pipacsok...

Pipacsok között
fut a nyár, s belebotlik
lassan az őszbe.

Eső után az égen...

Eső után az égen egy szivárvány
festette ívét át a láthatáron,
hiába volt a bűn, s megannyi ármány,
reményt hozott és én azóta áldom.

Fordul az éj...

Fordul az éj, vele pirkad a hajnali szélben az égbolt,
kertek alatt a tavon kelepelnek a reggeli gólyák,
csőrük a vízben, a béka után kalamólnak erősen,
fészükön ülnek a kornyadozó, pici gólyafiókák.
Hajnali köntöse langy özönét a Nap önti a tájra,
éled a rét, belebolydul e lázba a hangyavilág is,
szélbe repíti az új kikelet tovaszállva az elmét,
nincs mi leírja, e szépre aligha lehet kalamáris.

A nők...

A nők nagyon különbözőek,
ne szegje kedved ez neked,
hisz épp ezért szeretjük őket
mi szőrös férfiak.

Menni muszáj

Holnap e táj messzire száll,
képeivel múltba vegyül,
nincs mese már, menni muszáj,
hallgat a csend éktelenül.

Balga viszály füstszaga lent
perlekedik konca mögül
égbe kiált fellegeken,
visszaesik, nem menekül.

Hogyha remélsz még netalán,
higgy ma nekem, nincs hova már,
ellened ím, hadba citál,
hogya maradsz, gyilka, mi vár.

Menj, hamarost ég a mező,
talpad alatt lángol a táj,
talpad alatt csak temető,
és ha maradsz, gödre zabál.

Trianonban

Francia érdek elérte busásan az ördögi célját,
mert vele nagy Magyarország temetőre talált,
népe között a határfa leütve, ki itt, ki meg ott túrt,
lelke szakadt meg a kínban, siratá rokonát.

Szabta kevélyen a gall örömében az ünnepi tortát,
vérben a tolla, hasította e gyenge hazát
szét cafatokra, a kéje alázta e népet a gyászban,
vetve a magjait új ütközeteknek alá.

Mert Trianonban a győztesek átkai hulltak e honra,
szétdarabolva vetették a kutyaéknak elé,
vitte a végeket ím, aki bírta, ki marta, ki lopta,
ámde a szíve maradt hűn magyar embereké.

Ámde belül még...

Ámde belül még
tombol a vágy, kifelé
már nincs jele rég.

Illan a lét

Így alakult, rég odalett
már az a szó, hogy szeretet,
félelem ül nyúlt nyakadon,
fojtogatón, hallgatagon.

Ős televény, ördögi lény
karma kapar, tompa a fény,
álmaidat most feleded,
s törlöd a szép képeidet.

Még valahol társra találsz,
még viszonyulsz, nem kiabálsz,
csended a hó, tompa lepel,
jó takaró, lágyan ölel.

Hajnalodik, felkel a Nap,
zúg, zakatol már a vonat,
szél viszi szét fém ütemét,
majd vele száll, illan a lét.

Bátraim

A nap tűzében olvad el,
majd fenn a szárnyatok,
a mély forogva átölel,
s közelg halálotok.

Maradtatok ti volna lenn,
de égbe szálltatok,
a vágyatok, ha szertelen,
ki fogja pártotok?

De mert hiszen repülni kell,
hiába minden érv,
a szikla szélén nem remeg,
elugrik már a térd.

Kitárva szélbe szárnyatok,
repültök bátraim,
vigyétek lelkem, szálljatok,
a lét határain.

Ünnepi fényben...

Ünnepi fényben az est, odagyűlnek a népek a bálba,
csipkeruhában a dámák, hajukon koszorú,
őt a legények a táncba viszik, kezeik karolása
körbe repíti a lányt, már nem is oly szomorú.

Szunnyad a lét...

Szunnyad a lét, vele alszik az égen a hajnali csillag,
még fut az álom, a film lepereg tovatűnik az éjben,
nyála kicsordul az álmodozónak, az anyja letörli
és veszi már a kötőt, hamarost feji két tehenét meg.

Észrevétel

Nem szólnék én, ha nem lehetne,
de tán lehet, ma még beszélni,
el is mondom kicsit sokára,
tudom, hogy nem kérdezte senki.

Elmondom én, ha nem felejtem,
kiáltom szét a nagyvilágba,
nekem nagyon szerény a lelkem
és nem futotta szilvafára.

Ezért hát még nemes se lettem,
szegény hagymás paraszt maradtam,
hiába észrevételeztem,
csupán röhögtetek ti rajtam.

Azóta már nem érdekeltek,
hagymám nevelgetem szerényen,
habár fillérekért veszed meg,
s becsapsz te most is észrevétlen.

Járja a rengetegét...

Járja a rengetegét az az isteni szép csodaszarvas,
már a nyomát se lelik meg az éjben a rája vadászók,
így odaülnek az esti tűzük ropogó melegéhez,
s lantjukon egy meseszép rege hangjai szállnak a szélben.

Mert haragod...

Mert haragod ma erős, heve éles akárcsak a penge,
lásd be, nagyon fiatal még, meg a bűne sovány,
fusson akárhova, hagyd menekülni, ne öld meg a párát,
holnap ezerszer is érted rebegé az imát.

Szonátát írnék...

Szonátát írnék
én neked, ha értenék
a hangjegyekhez.

Bolond idők...

Bolond idők bolond szelében járunk,
hol minden pillanatnak ára van,
megyünk tovább, kavarva égi tájfunt,
virágainknak nincsen illata.

A járdaszélre van kicsapva lelkünk,
taposnak rajta rút akarnokok,
miközben nyájas istenekre leltünk,
a régi minket végleg elhagyott.

Csak vad tivornyákon lerészegedve,
utazzuk át ijedt kis életünk,
következő pohárért kézremegve,
akármit kérhetsz, mindent megteszünk.

De egy napon, mikor kijózanodtunk,
nem félünk majd, s eláll e durva tájfun.

Papírhajónk...

Papírhajónk, ha elbolyong a szélben,
szerelmünk száll, repül tovább vele,
távolra, hogy nem is lehetne vége,
ahogy nem is volt annak kezdete.

A dilemma vége

Nem is tudom, hogy innen merre menjek,
északnak inkább vagy tovább, le délnek,
higgyek talán a fényes égi jelnek,
vagy épp az ördögök tekintetének.

Én nem tudom fejem hová is hajtsam,
talán egy úrilánynak vánkosára,
vagy egy szegény leánynak félve, halkan
ölébe rejtsem el ma éjszakára.

Azt sem tudom, nyugodt legyek vagy féljek,
megóv-e még utam során az Isten,
vagy lelkemet vad ördögök veszik meg,
s megfőznek majd a forró üstjeikben.

Úgy döntöttem, hogy nem megyek semerre,
menjen csak az, kinek van arra kedve.

Mert oda húzta fel ő...

Mert oda húzta fel ő a nomád sereg ellen a várát,
Béla király komoly érdeme volt, a hazát vele védte,
jó Buda vára azóta is áll, de lakói nem érnek
most e király nemes álmainak soha már közelébe.

Ébred az erdei nép...

Ébred az erdei nép, hevesen ver az őzike szíve,
már a Nap oly magasan jár, a meleg levegő
hajtja a vízhez az állatokat beleinni a tóba,
ám odajár az oroszlán, foga őzet evő.

Megálmodlak...

Megálmodlak még
akácvirágból, rétek
nyárillatából.

Fejcsere

Az én fejembe már aligha fér több
kimondhatatlan, szürreális eszme,
nekem csupán viszály, harag, vörös köd,
nem hallgatom tovább, mi haszna lenne.

Hogy hány nemű vagy már nem érdekel rég,
a fontos az, hogy nyílt tekintetedben
az emberséged visszatükröződjék,
ne úgy hazudj, hogy még szemed se rebben.

Lehet, hogy én egy ó darab vagyok csak,
és nem tudok korommal úgy haladni,
hogy azt megértsem, itt miért e vircsaft,
lehet, fejet kell nálam majd cserélni.

De addig is kiállok én amellet,
milyennek minket Istenünk teremtet.

Sün

Szuszogva átvonultak ők a kerten,
elől komótosan haladt a sünmama,
nyomát a hat kölyök követte csendben,
bennük gyönyörködött a nyári éjszaka.

Június

A naptár lassan épp delet mutat,
az új haván a júniusba tartunk,
eljött a nyár, s egy pillantás alatt,
emelkedett a lelkünk és a hangunk,

Dalunk vidáman úszik át a kerten,
s a szívünk új reménnyel telve ver,
lent boldogok vagyunk a völgyeinkben,
s a hegytetőn, ki arra mászni mer.

Elhozta illatát a nyárnak végre
a június keverve fényeit,
levetjük nagykabátjainkat félve,
hisz rég nem járt melengető Nap itt.

Kapaszkodunk a bódító sugárba
e nyárelőnek június havában.

A júniusnak...

A júniusnak van bizony varázsa,
a kerti partikon lehet mulatni,
csak úgy bámulni szunnyadó parázsba,
s lehet továbbá fűben hajnalodni.

Sárkány

Boldog gyerekkoromban jaj, de sokszor
eresztettük fel ott a töltésen mi,
a spárgán szállt a felhőn túl olyankor
megannyi álmunk, s hagytuk égbe szökni.

Ott fent keringett lázadó reményünk,
szerettünk volna gyorsan nagyra nőni,
és oly merészen semmitől se féltünk,
nem győzhetett le minket akkor senki.

De hát a sors szaladt az éveinkkel,
szeles napok következtek rakásra,
alig nézünk mi rég az égre már fel.

Azóta végleg elszakadt a spárga,
a sárkányunk bohó reményeinkkel
amott a kéklő messzeségben száll ma.

Vágyaidon...

Vágyaidon tovaszálltak az évek, az éj nem olyan már,
lassan a lágy tüzek égnek a langyos időben azóta,
vad szerelemnek a lángja csitult viharában erősen,
néha tüdőbajod átka lecsöppen a hajnali óra.

Mikor kaszámat...

Mikor kaszámat én kifentem,
legott a zöld mezőre mentem,
de közbe jött a sarki kocsmá,
s a munkakedvem elkobozta.

Kibertér

Az én időmben volt csupán a főtér,
hol szombatoként gyakran összejöttünk,
a padjain megannyi ember elfért,
lányok, s fiúk külön-külön sűrögtünk.

Voltak szerelmek, voltak lángolások,
beszélgetések és kemény csaták is,
születtek ott viták, s komoly románcok,
és boldog esküvések minhalálig.

De mára ránk köszönt az új kibertér,
ki sem kell már nekünk szobánkból jönni,
a szerverekben annyi minden elfér,
csak billentyűzetünk muszáj kezelni.

Talán a régi főterünk is elfér
e térben, bár lehet, parányit eltér.

Bár sebe ég...

Bár sebe ég, lehanyatlik a karja, a térde bicsaklik,
teste remeg, csupa vér a sisakja, de állja a harcot,
hisz keze tartja magasba a hont, keze tartja a zászlót,
nem fizetünk mi soká a töröknek ezért hadisarcot.

Generációk

Apja előtt a nagyapja, a dédje,
lesz fia, majd unokája is végre,
így sorolódik az élet e Földön,
így kerek ím, hol a léttel időzőm.

Cseresznye

Piroslik már a fámon a cseresznye,
de nincsen létrám jaj, hogyan szedem le,
elhívom én a Sárít, hátha ráér,
s ha fára mászik én alól figyelném.

Mutatnám néki jobbra, kissé balra,
amott is egy finom, piros cseresznye.
kapaszkodj hát meg ott a vastag ágba,
másik kezedd, Sára szedd csak egyre.

Kosárkáját üresre elcserélném,
szaladnék hogyha egy szavával kérne,
én akkor senkivel se nem cserélnék,
ha Sárikám cseresznyém szedni jönne.

No persze nem jön ingyen ám a Sára,
megannyi csók lesz annak rendes ára,
a jó cseresznyetermésért szerintem
nekem muszáj lesz mindent elkövetnem.

Szakálla kender...

Szakálla kender,
haja kóc, idegei
kötélből vannak.

Beleérzés

Nincs mese, végleg
eluralta agyát már
a beleérzés.

Mert kifutott...

Mert kifutott fazekából a gombóc,
és kigurult egyenest a mezőre,
míg odabent a szakács dühe tombolt,
már odakint megörült a kis ürge.

Sublót

Öreg vagyok ma már, akár a sublót,
fiókjaimban sok kacatra lelsz,
húzd csak ki bátran azt, ha bírja csuklód,
és nézz sötét mélyére, hogyha mersz.

Találsz te benne régi, nagy szerelmet,
kudarcot és megannyi vágyat is,
eltékozolt esélyt, reményt, türelmet,
és sorscapást, mi szerteszét szakít.

Találsz te még tucatnyi félbe-álmot,
mit szürke reggelek zavartak el,
fohászkodást, tengernyi kint, meg átkot,
amelyre sokszor senki sem figyelt.

Ne félj, ha néha-néha reccsenése,
kicsit behallik még a csendes éjbe.

Elszáll...

Elszáll a nyár és lassan itt az ősz már,
felettünk száguld ím a gyorsuló idő,
ha rákiáltasz, visszafordul, megvár,
aztán tovább cikázik, s végleg elfut ő.

Még fújdogál...

Még fújdogál a szél két napsütés közt,
talán esőkabátomat veszem fel,
de sajna tegnap kölcsön adtam én azt,
megint elázom így a nagy szívemmel.

Gerbera

A gerberánk egy őszirózsaféle,
virága nyílik százezernyi színben,
gyönyörködöm biz én naponta benne,
vidáman, kerti kispadomra ülve.

De régen volt, mikor csokorba szedve,
siettem én a randevúnkra hozzád,
átadtam ott neked sután, epedve,
mutatva véle nagy szerelmem sodrát.

Akkor már láttam én, hogy nyert ügyem van,
szemednek csillogása azt ragyogta,
és hirtelen felkaptalak, s karomban
álmodtad át az éjszakát rajongva.

Az asztalon figyelt egy ócska váza,
a suttogásra és a gerberánkra.

Olümposz alján

Sötétül már az ég, viharnek fénye
cikázik át a felhők rejtekéből,
kövér cseppekkel hull alá a könnye
a nagy Zeusznak, kócos üstökéről.

Ilyen, ha istenek haragja csattan
halandók hátán néha-néha joggal,
ezernyi bűneink, hamar lemossa
egy áthatóan áztató viharral.

Aztán tűzével felszárítja lelkünk,
kipenderít lucernánkat kaszálni,
s ha majd az őszre mindenünk begyűjtjük,
talán kicsit hagy új borán mulatni.

Ne félj tehát, ha villám hangja csattan,
csak áldd Zeust Olümposzán magadban.

Zátonyba zárva

A hús habok között a sziklazátony
kopott csak egyre, míg egy hajnalon,
letört egy több tonnás darab belőle,
hajók útját elállva szárazon.

Elzárta kedves öblöm ím, azóta
kicsiny hajómmal újra rab vagyok,
nem indulok világokat hajózva
meglátogatni, s már nem is fogok.

Hát itt ragadtam én e sziklaparton,
de hallik még a sellők éneke,
hajóm vitorláját ma összehajtom,
hisz nem hajózhatok tovább vele.

Leszek, mint bennszülött az óceánban,
szigetlakó, habár szabad, hazátlan.

Szertelen

Lehet, ma szertelen vagyok még,
de hát a lelkem égbe vitték
szerelmes angyalok sűrögve,
takarva bárányfellegekbe.

Átaludtalak...

Átaludtalak,
pedig te voltál az én
egyetlen valóm.

Miért e vers?

Hiába, hát nekem magas,
már-már elérhetetlen,
mércéd komoly, fogós, ravasz,
nem éri át a versem,
belém is rúghat épp ezért,
ki erre jár ma bátran,
pofont adó merész kezét
én nem fogom le, vártam.

Taposhat rajtam, végül is
előre megfizette,
lehet normális vagy dilis
miért olvasni merte,
nem álltak úgy a jambusok,
ahogy szerette volna,
ezért hát köphet egy nagyot,
a félve írt sorokra.

De senkit sem hibáztatok,
magamra kell, hogy vessek,
ha már olyan bolond vagyok,
én írtam azt a verset,
én szedtem össze versszakát
az életem sarából,
nem várom hát imádatát
cserébe senki mástól.

Ha majd egy jéghideg napon
leülsz a kályha mellé,
miközben versem olvasod,
(mert hát miért ne tennéd)
agyadban ég a gondolat,
e balga mit szeretne,
csokorba kötve álmokat
miért fogott a versbe?

Meggyógyíthatom...

Meggyógyíthatom
sebed, de lelkedet csak
magad mentheted.

Sebes folyású...

Sebes folyású
patak az ifjúságod,
vénséged tócsa.

Titusz újratöltve

Ha egyszer majd amott a vár fokánál
te újra átölelsz, s a mélybe hullunk,
ki mondja meg, ki volt a hős, ki meg nem,
mitől függ hát kies jövőnk, s a múltunk?

Ha Isztambulban kérdezik, te voltál,
ám Pestről nézve én valék a bátor,
de hogy ki mentett ott meg, és vajon mit,
dicsőségtől vagy épp a sorscsapástól?

Milyen jövőnek zálogát jelenti,
ha mások torkán ott a késnek éle,
a győzelem minő emelkedettség,
a gőg, s elégedettség mondd, miféle?

Lehet, ma már nem rántanálak mélybe,
s te sem szeretnéd zászlód tűzni fokra,
leülnénk ott egy nagy beszélgetésre,
csupán a fegyverünk a mélybe dobva.

Lepkeszárny

A júniusnak
fényuszályán billegett
a lepke szárnya.

A vírushoz

De hát mi taktikáztunk módfelett,
laborjaink keverte mérgeket,
ám kontrollunk bután alábbhagyott,
már bottal üthettük csak lábnyomod.

Az árnyad ott lapul szobám falán,
leselkedsz és lehet, kivársz talán,
hogyan nézzelek, mikor felébredek,
hogyan szorítja torkom két kezéd.

Te ott lihegsz tüdőmben lázasan,
makacs hűségednek nagy ára van,
hívhatnak hozzám orvost vagy papot,
tán meg sem érem én a holnapot.

Viszont miénk e nap, s az éjszaka,
még vár reánk a végső, nagy csata,
felülve félig lucskos ágyamon,
cibállak én, magam nem adhatom.

Még harcolok veled, de már közel
a győzedelmi mámorod, s tüzel,
az égi harsonák felé repít,
az angyalok között vadul süvít.

Fogam szorítva arra gondolok,
gyötörhetsz bár, de győzni én fogok,
szívemben ott lapul jövőm hite,
a létezésnek édes ösztöne.

Ellenszer

Mikorra értelmét veszette minden,
lement a nap, sötétbe érkezel,
pattog feletted korhadón a zsindely,
s a kérdésedre senki sem felel.

Mikor csak régi álmaid köszönnek,
aztán sietve távolodnak el,
remény, s a vágy a félhomályba szöknek,
szívedhez akkor semmi sincs közel.

Mikor magad maradsz a társasúton
és vissza nincs neked menetjegyed,
habár belül még elmerengsz a múlton,
de nem törölöd le már a könnyedet.

Akkor dalold el régi nótánk újra,
s ürítsd boros kupád nevetve búdra.

Az állomásnál

Miközben álmaink nyakunkra nőttek,
s az állomás falán nyomott hagyott
salétromos fogása múlt időknek,
vonat sem jár ma már azóta ott.

Szerelmünk egy piros padon maradt csak,
a támláján parányit láthatón
az átdöfött szív már olyan kopottas,
akár a szemben álló kőszobor.

Otthagytuk mindenünk a régi parkban,
vonatjegyünk csupán egy útra szólt,
azóta jaj, de messze már a dallam,
amit szívünk oly lázasan dobolt.

De egyszer visszatérek arra még én,
s öreg szívünk a padba újra vésném.

A hársfa...

A hársfa könnyen
megfaragható, nem úgy
a büszke jellem.

Sir Lancelot

Artur királynak nagy körasztalánál,
megannyi hős lovag találkozott,
a legnemesb azonban nem vitás már,
nem is lehetne más, mint Lancelot.

Hőstetteit dalok, s regék sorolták,
sok nő szívét rabolta el velük,
ki ráemelte volna balga kardját,
esélytelenként holtan elterült.

De sajnós már a múlté lett e szép kor,
a gáláns férfiú ma nem menő,
(akad talán kevés kivétel olykor)
csupán a pénz után sikolt a nő.

Maradj csak hőskorodban, légy nyugodt,
itt nem nyernél csatát ma Lancelot.

Vagy hősként meghal...

Vagy hősként meghal,
vagy gyávaként tovább él,
ez itt a kérdés.

Titánia

Uránusz holdja,
hűségese kíséri
örökre fagyva.

Elment egy Vasutas

(Nagy István halálára)

Csak nézem itt a hűlt helyed,
e megvadult világban,
előbb miért a jó megy el,
s hagy engem itt anyátlan,
miért csavarja szívemet
a fájdalom csak egyre,
merengve hallom éneked
a víz felett lebegve.

Ladik visz át a mély folyón,
a túlsó partra téged,
bicsaklik hangom elhalón,
de már te azt nem érted,
kiáltanék, a torkomat
szorítja bűm, s az arcom
könyörtelen, magányosan
a széllal szembe tartom.

Idézlek annyi év után
az állomás peronján,
frissen vasalt egyenruhád
és hátracsapva sapkád,
osztottad ott az észet ugyan,
de most mi vár, mi dolgod,
tudom, te azt is pontosan,
szabály szerint megoldod.

Báli zenék

Nyári estéken
báli zenéket lenget
a szél a tavon.

Igaztalanul...

Igaztalanul
feszítenek keresztre
még igazabbak.

Hajnalodóban

A város alszik és a csönd
kies világokat köszönt,
s a csillagok ragyognak,
a lét szemernyit fodrozó,
kicsit talán becsapható,
de ránk borul, takargat.

Amott az álom illan épp,
alig felejthető a kép,
amint oson sietve,
kimosta már a szennyését,
s teríti rá a köntösét
az éji fellegekre.

Felette felhasadt az ég,
a résen átdereng a lég,
a hangok felpörögnek,
kibontja kék haját a lét,
szerelmesen karol beléd,
s a fényein füröszt meg.

A kocsmá bölcse

Pedig lehattál volna jó tanár,
vagy éppen csillagász is még akár,
de elkapott az éjszakák sora,
magadnak voltál gögös ostora,
mi habzó hátad ütlegelte még,
a könnyű létből mégse volt elég,
habár a másnapok marásait
megőrizték az arcvonásaid.

Mert akkor összetört a pillanat,
s az elviselhetetlen súly alatt,
te összerogytál, álmaid kopott
tekercsein csupán a láng kapott,
reményeid borús ködökbe már,
a kocsmá bölcseként aposztrofál
ma minden ismerősöd és nevet,
legyint, ha néha elhangzik neved.

Füstölögve

Egy nyári dalban mondom el ma újra,
szerelmed akkor engem megfogott,
de már a délutáni randevúnkra
te nem jöttél, hiába vártam ott.

Pedig románcunkat kiteljesedve
megannyi rózsabimbó várta csak,
hiába szálltam volna fellegekbe,
a szárnycsapásod sajnos elmaradt.

Azóta füstölögve gondolok rád,
a nagy noteszben kisbetűs neved,
s ha csuklásodból egyszer majd ocsúdnál,
tudd meg, hogy versem téged emleget.

Emléked én azóta rég nem őrzöm,
légy boldog nélkülem, ha tudsz e földön.

A trombitáshoz

(Szalkay Dávidnak)

Fülembe még
kicseng zenéd,
karodba zár
ma trombitád
rezes dala,
s e ballada
valódba von,
dalodba fon.

Finom világ,
ezer virág
amint a hang
kering alatt,
amint terül,
amint belül
ölelte meg
a lelket.

Kiönteném
a szívem én,
ha lenne szó,
mi szó-mi-szó,
elmondaná,
ha volna rá,
mit ujjaid
ma hagytak itt.

Robin és Marian

(a film 1976)

Lovagregényeken nevelkedett,
és hófehér volt pilleszárnyú lelke,
viselkedése könnyed, jellemes,
kik ismerték, igen rajongtak érte.

Kérői versenyeztek egyre csak,
kezét, s szívét csupán Robinnak adta,
mert tőle kapta rég a szárnyakat,
miken repült szerelme oly magasra.

Hűséget esküdött örökre ő,
amit meg is tartott a jó vitéznek,
erénye ritka és egekbe nő,
sorolja azt megannyi büszke ének.

De hogy ki játssza el, fejed ne törd,
ki lenne más az, mint Audrey Hepburn.

Piros padok között

Nyári estéken
a piros padok között
nyilazgat Ámor.

Egy fűz elé

Mikor már nem bírod tovább a terhet,
a vállaid ropognak, tengerész,
s a súly alatt remeg meg újra térded,
csak állj elé a rúdnak, légy merész.

Feszítsd vitorlád vakmerőn szeleknek,
erősen fogd a kormányt, tarts irányt,
és hidd is el, hogy fent az isteneknek
igencsak tetszik küzdelmes csatád.

Ha másért nem, hát büszkeségedért légy,
ki sorscsapásnak végig ellenállt,
nem alkudott meg ördögével végképp,
s nevetni tudta ott a rút halált.

Hajód, ha partot ér, sokat pihensz majd,
s a sírodon talán egy fűzfa is hajt.

A nyári égen...

A nyári égen
éjjelente táncra kel
tucatnyi tündér.

A vihar szélén

Gomolygó felhők forrva tornyosulnak
nyugat felől sietve, morcosan,
lehet, hogy már nem is lesz újra holnap,
ha most e zord vihar reánk rohan.

A villámok vadul cikáznak egyre,
lábuk leér akár a földig is,
szaladhatsz bárhová remegve tőle,
dörgése hallik rémült lelkedig.

Dermedten állsz, imádkozol, reménykedsz,
talán a háztetőd ma megmarad,
magadban bánod már megannyi vétked,
pedig haragja nem neked dagad.

Aztán a szél észak felé sodorja,
s hogy itt járt, jelzi néhány csepp lehullva.

Osztottan

Én azt reméltem, vége már a télnek,
fagyott világom hátha most felenged,
de nézd, nem így lett, és a szép remények,
épp úgy, ahogy szokott, ma füstbe mentek.

Találtunk jaj, magunknak ismét gondot,
mi újra nemzetünk balgán megosztja,
s kerestünk harcosan magas porondot,
acsarkodásainkat megmutatva.

Hiszen köröttünk rendben lenne minden,
csupán egyetlen óriási gond van,
ökölre hát magyar ma bárki ellen,
ne hagyd a kardod ostobán a tokban.

Mutass erőt, szemed forogjon vérben,
szivárvány mellett, s annak ellenében.

Egy barátság zátonyán

Mi már azóta nem találkozunk,
nem engedünk a negyvennyolcból,
a büszkeség maradt a sorsosunk,
a fél szavunk kemény és horzsol.

Csupán egy semmiség miatt kerülsz,
én próbálkoztam nálad párszor,
habár a bánatodban elmerülsz,
letettél rég a kézfogóról.

Te szembe köptél engemet vadul
negyvenhat éve annak lassan,
szívemnek mélyén mégis ott lapul,
a megbocsátás nagy titokban.

De hogyha többé nem találkozunk,
megőrzöm emlékéte a múltnak,
feledve értelmetlen háborúnk,
s az illatát a puskapornak.

Egy nemzedékről

Hát elrepültek éveink,
sietve elpörögtek
kavargó, foszló fátylain
a tó fölött a ködnek,
a meg nem álmodott mesék
kicsit velünk forognak,
még visszahalljuk énekét
a messze tűnt koroknak.

Voltunk mi orvosok, szövők,
kőművesek, tanárok,
kezünk alatt a búzaföld
virult, s a dús kalászoszt
arattuk és a hajnalok
kenyérnek illatával
köszöntötték a holnapot,
s ki tudja mennyi mással.

Háborgó tengerünk vizén
világokon hajóztunk,
hiába csalt ezer szirén,
s csapott le ránk a tájfun,
maradtunk egyszerű, bolond,
koránkelő halászok,
kezünkhöz nem tapadt vagyon,
lelkünk nem ülte átok.

De most hajónk a révbe tart,
utolsó útja végén
kirajzolódik már a part,
s a végső dokkba érvén
felettünk már derült az ég,
s bár kételyünk ezernyi,
szerelmesen hajol fölénk,
s a könnyeink letörli.

A reményhozóhoz

Mint lepkeszárny a harmaton,
elázott szép reményem,
kiömlött rá a bánatom
és elfogyott szerényen.

Emelt körém magas falat,
csalódások kövéből,
de ajtó rajta nem maradt,
mi nyitva lenne végül.

Hihettem volna még ugyan,
hogy másnap újra eljön,
de nem jut át, kőfalam
lent tartja őt a lejtőn.

Így hát maradt reménytelen
a lelkem egy toronyban,
ha erre jársz, ne küzdj velem,
fordulj csak el nyugodtan.

Ha mégis megmászna d falam,
kapaszkodj jól a hágcsón,
a megszokott magányomat
nem adhatom magától.

Még ímmel-ámmal harcolok,
de már csak megszokásból,
reményem hogyha elhozod,
nem kell az senki mástól.

Messiásra várva

Elültek rég a harcaink, csitultak,
maroknyi népünk tán meg is marad,
de már a hegyről új szelek tolulnak,
arcodba fújnak új szabályokat.

Pedig, ha volna pár maréknyi béke,
talán haladnánk még előre is,
de hát megosztottságunk puszta léte
a változások kőfalán vonyít.

Ezért muszáj ellenfelet találnod,
ha még akár a jó apád is az,
a köpködéstől és anarchiától,
a lázadásod végleg elmarad.

Így fordulunk mi télből át a nyárba,
megalkuvón, de messiásra várva.

Éji hexameter

Még idevárnak a kerti virágok, az est peremére
illatuk ül, szeleken tovalibben a Hold teli fénye,
lágý, puha fűben ezer tücsök édeni dalt hegedűl már,
hív a sok elfeledett tüneménye a létnek a tónál.
Újra mesét szövögetnek a fákon a pókok, erősen
állnak a szélben, az ágaikon tovafutnak a percek,
lassan az éj beteríti a tájat, előnti ködökkel,
álma elől szökik egy denevér, takarózna a csenddel.

Már csak az ottfeledettek, akik bebolyongva az erdőt
régí szerelmeiket keresik vezekelve e földön,
nincs maradásuk, az álmaikon kanyarog fura útjuk
egyre tovább, mire majd odaérve kiszárad a kútjuk.
Éji titok suhan el sietősen, a dolga nehéz bár,
mégis ígézve felejtí füledben a szót; gyere hozzám,
s megbabonázva rohansz csak utána a kerteken át majd,
elfeleded csapodár televényeit és buja vágy hajt.

A szeszélyhez

Kicsorbult szívemen sikongva késed,
én tudtam jól, hogy megremeg kezed,
hiába volt megannyi cselvetésed,
jobban szeretted mégis engemet.

Az átkaid konok fejemre hulltak,
tiportál sárba több ezerszer is,
de éjjelente karjaimba bújva,
remegtél értem, óvtál hajnalig.

Ám másnap mégis véremet kívántad,
szemem kaparta mind a két kezed,
kihűlt a lángja rég az éjszakának,
az ördög ülte újra lelkedet.

Szeszélyed emlék, régi film azóta,
a szél szerelmünk jaj, de messze szórta.

Nyár heve...

Nyár heve ég,
vele lüktet,
tombol a kék,
belefürdet,
ég peremén
kacsosodván,
pendelyeként
belehull már
fénye, habár
beleréved,
lelke kívár,
tovatéved.
Nyár heve fojt,
visz a vízhez,
száz garabolyt
bemeríthetsz,
mégse viszed
sehová már,
szomjad epeszt,
megiszod hát.
Majd, ha az est
lehűlést hoz,
tested a rest
szövi álmod,
hús fa alá
veti ágyad,
s hajtogatá
a ruhádat.

Nász

Majd veled égem a lét ütemén lobogó tüzek ízét,
kék szemed oldja az álmaimat, beleszőve reményünk,
láz kalapál idebenn az agyam közepében a csókért,
ellopom én, csiszolom vele újra meg újra a fényünk.
Hogyha ruhád leveted, belebolydul az éj, pirul is már,
vágyaímon remegő kezem égeti bőröd, alig mer
érni hajadhoz, alél, lehanyatlik erőtlen a csóknál,
hog ma enyém leszel újra az ágyban, alig hiszi még el.

És ha a reggel a mennybe találna veled, sose bánd azt,
tudd, hogy elért ama nagy szerelemnek az angyali lángja,
mert a mi végtelen érzületünk remegő viharában,
hajnali tűz, ölelés kavarg, s vele édeni lárma.
Végül a Nap bekacsint a szobánkba ahogy kel az égen,
lág mosolyán betolulnak az inged alá puha fények,
barna hajad befonja e langy virulás özönébe,
és szeme még alakodra kicsit pirulón le-le téved.

Bánatúzó

Bánatomat pakolom garabolyba,
elviszem azzal az ócskapiacra,
hagy vegye bárki, akit ver az Isten,
mérge velem ne legyen soha innen.

Bánatomat temetem, ne csodálkozz,
végre felenged a jég, meleget hoz
lassan a Nap, tüze perzseli szívem,
és viszi már a füledbe a hírem.

Bánatomat ma a vágyra cserélem,
vágat a szél, vele vágat a vérem,
karjaim őrzik a hajnali álmod,
versem ígéz, puha dallama átfog.

Mossa eső szaporán a nyomát is,
szél karol át, felemel, s oda átvisz,
hol veled illan a nyárban a létem,
szunnyad a boldog idők tenyerében.

Kiegyezés

Majd elfeledtelek, de bánatom
még rám akaszkodik, még fáj nagyon,
és éjjelente sem hagy engem el,
az ágyam szélén ül, s nagyon figyel.

Mikor már épp aludnék, rám kiált,
velem virrasztja át az éjszakát,
s ha felkelek se hagyhat engem ott,
utánam indul és belém sajog.

Kikerget engem udvaromra is,
káromkodik miként egy rossz kocsis,
belém köt és nem enged addig el,
míg szívem érted még sajogni mer.

Cipelhetem tovább a kínokat,
a bánatom feledni úgyse hagy,
jöjj vissza hozzám régi kedvesem,
mert meghalok, de akkor is, ha nem.

Kell-e még nekem...

Kell-e még nekem
a sarkon fagyoskodni,
vagy szakíthatok?

Mohácsnál

Elült a harc a végeken,
ezernyi harcosunk pihen,
nem ám a sátra rejtekén,
csupán a harcmező fűvén,
nem alszik és nem álmodik,
a vére festi földjeit,
töröknek kardja vágta át
hazáját féltő mellkasát.

De sok vitéznek vége lett,
legyűrte őket napkelet,
levágva fekszenek, hazát
nem védenek biz ők tovább,
kinyílt az ellen útja már,
s Budáig meg sem áll az ár,
Mohácsnál minden elveszett,
a széthúzás legyőzetett.

Többségben lehetsz...

Többségben lehetsz,
viszont az egyharmadod
se hagyd elveszni.

A nyár heve

Ezerrel ég a nyár,
a lángja nagy,
marék fotonsugár,
remélni hagy,
szívet melengető
kalandozás,
alig felejthető
e bolydulás.

Bőröd pirul bele,
lekenheted,
de átható tüze
beléd szeret,
feltölti lelkedet
a tél után,
együtt nevet veled
vadon, buján.

Fotonja százezer
évet futott,
amint a bőrdig
ma eljutott,
azért vigyázz vele,
mert meglehet,
az éjt álom helyett
sziszegheted.

Az örök elégedetlen

Tombol a tűz, heve lázasan oldja a véremet újra,
száz sugarát veti rám a Nap, elmenekülni nehéz már,
ugrom a vízbe, miközben a régi telekre vajúdva
gondolok én epedőn, de hiába, csak ég a bolond nyár.
Pörköli bőrömet, ontja a nagy melegét, kegyelem nincs,
kókad a kertben a rózsza, az almafa védi tüzőjét,
lángol a táj, a mező liheg és ma az árny keresett kincs,
felleg az égen aligha takarja a Napnak a fényét.

Mert hisz az ember ilyen, kicsit elfuserált az igénye,
téli a nagy hideg ellen acsarkodik és mutogat fel,
nyáron a Napra panaszkodik élesen, elkeseredve,
jót sosem érez, a sorsot okolja, morog miután kel.
Még ha madár csicseregve az ablak alá repül éppen,
gyorsan elűzi, ne zajgjon a pára az ő füle botján,
langy tavasz és kegyes ősz alig áll meg a szürke szemében,
mindene tiltakozik, remeg önmaga mérgibe fulván.

Kegyelmi állapot

Ma pilleszárnyon érkezett a béke,
a kerti padra szállt le billegőn,
körötte zsongva jött ezer reménye,
szívekbe költözött be délidőn.

Már langy meleg terült a lusta tájra,
szuszogva megpihent az ágakon,
csupán a hűvös éjszakára várva,
amely majd mindent búvkörébe von.

Csodálatos madár e déli béke,
talán marad, s nem illan el soha,
mert boldogok lehetnénk vele végre,
eljönne álmaink aranykora.

De sajnos röpke fertályóra múlva
jött egy vihar, mi messze elsodorta.

El is dalolom...

El is dalolom,
ha kell a különbséget
a botfülednek.

Toronyóra

Lánc nélkül neked
már aligha kellene,
szerény szerelmem.

Csordaöszön

Tarol, ha indul,
épp ezért fontos nagyon,
hogymire bujtod.

Dünnögő szirének

Köröttem korhadó romok,
letört virágok, tanknyomok
között erő az úr rég,
felettem füst, fakó Nap áll,
amerre nézek ég a táj
és rátapadt az ínség.

Pedig világok éltek itt,
bogozták boldog álmait
reménykedőn a mának,
terveztek szélesebb utat,
és úrhajót, mi tért kutat,
s galaktikákba száll majd.

És voltak nagy szerelmek is,
köztük egy se volt hamis,
csupán a tiszta lélek,
mi ünneplőbe öltözött,
közénk vegyült, leköltözött,
de voltak ott szirének.

Daluk szivárgott édesen,
kavargott át az éteren,
fülünkbe rút bogár kelt,
repültek át a kételyek
az emberek között, s felett,
a bűn szívünkre térdelt.

És jöttek szörnyű háborúk,
amint a kétség elfajult,
a dús mezők csak égtek,
hát ezt dalolták el nekünk,
miközben ellopták hitünk
a dünnögő szirének.

Utolsó lovag

Maradt-e még, ki hoz neked virágot,
s remegve szórja rád a bókjait,
ki fonja még köréd a lenge álmod,
mi éjjelente félve boldogít?

Ki majd letörli néha-néha könnyed,
segít neked, ha már erőd apad,
ki érti még a régi, szép időket,
s öreg korodra is veled marad?

Ki átölel, ha elhagyott a béke,
elűzi tőled orvvadászaid,
kinek, ha kell még érted hull a vére,
de félreáll az óhajod szerint?

Vajon maradt-e itt a múlt ködéből
még egy bolond lovag, ki verseket költ?

Háromszor szűrtek...

Háromszor szűrtek,
majd számtalanszor, mire
színész lehettél.

A vers folyása

A toll hegyén a tinta már lecsöppen,
remeg kezed, s szemed sem élesen
tekint a ferdülő sorok ködére,
amit leírsz, homályosan dereng.

A balga elméd ontja látomásod,
s tolulnak szádra még a rímeid,
talán esendő, pusztá ráfogások,
amik kitöltik sárga lapjaik.

Te meg csak írsz, kezed között a versek
az éjszakában szerte porlanak,
hiába van neked megírni merszed,
akik megértenék már alszanak.

De írd csak egyre, mert a dalnak árja
berajzik lassan álmaik sorába.

Körforgás

Estefelé, amikor heve hűl a határban a Napnak,
és ragyogó csuda csillagaink szaporodva kigyúlnak,
állok az udvaromon, hunyorogva az égre tekintek,
átölelem puha fényeit, abban a lét tüze lüktet.
Átutazó vagyok én is e távolodó, hideg úrön,
sejtjeimet tovaszórja az elsiető vad időkön
majd az örökön örök, dacoló megemészteni vágyás,
álmaimat betakarja az esteli tengeri hántás.

Így vagyok én ma a része a távoli, boldog egésznek,
mert a galaktikus éleken át csupa tánc csak az élet,
átfog a csápjaival, beleforgat a kör közepébe,
hol meg a lyuk feketéllve fogad be mohón kebelére.
Majd kidob és tovaküld ezer édeni, úri világon,
morzsol az Isten a nagy tenyerében a hajnali lángon,
újra teremtet, gyömöszöl bele lelket is úgy ahogyan kell,
s így leszek én e világon a semmi nyomán örök ember.

Hangafű

A hangafű a délutáni fényben
ragyogva ég szemembe, andalít,
körötte szállnak zümmögőn a méhek,
bebólintják lilás virágait.

Miként szerelmem repdes így körötted,
begyűjti minden édes nedvedet,
akár a méh, kegyedben úgy fürödhet
remegve lelkem, éri lelkedet.

Örökre szól az alkonyat varázsa,
amint az éjbe fut velünk hamar,
s ölelkezésünk hangafű-románca
a hús mezőben langy szelet kavár.

De jaj, ha szárnyaink finom csapása
hajnalra vad vihart borít a tájra.

Sírvers

Ma eltemettek egy leányt, s a sírra
ki tudja mért, de nem jutott virág,
a fejfájára annyi lett csak írva,
hogy ennyi volt, elült a nagy csatád.

Emlékeim között idézem arcod,
amelyről mindig lágy mosoly fakadt,
a lelked mennyi gyermeket tanított
a gyorsan illanó idők alatt.

A szíved nyitva volt, belőle bárki
tudást, reményt, hitet meríthetett,
pedig te nékem nem voltál akárki,
magaddal vitted hűlt szerelmemet.

Legyen hát pillekönnyű most az álmod,
s bocsásd meg ezt a rút, konok világot!

Emésztő vágy

Messzire száll ma a vágyam,
hegy tetejére felülve,
völgybe tekintene bátran,
lágy zeneszót hegedülne.

Hallani vágyod a hangját,
lelked az ég fele nyílik,
fellegeik betakarják,
felnevelik hetedízig.

Majd vele ül lakodalmat,
égbe inal, s vele hálva,
elfut a szép hegedűszó
éji daloddal a vágyba.

Másnap a hajnal az éjnek
üszkösödő hamujában,
fülbevalód leli félve,
csillan a Nap sugarában.

Ma még sok virág...

Ma még sok virág
borítja sírod, holnap
vajon kinek fájsz?

A dinnyetermelőhöz

Bágyadtan állsz a déli nap hevében,
pihenni vágysz, de dolgod nem halad,
dinnyéd megérett, szedni kell serényen,
különben télre semmid sem marad.

Rakod platódra, hátha megveszik mind,
nehéz a súlya, bezzeg ára híg,
hiába kérleled, kemény a multi,
felét sem adja érte, feldühít.

Ez hát a boldog ország, melyre vágytál,
lenyúzzák hétszer ím a bőrödét,
nem néz meg orvos, nincs alád ma ágytál,
pedig fizettél érte ezreket.

Maradj magadnak, dinnyetermelő vagy,
mi is hitelbe dolgozunk e kornak.

Este a tónál

Még zakatolnak agyamban a régi remények idézőn,
visszamerengik a boldog időket, aléltan időzőm
vágyaim elsuhanó viharában, e versben igézőn
gondolok újra a kéjre, a bájra, a gondot elűzőm.
Lassul a létnek az árja köröttem, a szív vele lassul,
halk dobogása puhán tovalibben a nyár melegében,
zümmög a lég, forog és kavargva cikáz bogarastul,
pille kapaszkodik épp a világ lebegő peremébe.

Huppan az éj a világnak ölében, amint karolom még
visszakarol, melegen takar és beteríti az álmom,
messze repít az idők lazuló-feszülő televényén,
hallani vélem a dalt, mit anyám szeretőn dudorászott.
Csendesedik, lepakolja a lét a mezőre ma terhét,
hajnal előtt vele már nem időzik, a csillagok égnek
körberagyogva a Holdat, igézve irigylik a fényét,
suttog a nád, falevél vele ring el a tó közepében.

Álom maradtál...

Álom maradtál,
az ébredéssel végleg
eltűnt varázsod.

Kismadár

Ki tudja, merre szállsz ma, kismadár,
ki tudja, merre kóborolsz,
vajon magot magadnak még találsz,
vagy éppen éhesen dalolsz?
Kölyökként megsebeztem szárnyadat,
habár kötöztem volna én,
tovább repültél szürke ég alatt
sérülten, álmaid ködén.

Szívem szakadt miatta, kismadár,
de most is visszavárlak én,
azóta nyitva ablakom, s talán
egy szép nap újra visszatérsz,
és akkor megbocsátasz majd nekem,
feloldod végre bűnömet,
és annyi hosszú év után lehet,
hogy még találkozom veled...

Itt a baj

A szélbe száll az énekem,
akár egy ócska rekviem,
dagályos, hangja fals,
torokszorító és hamis,
kicsit szomorkás akkor is,
ha nincs ma semmi baj.

Mert tegnap este azt hiszem,
az ördög ült a lelkemen,
hiába, nagy duhaj,
velem táncolt az éjen át
megittuk hét világ borát,
hát jólesett, sebj.

Azóta fekszem részegen
bokor tövében csendesen,
csupán a macskajaj,
mi nyávogásra kényszerít,
felém a kedvesem süvít,
na látod, itt a baj.

Mikor majd

Ma még ezernyi fénye ég a nyárnak,
ma még szerelmem lángja oly heves,
de holnap vajh ki az, ki visszavár majd,
ki lesz, ki néha-néha megkeres?

Ma még a lét levélpapírhajóján,
a végtelenbe tartok én veled,
de holnap majd, ha pénzem elfogyott már,
ki hozna vissza ingyen engemet?

Ma még együtt keringőzünk a bálban,
repítlek boldog éjszakák felé,
de mondd, mikor csitulna már a vágyam,
szememből ősz hajam ki fésülé?

Vagy akkor is maradsz velem szerelmem,
túl minden érven és minden türelmen?

A szívem egy darabja

Nálad maradt a szívem egy darabja,
letörted és magaddal vitted azt,
azóta félrever, parányi hangja
talán egy pillanatra már kihagy.

Magaddal vitted és nagyon hiányzik,
sajogja még az itt maradt fele,
ledobja untalan megint a fáslit,
bevallom, én alig bírok vele.

De így csak álmatag bolyong, vajúdik,
kutatja bár az elmaradt felét,
azóta senkihez se nem szabódik,
a bánatából ennyi épp elég.

Ha még darabját egyszer visszahoznád,
az is lehet, vadul dobogna hozzád.

Cseresznyeszüret

Már pirosan viruló a cseresznye az ágon a kertben,
hol van az angyali lány, kivel azt kosaramba leszedjem,
mert kivel én tavaly itt szüreteltem, elunt, tovatűnt rég,
már valahol valakiknek a fái között szedi meggyét.
Itt vagyok én egyedül csak a létra, mi nyújtja a támaszt,
fel-le futok fokain, s ez a túra bizony ki-ki fáraszt,
estefelé alig érzem a lábam, a térdem a csúzá,
nincs, aki hűtse a kínom, akárha a fásliba kötné.

Elveszem úri család kicsikét öregecske leányát,
jaj, de hisz ő bizonyos, hogy azonnal elájul a létrán,
fent marad úgy a cseresznye az ágon örökre nekem már,
télire ennivalóm se elég, s a fejem be nagyon fáj.
Jöjj haza régi babám, ne tetézd te a bánatomat most,
létra alatt lesem én kosarad, s loholok, futok ahhoz,
és ha eladtuk a nagy piacon valamennyi cseresznyém,
báli ruhát veszek én neked érte, miért ne tehetném?

Miért nem lehet...

Miért nem lehet
az álmainkat este
kiválogatni?

Tűzben

Belém karolt, s a rónaságon
sütött le ránk a nap tüze,
szerelmem égető sugáron
követte őt, futott vele.

Aligha tudtam én mivégre,
miért is ég ma ennyi tűz,
csak azt gyanítottam megégve,
hogy engem lázam egyre űz.

Csak annyi volt a biztos ebben,
hogy nemsoká elégek én,
s a hamvam majd a szélbe lebben
szerelme rakta tűzhelyén.

De lám, a hamvaimból újra
még összegyúr a játszi szél,
pogácsát süt neked az útra,
és többé rólam nem beszél.

Repülj, repülj

A délutánban arcod illan,
ezer darabra foszlik el,
s e mélabús eloldozásban
szavamra szíved nem felel.
Emléked őrzöm még remegve,
de már nem értem hangodat,
magasra szállsz, a fellegekbe,
nem erre tart galamb-utad.

Kifolyt kezemből ébredésed,
elúszott rég a semmibe,
kicsit még visszacsillan fénye,
de már az űrt nem tölti be.
Hiába gondolom ma mégis,
hogyma újra élem álmaid,
azok ma vágyam már nem érik,
azóta másról álmodik.

Kinyitva már piciny kalitkád,
repülj a fénybe kismadár,
szemem ma szárnyadig nem is lát,
hunyorogva néz a légen át.
Repülj, repülj, nehogy megállj most,
addig repülj, amíg lehet,
ne bántson, hogy maró hiányod
emészti, tépi lelkemet.

Ma este...

Ma este béke szállt alá a földre
a harc elült ölelkezett a nép,
a pajzs mögül kinézett Istenére
viszálykodása mára véget ért.

Letette végre kardját és a lándzsát,
páncélját is levette most hamar,
pihenni tért, feledve ősi harcát,
ma este elcsitult a nagy vihar.

E csend köpeny terít az éjszakára,
szelíd az álom, gyógyuló a seb,
elúszik benne mind az élet árja,
lehajtja bús fejét, aludni megy.

De jó a hajnal és hasít a kürtszó,
a béke fátyla messzeségbe foszló.

Koránt sem biztos...

Koránt sem biztos,
hogy békét jelent a rend,
ne pártold folyton.

Sokan vagyunk most...

Sokan vagyunk most,
de mennyien leszünk majd
csatánk hajnalán.

Nyári éjjel

Még beleég a szemünkbe a régi nyarak buja fénye,
csillan a vízen a Hold, csacsogón felesel vele képe,
tűz ropog és a dalok tovaszállnak a széllel az éjbe,
szédül a lét, belebotlik a földi világ peremébe.
Régi mesék araszolnak elénk, tele tünde manókkal,
fészkeiken madarak remegik piciny álmaikat fenn,
telve a lég repülő bogarakkal, a táncaik okkal
fényre pörögnek előbb, azután elalélnak a tűzben.
Halkul a bál, a zenészek a hangszereik csomagolják,
mára elég, hazatérnek a párok, a csillagok égnek,
jelzi a fényük a részeg időnek az éjben az útját,
vége szakad ma az édeni láznak, a vágyak elülnek.

Versed írod

Kezed megáll egy röpke pillanatra,
kicsit pihennek most a verssorok,
mi férne még a múltó gondolatba,
mi lenne most a rím, latolgatod.

Bolond szíved még dobban egy nagyot rá,
amint szerelmeden matatsz vele,
a lelked olykor néha perbe fogná,
de mindhiába, múlt a tűz heve.

A fákon túl a kis patak lopózik,
a fodra még ma is miként a láng,
libeg-lobog, s az éjbe hallgatózik,
megülve pillanatra partfalát.

Aztán a vers utolsó két sorára,
kerítesz rímet, mely dalod lezárja.

Gyakran a tények...

Gyakran a tények
változnak kedvük szerint,
követhetetlen.

Főszabály

Mert győzedelmes
háború nincs, magad is
nagyon jól tudod.

Öreg legény

Karját a lány a válladon keresztbe fonja,
csodát mesél körötted ím a csendes est,
a nyár a széllel ízeit buján fokozza,
körülvesz, árad és vadul gyönyört keres.

Elandalít, hagyod magad fuvallatával
az égbe szállni, hol szelíd a gondolat,
hol angyalokkal társalogsz, miként a vággyal
tovább repülsz amíg lehet, s amíg szabad.

De majd a szél a földre tesz le téged egyszer,
nem visz tovább, elillan majd a kerteken,
nem lesz több áfium, se méz, se máz, se fűszer,
a vén idő megül mogorva lelken.

Öreg legényként akkor elmerengsz a tűznél,
miért nincs társad, hol hibáztad sorsod el,
miért is válogattál, nem maradtál egynél,
azóta már csupán konok magány ölel.

Talán legjobban...

Talán legjobban
a meg nem álmodottak
hiánya fáj még.

Verklivers

Ha verset írsz, belülről zeng az ének,
lágypentaton teríti rímeid,
a szép szavak keringenek, cserélnek,
hogy el ne rontsák érzeményeit.

A versszakok fehér lapon sorolnak,
a ringatásuk gyöngybetűs folyam,
szerelmeid között megint a tegnap
vad ízeit bogozzák untalan.

Aztán elalszanak veled ma éjjel,
csacsognak álmaid között kicsit,
még visszaintegetnek szenvedéllyel,
de közben azt susogják egyre, csitt!

Ha kész a versed, gyorsan elfelejtik,
akár elődeink az ócska verklit.

Tarlóégetés

Ma kint a tarlón tűz a nap,
a szél a szalmaszálakat
sodorja játszva egyre,
előbb a lángnak enni ad,
aztán a szántásig szalad,
pirulva néz a hegyre.

A füst kicsit szemedbe mar
amint emészti nagy hamar
a parti sást, s a nádat,
sziszegve égi át magát,
az erdőszéli kis tanyát
kinézve jól magának.

Kopár a tarló, este lett,
szenes virágok festenek
az égre mélysötétet,
a kis tanyában emberek,
eloltva már a nagy tüzet
megint aludni térnek.

Fordítva ültél...

Fordítva ültél
lovadra fel barátom,
hová lesz az út?

Vak remény

Kicsapva ballagok vad éjszakákban,
cipőm lyukas, kopott és rajta sár,
kereslek utcasarkokon megállva,
hiányod íze csak, mi megtalál.

Kutatlak macskakő között a résben,
remegve, tétován bolyongva csak,
felettem súlyos éji fellegekben
dühöng, esőre áll az égi csap.

Az is lehet, hogy arcod drága ívét
nem ismerem fel, hogyha látom én,
megyek feléd amíg halálom hírét,
a szél sodorja egy napon feléd.

De addig itt az éjszakában égek,
nem engedem kezét a vak reménynek.

Klímadal

Dühöng a nyár, magunkra vetve
sziszegjük forró illatát,
akartuk, így nem is lepett meg,
tarolva ég a rótság,
magját vetettük nagy szeleknek,
vihár jön este, gyorsnászád,
bezúzza álmaink nevetve,
hajnalra kelve áll tovább.

De még a gyár az égbe füstöl,
ma sincs, ki véget vet neki,
profitra éhes jellemektől
nem is nagyon más telne ki,
magadra húzod hullazsákod,
reményed messze jár nagyon,
körötted néma pusztaságod
pirul csak balgaságodon.

Mert minden álom...

Mert minden álom
kicsit csalóka, kicsit
szerencsejáték.

Versmorfium

Tudom, hogy gyenge bár a versem,
kimondható, letűnt, kopott darab,
miért is volt megírni merszem,
te dönts el, hogyha olvasod magad?

Avagy csak úgy sodort a Múza,
keresztbe szórt az esti szél elé,
kezem kötötte volna gúzsba,
ha már a lelkemet sosem lelé?

Hasadt az ingem is hevében,
ölelt az éjszakában álmodón,
kezem vezette, nyílt sebében
matattam újra gyógyulást hozón.

Te dönts el nyájas olvasóm ma,
mivége volt megannyi versszakom,
remélem, mégse volt hiába,
az angyalok lebegtek tollamon.

Élteti vágya...

Élteti vágya,
harmatot inni reggel
harangvirágból.

Napfény öleli...

Napfény öleli,
lágyszellő simogatja,
mégis vadvirág.

Gyorsuló időben

Kezem fogod, fogom kezéd
a gyorsuló időben,
követhetetlen képzelet
kering velünk, erőtlén,
emléket szór a szélbe szét,
ma nincs, ki összeszedje,
nem érti már a rendszerét,
el is hasal keresztbe.

Nem értjük ezt a vad futást,
hová siet ma minden,
miért van ennyi horpadás
a térden és gerincen,
könnyökről hogy kopott a bőr
egészen már a csontig,
kapaszkodunk, de már belül
feladtuk rég e partit.

Szívünk bolond ütemre ver,
kihagy, ha úgy akarja,
rohanni látod, mégse mer,
hitünk csupán, mi tartja,
merengve ballagok veled,
szerelmünk félve rejtem,
kezem fogod, fogom kezéd
a gyorsuló időben.

Mert álmok nélkül...

Mert álmok nélkül
az éjszakák sötétek,
és nincsen ízük.

Egy rózsaszálon

Csak ültem ott a kispadon
és vártalak nagyon-nagyon,
de nem jöttél el estig,
lassan csukódó ablakok
nyikorduló zsanérok
redőnyük már eresztik.

Csak ültem és szerelmesen
sóhaj szakadt a lelkemen,
neveddel játszadoztam,
az utcalámpát pár bogár,
ezerszer is kerülte már
a sárga fénysugárban.

Csak ültem és az est leszállt,
arcomba fújta illatát
a béke csendje lágyan,
felálltam és a kispadon
felejtett rózsaszáladon
remegve húlt a vágyam.

Szánalom

Öntelt mosollyal arcodon
eladtad épp a holnapom,
mikorra rád találtam,
kerestelek, de mindahány
lakájodon jutottam át,
falaztak holtra váltan.

Nem adtam fel, mentem tovább,
rád bízam én hitet, hazát,
s ezt számonkérni jöttem,
becsuktad ajtód, őrszem állt,
nem engedett, hiába fájt,
de azzal sem törődtem.

Botondként törtem rád ma én,
luxusvilládnak rejtekén
találtalak remegve,
de már csak szánlak, hagylak is,
tudom, félelmed is hamis,
kifordulok sietve.

Az agglegény kalandja

A délutáni nap tüzelt a tájra,
de én a hűs platánok árnya közt
vidáman esti randevúnkra várva
élveztem, mint a lenge szél füröszt.

Pipacsból csokrot gyűjtögettem néked,
fogalmaztam szerelmi vallomást,
reméltem, hogy ma végre már megérted,
csupán engem választhatsz, senki más.

Ám lassan este lett, neked se híred,
se hamvad nem került megint elő,
hogyan maradhatok tovább a híved,
ha mégsem én vagyok neked nyerő.

Kalandom így esett veled, galambom,
muszáj lesz mégis agglegény maradnom.

Hanyatt az éjben

Hanyatt feküdve éjbe nézek,
amint hunyorgó csillagok
zuhannak rám, az ezredévek
szakadnak szemgolyómra ott.

Titoknyi csend honol köröttem,
belém zsong, áthat, eltemet,
aztán emel magasra, s rögvest
vigasztalón körülszeret.

Hisz én vagyok csak egy darabja,
ki visszanéz ölelni még,
ki ezt a verset is megírta,
ki ejti még vakon nevét.

Kitágult, nagy szemekkel nézem,
amint az űr ma rám feszül,
miként a vér üt át a gézen,
kibújik lelkem, úgy örül.

Hanyatt, időnek óceánján
elzúgott lassan életem,
s az űrnek végtelenje láttán
kicsit meg is remeg szívem.

Kirabolva

Már a magány ölelése szorítja a lelkem e tájon,
régi halottaimat cipelem tova, hol veled újra
hallom az elfeledett zenészőkat a téli világon,
mint repedő, hasadó jege roppan a mának a múltra.
Vissza se nézek, az út kanyarogva visz engem a Holdig,
csillagokon taposok, kicsi macskakövek csak azok lám,
angyalaimhoz igyekszem, az éji világ szele bódít,
nincs ki marasztal, a lelkem a csirkefogók kirabolták.

Előrelátó

Kapadohányból
mindig volt pár levéllel
szekrénye mélyén.

Mohács után

Elzúgtak hát csatái éveimnek,
páncélom horpadt, kardom eltörött,
kicsorbult éle lassan érveimnek,
varjak köröznek ősz fejem fölött.

Most más erényekért rajong e nemzet,
vagyon, s kiváltság többet ér ma már,
szavát sem értik itt a nincstelennek,
csak megvetés, mi még nekik kijár.

De hát mi védtük várát hűn az úrnak,
emeltük pajzsra és követtük őt,
köszönjük hát meg végül önmagunknak,
e szürke kort, s az elveszett időt.

Uram, sötéten vad vihar közelg már,
lesz harcosod, ki várfokodra áll?

Nyári vihar

Suttog a szél, hajlik a nád,
parti akác illata száll,
lusta folyó hömpölyög át,
zajlik az ár, tartja a gát.

Tombol a nyár, lenge ölen
sorsomat így álmodom én,
ringat a lágy szélben a víz,
rajta csupán fodra a dísz.

Reccsen a csend, dörren az ég,
álmom e hang úgy veri szét,
mintha az éj legközepén
törne reám ördögi rém.

Nyári vihar fürdeti át
part fövenyét, fűz szomorát,
és ahogy élt, úgy csitul ím,
versem is így zárja a rím.

Hangok

Kiáltanék, de nem figyelsz szavamra,
ezért hát csendben mondom el neked,
legyints csupán, de holnap nézz magadba,
ha tetteid romát kerülgeted.

Elmondom én, hogy gőgödet viselnem
nem volt nehéz, mert évek óta már
megszoktam azt, hogy bárki volt felettem,
az tolvajok között a kiskirály.

Mitől tudod te jobban azt, hogy éljek,
miért hiszed, hogy erkölcsöd, s hited
lyukas garasközépnél többet érhet,
ha nem tudod, hogy más hogy éli meg?

Remélem, még a gyenge hangom egyszer
találkozik talán nyitott füleddel.

Kar

Ha viszket, vakard,
ha vérzik, kötözd, de vágd,
ha félve reszket.

Vitézemhez

Tekinteted bizony fakó,
de lelked még jövőfaló,
az arcod éle elszánt,
a kardodon halál feszeng,
megannyi hős a sírba ment,
kikkel csatákban elbánt.

Pihenni kéne, jó vitéz,
ezt mondja most a józan ész,
a harcok véget értek,
karod nehéz emelni már,
figyeld, amott a béke vár,
be lágyan szól az ének.

Megélni most bizony nehéz,
nyugdíjadat kimérni kész
fukar kezekbe tettem,
lehetsz te biztonsági őr,
még pár forint zsebedbe dől,
hűségged megfizettem.

A lényeg az, hogy légy velem,
harcolj a trónoméért, igen,
lojális légy a sírig,
temetni már saját magad
fogod, s ha pénzed nem maradt,
faludra kényszerítik.

Kalandom Hamupipőkével

Nyáreste volt, a báli forgatagban,
megannyi pár keringőzött alant,
a karzaton merengve áthajoltam,
és akkor hirtelen megláttalak.

Fehér ruhád, akár a fürge szellő
repült a bálterem festett kövén,
hajfürtjeid, miként az őszi szőlő,
úgy ringtak át a két szemem ködén.

A bátorságom lassan összeszedtem,
elindultam feléd, hogy táncra kérlek,
de már nem láttalak biz én sehol sem,
éjfél utött a templomóra éppen.

Habár kerestelek az éjszakában,
de még csak túsarkú cipőd se láttam.

Leónidaszhoz

Ma este jött a hír hozója,
szavában ott a rettenet,
halál ölelt a mély pokolba,
s emelte pajzsra testedet.

Maroknyi harcosoddal álltad
a túlerő csapásait,
ezernyi perzsa kardod által
alussza végső álmait.

Letérdel ím előtted Spárta,
göröghon áldja tettedet,
a híred áradása mára
a hősiesség bérce lett.

Háromszáz büszke harcosoddal
nyugodj békében, nagy király,
a thermopülai szorosban
neved visszhangozzák, vivát!

Pár megunt kacat...

Pár megunt kacat
között szerelmünk törött
darabja hallgat.

Álmainkon már...

Álmainkon már
vadállatok taposnak,
emberarcúak.

Indulásra várva

Galaktikákon át bolyong a lélek,
keresve értelem nyomát az úrben,
hitében még az sem rendítené meg,
ha bárki mondaná, ez ésszerűtlen.

Hiába tágulunk a téridőben,
ezernyi szállal összetartozunk rég,
a fénysebességet mi majd legyőzve
tudom, hogy végül is találkozunk még.

Miközben álmaink az égbe szállnak,
esendő vágyaink az éjszakában
nagy útra induló hajóra várnak,
mohón, az ismeretlenekre tártan.

De itt a Földön elromlott az óra,
hogyan váltjuk így a terveink valóra?

Tolvaj Hold

A nyughatatlan ég alatt
vöröslő félkörívben
ma újra rám köszönt a Nap,
biccentek rá szelíden,
kitárom tágra ablakom,
hadd süssön most be rajta,
zavarja szét a bánatom,
ha már a Hold kicsalta.

Mert ellopott égbe fel
a barna éjszakában,
szíved csavarta tőlem el,
csak álltam holtra váltan,
nem volt erőm köszönni sem,
lehet, hogy így akartam,
hiszen begyógyul majd sebem,
ha fürdik még a Napban.

Csak bajt hozok rád...

Csak bajt hozok rád,
zavarj el engem, tagadj
körömszakadtig.

Nem adom!

Bár felemás ma az élet az ördögi, furcsa világban,
mégis a földem ez itt, nagyapáim arattak e tájon,
bennem a génjeik, így cipelem tova tőlük a lázam,
itt lakom és lovaimmal e parlagot ím teleszántom.

Persze tudom, hogy a földem a kény mielőbb kebelezné,
csicskahadával a dolgomat ők konokul nehezítik,
hátha a harcomat én feladom, s a családom elűzné,
birtokomat, legelőm azután gonoszul bekerítik.

Nem hagyom ezt, csak azért is a harcra velük ma kiállok,
nem veszik el kenyerem, sohasem viszik éltem a balgák,
elvetem őszi magom puha földbe, s az égbe kiáltok;
Itt maradok bizony akkor is én, ha urak nem akarják!

Köteteidet...

Köteteidet
ne számold, csupán egy jó
versedet mutasd.

Nyári éj a tónál

A nyári éj remegve hűlt, s a tájra
az ég ezernyi csillaggal borult,
a szél virágot szórt a fátyolára,
amint királyi módon átvonult.

A Hold vigyázva billegett a vízen,
nem érintette lágy hullámain,
csak nézegette messziről szelíden,
amint a partot érik fodraik.

A csillagok hunyorgva játszadoztak,
a híreik cserélték, gondolom,
titokban ők is egyre vágyakozva
társat kerestek égi báljukon.

Az éj ma hűvösebb, hisz lassan ősz lesz,
utószor jöttem el ma én a vízhez.

Settenkedik az ősz

Nyári estéken
settenkedik már az ősz
egyre közelebb.

Magyar embernél...

Magyar embernél
nádsípot megfaragni
mindig van bicska.

Íve bájoló...

Íve bájoló
az ajkaidnak, rá az
ajkam hajlana.

Reinkarnáció

A nyughatatlan ég alatt
a lét csak egy időfalat,
kering a Nap körül csupán,
akár bogár a fény után,
kitágul aztán összemegy,
ajándék volt az égi kegy,
hogyan létezett a pillanat,
amíg az élte elszaladt.

Belőle lelke messze fut,
amint cikázva űrbe jut,
s a csillagok között repül,
parányi fénye szétterül,
neutrínókkal ütközik,
de végül is beköltözik
egy újszülöttbe és megint
csupán a Nap körül kering.

A zsugás dala

Ha majd a híremet viszed, barátom,
ne titkold el, hogy sokszor gyenge voltam,
táncoltam angyalokkal égi bálon,
zsugáztam ördögökkel rút pokolban.

Mondd el nekik, hogy néha-néha nyertem,
de lelkem lent, a föld alatt maradt már,
és látod itt vagyok most összetörten,
a kártya vitte szívem egy darabját.

Nem játszom én azóta már, barátom,
üres tekintetem, s remeg kezem,
már nem veszek részt rég az égi bálon,
merengek búsan, épp csak létezem.

Meséld el azt, hogy más lehettem volna,
de sorsom kártyalapra volt megírva.

Hajcsatok

Nem valók neked,
hajad, ha szél fújja szét,
úgy gyönyörködtet.

Városom, Makó...

Városom, Makó,
hagymás parasztok voltak
a felmenőim.

Tavaszközelgett...

Tavaszközelgett,
mikor megismertelek,
most az ősz visz el.

Görbe tükör

Még veled élem a földi világom a tér szövetében,
még kezedet fogom és pihegésedet érzem a percben,
illatod árad, a csókod elomlik a nyelvemen éppen,
dús hajad omlik a tengeri széllel a hajnali égen.

Még idehozza a fenyvesek álmodozó meseízét,
lopja magának a boldog időt, belerészegetedik, vár
és tovalibben a fák susogó levelén, kicsikét még
fújja e holdbeli, nagy szerelem puha, tarka ruháját.

Még ölelésed eloldja ruhám, s vele vágyam is éled,
úgy zuhanunk mi alá kicsavarva, aléltan a földre,
mint akiken sose fog ki idő, akiké örök élet,
ámde sietve elillan a lét, s fura tükre be görbe.

Már hidegen süt a Nap, havazik, beledermes a lelkem,
jég üti át a falát a letűnt, pihe nyári varázsnak,
messze repült a te csalfa szerelmed a végtelen űrben,
s most hiteget, felajánlva a csókjaid újra, de másnak.

Zakódon még férc...

Zakódon még férc,
előtted túl magas lécs,
torkodon csomó.

Égi lift

Én éppen úgy akartam, mint ahogy te,
mégis kipergett ujjaink között,
pedig csak régi önmagát kereste
szerelmünk, mára messze költözött.

Ölekezéseink emésztő lángja
lehűlt az éjszakák gomolykódén,
maradtunk csak magunknak földi mása,
az égből visszahulltunk könnyedén.

Az angyalok kisírt szemekkel nézik,
mivé csitult a régi tűz, a vágy,
halandók lettünk újra már a sírig,
kihűlt, vetetlen áll a nászi ág.

De hogyha egyszer újra megkeresnél,
én várnék rád megint az égi liftnél.

Mert más a való...

Mert más a való,
megint más az álom, de
összetartozó.

Gólyamese

Ütött az óra, nagymadár,
ma minden gólya délre száll,
emelkedik magasra,
te meg csak ülsz a fészken,
kitátod csőröd félszegen,
a tolladon matatva.

Siess, te gólya, el ne késs,
az őszi szél, akár a kés,
beléd hasít, ha vársz még,
addig repülj, amíg lehet,
amíg a köd be nem temet,
amíg az ég szelíd-kék.

Ugyan, miféle jelre vársz,
ha itt maradsz, halálra válsz,
nem jutsz el Afrikába,
majd rád fogják, bolond madár,
te vagy csupán, ki nem talál
idén meleg hazára.

De jaj, hiszen már látom én,
miért is nem repülsz szegény
a többiekkel ím el,
lelóg a szárnyad, eltörött,
amíg a többi költözött,
kerek szemekkel nézel.

Ne félj madár, a szárnyadat
gyógyítom én a tél alatt,
etetek kishalakkal,
jövőre már tovább repülsz,
a szárnyadon szélnek feszülsz,
el is vihetsz magaddal.

Sárgul a tölgyfalevél...

Sárgul a tölgyfalevél, fut a nyár, heve csillapodik már,
hervad a kerti virág, puha szirmai szélbe vegyülnek,
sarkon az ősz szeme néz, bekacsint, de azért kicsikét vár,
pár nap az élet a tóban, a partra hideg napok ülnek.

Sárgul a tölgyfalevél, kiürül körülötte a sétány,
nádasokon fut a szél, idehallik a lágy susogása,
vadkacsa úszik a víznek a halk morajú locsogásán,
kémleli merre repült, hova lett csapodáran a társa.

Sárgul a tölgyfalevél, belehullik a széllel a vízbe,
jelzi, miként robog át az idő, tenyerében a léttel,
mint halad egyre tovább, s köti fényeit édeni díszbe,
mint lepi el libegőn beborítva a nyárt falevéllal.

Dalod legyen tűz

Ha majd a szólamod te írhatod,
nem úgy erőszakolják majd reád,
s a némaságot felszakíthatod,
dalod utódaid viszik tovább,
ott végre már emelheted fejed,
papírhajód a partra ér talán,
elárad akkor hősi éneked
a lelkek szötte értelem falán.

A dal legyen magasztos és szelíd,
fülekbe mászó égi ritmusa
a nincstelenre majd köpenyt terít,
az álmodónak lesz a vánkosa,
az újszülöttnak ringató mese,
a bakfisoknak első báli tánc,
öreg vitéznek ősi, nagy rege,
mitől kisimul homlokán a ránc.

Legyen dalod kavargó égi tűz,
villámot szórjon, dörgő méretest,
mi majd hazádból zsarnokot kiűz,
és mindenünket élhetőre fest,
himnusz legyen, mennyből jövő zene,
süvítsen úgy, miként a szél szokott,
de éjszakára csillapodjon el,
ha kisdudunk elég mesét szopott.

Búcsú a nyártól

A fáradó nyarunkra ősz jön,
topogva vár a kerteken,
de pár napot megadna kölcsön,
ne mondja senki; hirtelen.
Kivár kicsit, merengve réved,
levél közé kavarva széled,
eloszlik álmaink között,
hová ez éjre költözött.
De tudja azt a nyár, hogy eljött,
az óra lassan ím lejár,
amott a sárguló határ
pirulva új időt köszöntött.
Ne bánd, ne sírj utána már,
jövőre újra rád talál.

Éj-szerelmem

Ma átölelt az éjszaka,
esendő, bús-meleg dala
fülembbe lopta hangját,
öleltem volna vissza én,
de jaj, kifordult fénykörén,
takarva Hold korongját.

Aztán egy nyári éjszakán
velem maradt, éjfél után
remegve csókolóztunk,
talán a Hold is elpirult
parányit távolabb gurult,
ne hallja nászi hangunk.

Velem szeretkezett az éj,
s a mélybe húzó percnyi kéj
hegyhátaikat hasított,
de jött a hajnal, itt hagyott,
magával vitt varázslatot,
belőlem tett bolondot.

Azóta minden éjjelen,
felülve ágyamon hiszem,
hogymegyszer újra látom,
de félek, hogy történetünk
talán nem így esett velünk,
nem volt csupán csak álom.

Legnagyobb kincse...

Legnagyobb kincse
zászlója volt, most hantján
fújja őszi szél.

Kifolyt a hordó...

Kifolyt a hordó,
belőle mind a bordó
nedű elillant.

Vagyok királya...

Vagyok királya
saját korlátaimmal
határolt létnek.

Az angyaloktól...

Az angyaloktól
a sátánig zuhanni,
az ám a bukás.

Korai ősz

Ölelte bánatát a nyári rózsza,
a szirma hulldogált a tó vizére,
az ősz hetekkel is maradt adósa,
korán köszönt a hervadó vidékre.

A fák a szélben ingva álldogálnak,
levél a könnyük és csak egyre hullik,
nyakuk meresztik, égbe nyújtogatják,
de már aligha látnak át a partig.

Az őszi köd leült, a köntösére
a szél lerázza rá a harmatot, jaj,
parányi méheket sodort a vízbe,
de még a napsugár segít nekik majd.

Idén a nyárnak így szakadt ma vége
az új kenyérnek ízes ünnepére.

Nyárvég

Lehűlt az ég, a fák az ágaikkal
ma visszaintegetnek álmosan,
szemembe gyenge fénye bánatot csal,
a fáradó Nap újra hontalan.

Kihunyt szerelmek illatát sodorja
felém a nyárutó a tó felől,
a hangja mintha csókokon zokogna,
szemembe fénye visszatündököl.

A lelkem égi múltidőkbe réved,
vad angyalokkal álmodik buján,
ma visszavonhatatlanul felégett
a nyár mögöttem ócska színpadán.

Jövőre újra nagy szerelmeket hoz,
talán befűzi régi álmaimhoz.

Lóhalál

Rohant a ló a lóhalálba,
megunta rég a büszke pára,
nem ő nyer itt, ma már öreg lett,
csupán az ostoron nyeríthet,
nem adnak érte egy forintot,
zsokéja szidja, mint a bokrot;
Ma sem nyerünk mi ó, te balga!
A turfokat hiába futja,
a lába fáj, a háta görnyed,
ki láthatott ilyesmi szörnyet,
sörénye megkopott, fakó csak,
a szőre rég, akár a kócsag,
de mára szürke, foltosan hull,
az izma gyenge, majd lebénul.
De most futott fogát szorítva,
ahogy beteg patája bírta,
futott a puszta életéért,
amit zsokéja régen ígért,
ma nem viszik szalámigyárba,
s rohant a ló a lóhalálba.

Ha vers...

Ha vers, legyen kemény, konok, maró,
bolond, világ-igazság firtató,
legyen vad és üvöltsön téren át,
hadat söpörjön el, s az éjszakát
borítsa fénybe harsogón, üdén,
piruljon lázas arcok tengerén,
vadul hasítva zsarnok asztalát,
zavarja szét a gőgösök torát.

Ha vers, legyen meleg, selyem-puha,
legyen szerelmesemnek szép ruha,
omoljon el fehérítő tomporán,
ölelje lágyan át, ahogy talán,
kezemmel átkarolnám hajnalig,
haját kócolnám, és az álmait
vigyáznám én, de addig nem lehet,
amíg ma meg nem írtam versemet.

Alpokalján

Még tenyeremben az arcod, a két szemeden remegő kép
fut tova távoli álmokon át, mire hajnalodik már
úgy belebódul a lelkem e nagy szerelembe, amint ég,
lángol a reggeli Nap sugarán lovagolva a vén nyár.

Görbe az ég, horizontja alá a hegyek sorakoznak,
hó fedi csúcsaikat, sisakok csak az Alpokon ülve,
északi szél veszi át az uralmat, üzenve a nyárnak,
itt az idő csomagolni az ősz mielőbb közelegne.

Holnap a hajnala már hidegebben ölel, derekadra
majd leereszted a tarka selyem tulipán, puha kendőd,
visszamerengsz a faházra, a boldog időkre, napokra,
mint amiken mi bejártuk a völgyeket és a nagy erdőt.

Kecses nyakára...

Kecses nyakára
még a hóhér is sírva,
félve csapott le.

Ballag a nyár

Hallod-e már, mint fut a szél,
mint nyeli el lassan az ősz
nádasait, part fővenyét,
nyár melegét, még elidőz,
illata száll, rőt falevél
hullik alá szárnytalanul,
lelkedig ér, kótyavetyél,
hervad a vágy, illan a múlt.

Ballag a nyár kincseivel,
hullik elé tölgyfalevél,
ősz köde így kergeti el,
úzi hideg, hajnali szél,
könnye eső, pendelye sár,
felszedi víg színpadait,
nincs az idén mősora már,
elviszi szép táncosait.

Majd megölel, még kicsit áll,
csendesedő mámora vén
szívedig ér, fut vele már
messzi mezők füst peremén,
halkul a nyár, még ideint,
esküszik ő, visszatalál,
távolodó fénye kering,
lomb fedi lágy lépte nyomát.

Őszi szél motoz

Nyári estéken
lassú őszi szél motoz
a rőt avarban.

Préselt virágok

Szerelmeinket
könyvlapok közé préselt
virágok őrzik.

Vasorrú bábák...

Vasorrú bábák,
és krampuszok között telt
tündérvilágom.

Elmegy a nyár

Hej, pedig oly csuda volt vigalomban ölében e pár hét,
meztelenül szabadult el a lélek a kertek alatt is,
csillagok égtek az égen, a Hold nevetett vele hétrét,
nézte amint beleszédül a nyárba a görbe galaxis.

Sarkon az ősz, susogása behallik a lenge ligetbe,
múlik a nyár tekeregve a fák derekán kicsikét még,
kelleti langy melegét, odatérdel a tó peremére,
tudja, lejárt az idő, betakarja a szél tovaléptét.

Könnyein át belebámul a hajnali ködbe, kifordul,
hull a levél kavarogva mögötte az erdei úton,
múltja falában időnek az ajtaja szélbe nyikordul,
kattan a zár, ma befordul az ősz, megy a nyár, fut a sarkon.

Öreg számárként...

Öreg számárként
hibáim halmazában
bögök egymagam.

Kampány

Itt az idő hadakozni, ma újra rohamra magyarja,
vájdd bele körmöd a húsba, ha ő neki más hite éled,
vágdd el a beste nyakát amiért esze máshogy akarja,
dobd le a sárba hitét, szilajul kalapáld, ahol éred!

Itt az idő magyarok, ma elindul a tánc, neve kampány,
nincs kegyelem, hisz a cél csak a fontos, a többi nyavalygás,
mert az a jó, az a biztos amíg kezeidben a kormány,
hej, gyere hát, csuda kortes az ég, ide csapj bele pajtás!

Tudd, a szabály ma csupán csak a célnak az eszközeként él,
bármilyen ár, a fazékhoz előbb oda kéne kerülni,
minthogy az ellen, ezért könyökölj, hazudozz, aki még él
vagy neked adja a voksait ím, vagy erőnk hazaküldi!

Majd, ha miénk az az édeni kassza, miért ez a harc folyt,
kapsz te belőle, ne félj, unokáid is áldani fognak,
addig azonban a harc mezején kaszabold csak a gyér hont,
oszd meg a népedet, éljen a kételye balga magyarnak!

A híd alatt is...

A híd alatt is
nádfedeleles házáról
álmodik éhen.

Odalett

Belebotlik az ősz ma a nyárba,
odalesznek a boldog idők,
kalapom peremét citerázza,
viszi messzi a jó szeretőt.

Kiteríti magányom a fűre,
köpenyem csak a csillagos ég,
kinevette tücsök hegedülve,
hogy a szólama lelkemig ért.

Ez a nyár tovatűnt, vele boldog
öleléseket oldoz a szél,
idehallik, amint üti bádóg
ereszek remegő lemezét.

Zuhog, ömlik a bánat az égből,
keserű, szomorú ez a nap,
lecsorogva a szürke tetőről,
odalent el is ázik a pad.

Kavarog, belehullik a létbe,
nyomorult, hidegen süt a vágy,
hol a Nap, hol a fény, ami fűtse,
hova tűnt el a nyár, az a lágy?

Virággal jöttél...

Virággal jöttél,
karód az ajtó mellé,
azért letetted.

Voks

Felkel a nap, mikor eljön a honfi, az égbe magasztalt,
bánata gerjed erősen, vele mérge kiált,
ökle dagad, bekeményedik és üti végre az asztalt,
nincs hova mennie, nem fél, a porondra kiállt.

Hány fele szállnak a szúnyogok el, kik a vériből ittak,
hány menekül meg a bűnből, de hová szalad ím,
merre találja az úton az enyhet, eléri az attak,
nincs hova bújni, már fél, beszorítja a kín.

Mozdulok, én magam is leadom bizakodva a voksom,
hátha csodát kapok én most, nem a gőg viszi már,
és a nyakamba komoly fiakat sikerül toboroznom,
végre hazámban az egység, s haladás vizitál.

A tolvaj futása

A kincse féltő fut sötét zugokba,
remegve néz körül, kutat, keres,
a gyöngyeit szorítja átkarolva,
de nem talál nekik rejtekhelyet.

Kihagy furán a szívverése többször,
amint az éjben ráhuhog bagoly
képében üldözője szürke ködből,
a lelkiismeret, mi rácsahol.

Mohó szemében ég a sárga lángja
a kapzsiságnak és a félelem
szorítja torkát, rágja, úgy cibálja,
hogymajd elejti zsákját hirtelen.

Hiába futsz, hiába hull a tincsed,
tudod te jól, kicsalt, lopott a kincsed.

Vérmérgezés volt...

Vérmérgezés volt,
szabadkozott a rozsdás
nyílvessző hegye.

A napsugárhoz

A délutáni napsugár merészen
ölelte át a parti fűzeket,
kopott padomra ülve egyre nézem,
amint a nyár az ősznek integet.

Még átmelenget és ölel magához,
akárha lennék régi kedvese,
nyakamba bújjik, fénye lágyan átfog,
szavamra úgy tesz, mintha féltene.

Mosolygok rá, e délutáni béke,
elúzi homlokomnak ráncait,
jövőre újra randevút remélve
magamba zárom játszi fényeit.

Az is lehet, talán nem úgy lesz mégse,
amott Kharon közelg a parthoz érve.

A királycsináló dilemmája

Mióta élek itt e földi jóban,
vakon, körömszakadtig meghajoltam
előttetek, mert végig azt reméltem,
acsarkodásotok hamar megértem,
gondoltam, okkal vertek engemet meg,
ne én legyek, ki rátok majd követ vet.

De most, hogy újra szól a harci fanfár,
mindenki volt király, s alattvaló már,
bevallom én tanácstalan vagyok, bús,
ingyenkonnyhán szorongó, balga koldus,
kiből csináljak új uralkodót ma,
ki az, ki nem hagy engem itt a porba?

Hatalmasok, ti büszke díszruhások,
alig merem szemem szegezni rátok,
ti mind a Kánaánt ígértek csak,
kezembe minden kéz ma még belécsap,
de visszánéztek rám, ha jó a holnap,
köszöntök még a híd alatt lakóknak?

Károg a varjú...

Károg a varjú,
mert hideg szelet érez
már a hegyen túl.

Avarra néz a Nap

Még lankadó sugárral átölelte
a fenyvesek között a kis lakot,
aztán alámerült a lusta őszbe,
nem is búcsúzott, csendben itt hagyott.

De még a tölgyesek felé benézett,
avar kötötte már a lábaik,
ráült egy épp lehulló, rőt levélre,
melengetvén a nyárról álmait.

Sietve elfutott a tó vizére,
csillant a hullámok között, amint
a csónak oldalán még elbetűzte,
szerelmesem nevét, pihent picit.

Aztán a láthatár mögé bukott le,
vajon mikor jön el megint zenitje?

Csendes a tó...

Csendes a tó, láncakon
csónakokat ringat a szél,
messzire száll gondolatom,
régi nyarak kertjeinél.

Nincs kegyelem, indul a nyár,
mennie kell, itt van az ősz,
lépte ropog rőt avarán,
pár napon át még elidőz.

Majd tovaszáll, lángsugarát
rejtí a Hold háta mögé,
ősz ködök fátylain át
halkul a fény, ördögöké.

Nyárszerelem porlik a lét
malmainak görbe kövén,
csendes a tó, fancsali szél
hinti a port szürke vizén.

Az őszi napban...

Az őszi napban
nagy szerelmek porlanak,
félig megégve.

Maradok

A világ peremén ülök én,
hol az ég lezuhan feketén,
odalent a pokol zakatol,
odavár a halál valahol.

De azért kicsikét maradok,
a makóiak így makacsok,
hazatérek előbb, hol a bor
meg a tambura húrja dalol.

A halál eleget keresett,
hadd igyak ma is egy keveset,
legyek egy picikét kaptos,
de pipám nem elég huzatos.

Pucolom csutorám fenemód,
tömöm én a dohányt bele, jót,
a babám takaros, bögyös ám,
mosolyog, behozá vacsorám.

Mikor így sorolódik a lét,
a halál ide már nem elég,
szerelem heve még be-befűt,
ezer év miután guta üt.

Őszi merengés

Az ég ma még vidám, a kékje lüktet,
a szél nevetve játszik énvelem,
hajam szemembe fújja és kerülget,
kacsint felém bohón, szerelmesen.

Az őszi nap ma még kicsit melenget,
idézi nyárnak édes ízeit,
de már szelíden ég, csupán pihentet,
arany sugárba fonja fényeit.

A fák dülöngve lomha táncaikkal,
levélhullatva, andalognak el,
susogva súgnak össze társaikkal;
lehűlt a szél, amott az éj közelg.

Merengek én e csendes őszi órán,
megérem még, hogy új tavasz köszönt rám?

Igen...

Igen, felnőttünk,
nagyok lettünk a szörnyű
játékainkhoz.

Talán, esetleg

Lehet, hogy visszatérsz a messzi ködből,
a szívem újra kész ölelni még,
de mégsem kezdem én megint előlről,
nagyon haragszom rád, hát jobb, ha félsz.

Itt hagytál engemet, meg is tagadtál,
elmentél könnyedén egy másikért,
fájt minden porcikám a mozdulatnál,
amellyel nyúltam én a csókodért.

Azóta már van egy komoly szerelmem,
boroskancsómat ím, ölelgetem,
remélem, jól hiszem, nem csap be engem,
csak ontja dús levét türelmesen.

De hogyha hoznál snapszot, úgy esetleg,
megint kimondanám; nagyon szeretlek!

Összpontosítás

Ölelni kéne,
de már csak a járásra
összpontosítok.

Veled ott leszek én

Jön az éjre a hajnali dallam,
fut a szél, tekeregnek a fák,
maradok veled én, kifakultan
hova tűnik e balga világ?

Tudom azt, ki akar ma keresni,
ki akar ma becsapni megint,
mit is ér vajon ím, az a vekni,
amiért a kegyedre kacsint.

Szavazat vagy, amit kirajongnak,
te megint adod azt kegyesen,
de mikorra kivirrad a holnap,
odaköpnék eléd hegyesen.

Hova tűnik a végtelen égben
a remény, ami lelkedig ért,
az agyad zakatol tehetetlen,
de nem állsz ki megint magadért.

Hova lesz e világ, ha behajlik
derekunk a mohók delején,
ha az ész nem akarna ma győzni,
te ne félj, veled ott leszek én!

Sorstörő

Százfele törheti sorsom a szél,
messzire hordja darabjait el,
bennem a régi mesék hite él,
boldog idők peremén felesel.

Nincs vagyonom, nem is éhezem én,
ringat a vers tova, alkonyi láz,
elvisz az ősi zenék ütemén
engem, ahol szerelem fuvoláz.

Könnyed a lét, ha a szél besegít,
nincs vele nyűg, csupa víg ragyogás,
én a világ kecses angyalait
most idehívom az éteren át.

Táncaikat tanulom, ügyesen
ring derekuk, megigéz a daluk,
távoli hús, lebegő tereken
lágyan inal, sebesen tova fut.

Törheti sorsom a szél cudarul,
tépheti százfele bárhogya is el,
langy mosolyom nyeri már, s odahull
mérge, hová az idő szemetel.

Terhét felejt...

Terhét felejt
hol itt, hol ott, de folyton
utána hozzák.

Hites feleség...

Hites feleség
hites könyvvizsgálóval
olajra lépett.

Már őszi fényben...

Már őszi fényben
oldja a fáradó Nap
szerelmeinket.

Üzenet délre

A nyár ma visszainteget kicsit még
melenget, átölel, belém karol,
aztán elillan, át a fenyveseknél,
nem is tudom, hogy merre bandukol.

Mesélik azt, a déli féltekére
kalandozik, szerelmeket cipel,
enyém is elsodorta jaj, de messze,
nem is maradt utána semmi jel.

Pedig de bíztam én a tünde nyárban,
merültem el bohón habok között,
ahogy tűzére reggelente vártam,
amint szelíd egére költözött.

Ti ott, a déli féltekén remélem,
vigyáztok rá nekem, hogy visszatérjen.

Őszi készülődés

Felkel a szél, csak a malmok örülnek az ősz közeledtén,
száll az avar, kavarogva lehullnak a rőt levelek már,
fecske repül tova, messzi mező csalogatja a röptét,
nincs maradása, hideg napok ülnek a kerti padoknál.

Látod a gólya is elviszi déli vidékre a kölykét,
fészke ma árva kazal, mi maradt jeleként csak a nyárnak,
barnul a táj, közelednek a szürke ködök, telepedvén
most a határra, hová madarak magot enni kijárnak.

Itt maradok veled én, tele erre a télre a kamra,
kész a kemence, a fánk hasogatva berakva a színbe,
lámpabelet veszek írni a verset a sárga papírra,
és a neved beleálmodom estefelé puha rímbe.

Új földesurak

Futnak az évek, a boldog időknek
látod-e vérem, a vége szakad,
messzire szálltak az édeni képek,
lágymölésnek a vágya maradt.

Ósi daloknak a hangja enyészik
túl a határon, a bércek alatt,
nem tudom én soha már felidézni
bús, keserű, puha dallamukat.

Nincs maradásom, e táj nem a régi,
mások aratnak a földjeimen,
éhes a nép, de remegve emészti
kínjait és a remény se dereng.

Hajlik a háta az úri igába,
balevesért megy a voksa oda,
fáj is a lelke, beroggyan a lába,
mégse harap csikorogva foga.

Futnak az évek, a gögös időknek
most szaka eljön, a földesurak
telkeiden csuda boldogan élnek
addig, amíg le nem áldoz a nap...

Szeszélyes szél

Sodorja messze sápatag tüzét,
szerelme mintha olvadó talány
maradna, éjbe fújdogál, beszél,
dühöngi tette romjait, magány
ölelte ócska birtokán a szél.

Tavasszal ó, de billegett nekem,
körötte boldog édenek reám
omolva súgtak áradó hitet,
felültem én a rózsaszín falán
megannyi csalfa cselvetésinek.

Pedig, ha akkor álmaim felett
eszemre bízom életem sorát,
nem érne semmi, én talán ügyet
se vetve már a szélre, áldanám
fejemet, mit összekócol elmenet.

Esőverés

Az éjszakáim átrobogtak,
hitetlenül, rideg napok
között, utánad égve múltak,
tetőmon ős eső kopog.
Noénak így esett, azóta
az én uszályom ostromolja,
vizével úgy temetne el,
amint zuhogva átölel.
De nem hagyom magam, mivégre
születtem én e földre most,
ha nem ragadva jó fokost,
belé nem ütném azt szügyébe.
Kiállok ím, esőm elé,
ez éj ma már az ördögé!

Nem kell senkinek...

Nem kell senkinek
megkopott, beteg szíved,
a burka karcos.

Álmodom tovább

Az ébredéssel szertefoszlik minden,
az édes álmodás hová szalad,
habár kicsordul nyálam oly szelíden,
de párnacsücskőmon csak folt marad.

Pár pillanatja úgy öleltelek meg,
ahogy valóban kellett volna már,
hiszen még érzem vágy tüzelte tested
nyakamba fúló, kéjes illatát.

Hová szaladtak már az ifjú évek,
egy perce még az iskolánk előtt,
a vallomásomat dadogtam néked,
mi most az ébredéssel összetört.

De nemsokára eljön majd az óra,
nem ébredek fel én akármilyen szóra.

Van úgy, hiába...

Van úgy, hiába
hajlik már a fűz, a víz
apad csak egyre.

Gyérül már a lomb...

Gyérül már a lomb,
átkarol megannyi gond,
ősz zenéje bong.

Takarásban

Lobogva fújja már a szél
az őszülő hajam,
de róla senki sem beszél,
ki tudja merre van,
pedig szerelme énbelém
lobot vetett hamar,
azóta visszavárom én,
amíg az ég takar.

De hogyha majd a sárga föld
temet be engemet,
hiába bárha tündökölsz,
nem éghetek veled,
alant kialszik ím a láz,
az ördögök neked
(pedig te mondd; arra vársz)
nem adják testemet.

Őszt köszönti már...

Őszt köszönti már
Andalúzia felett
a gólya röpte.

Napra éj

Messzi korok peremén fut a lélek,
régi mesék köde vonja be már
gondolatom, tovaszálltak az évek,
vénu! az óra, lihegve, de jár.

Ónos eső kopogása a járdán
elveri, mossa a lépte nyomát,
nincs ki a múltba ma visszamereng, tán
senki se látta, miként ölel át?

Loptuk a csókot az éjben, a reggel
oly hamar érte a vágyat, amint
visszalopózva a házamig ért el,
s kelt fel a Nap, keleten ma megint.

Így követett a nap éjt ez idő tájt,
titkon a szép szerelem ragyogott,
messzi korok peremén üzenet várt;
Ég veled, éjszaka nem leszek ott!

Vacogjatok

Acsarkodásotok megölte lelkem,
lehántva minden ócska héjátok,
hog! éltem eddig és miként öleltem,
hog! is szerettem élni nálatok?

Manír, hazug parázs, amit tanítottok,
amely kegyetlenül megégetett,
hiába bármiféle fajta átok,
imám se oldja már a vétkeket.

Hazudtatok nekem, csupán az érdek
miatt mutattatok kegyes derűt,
ha néha voksomon borult a mérleg,
az arcotokra méla undor ül.

Ezért megértem én, a reszketésetek,
vacogjatok, ti mást nem érdekeltetek!

Testem már másnál...

Testem már másnál,
de lelkem néha-néha
nálád kóborol.

Messze a nyár

Ülnek az őszi vetésben a varjak, a hangjukon érzem,
hó közeleg valahol ma a messzi hegyek peremén át,
szürke a lelkem, elárvul a rút kora fergetegében,
nem leli bolygva a békeidők ölelő nyugodalmát.

Halkul a lét motozása, az ősz ölelé szorosan már,
újra magányos a táj, fagyosan kopaszodnak az erdők,
messze az Ur, csak a földi világ keserű tele kószál,
messze az édeni nyár, sokasodnak az égen a felhők.

Csorba hitét leteríti az ördög az éj közepére,
ingatag édeni angyalokat csalogatva a táncba,
nincs neki más ügye már, csak a gondja a pokla tüzére,
messze bolyong, hegyen át az a nyár, ami őt szedi ráncba.

Bolond korom

A Föld forog, világomon
megültek ős-konok porok,
előbb a jó remény fogy el,
utána én is elfogyok.

Kihunyt a tűz, esetlenül,
fonák egén kering a Nap,
a szív az árokparton ül,
verése többször is kihagy.

Az éj sötétje átölel,
nem enged úgy, ahogy szokott,
hiába jött a reggel el,
ma már az ördögé vagyok.

Sebem körül szivárg a vér,
kötésen újra átütött,
nem indulok, hiába kér
az ég a fellegek között.

Bolond korom megátkozott,
mogorva börtönömbe zárt,
habár a Föld tovább forog,
az átká már nekem nem árt.

Álszentségtörés

Ne törje szét a láncait, ki most
csatába menni fél,
kinek megégni lángja elfogyott,
ki mára nem remél.
Ne hintse most okoskodó hitét
a gyávaság okán,
maradjon ott, hol eddig éldegélt,
maradjon ott csupán.

Ki most megint a társain remél
magasba törni bár,
kinél akárhogy is kering a szél,
beáll sorába, vár.
Kinek gerince hajlik erre is,
meg arra is vakon,
ne álljon az megint közénk, hamis,
ezért nem is hagyom.

Ne higgye azt, ha létezik ma tyúk
a háza udvarán,
az ím, okos tojást tojik, mi súg
jövőt mutatva tán.
Ne higgye azt a balga, hogy hamar
megint nyakunkra ül,
szaladjon el, ha némi jót akar,
de perceken belül.

Egy váróromhoz

(Erdős Sándornak)

Amíg az arcodon derű honol,
s az álmodon valódiság pihen,
neked szelíd az ég, szavam dalol
örömtüzén, öllelek át a lelkemen.

Csodállak én, a verseid falom,
a rímeden merengek itt belül,
naponta dús örömmel olvasom,
a képeid karolnak emberül.

Vajon miből merítsz te őserőt,
ha másokért töröd megint magad,
alázatod nekem magasra nőtt,
ezért elismerésemet fogadd.

Maradjon így, miként a várórom,
az Isten áldjon érte Sándorom!

Csupán a testek...

Csupán a testek
érdekelték, a lelkek
már nem annyira.

Hull az avar...

Hull az avar, már
csupaszon dideregnek
a szélben a fák.

Megbékülés

Leült az ősz, a kerti kispadon vár,
mellé telepszek én ma szótlanul,
merengve, kérdeve, merre tűnt a víg nyár,
a gesztenyét, mi rőt avarra hull.

Mi lassan elfogadjuk íme egymást,
kicsit talán a sors közelre hoz,
kacérkodunk a létezés porondján,
de már a ráncainkon ősz motoz.

Kapaszkodunk a lét fehér hajába,
kapaszkodik belénk ezernyi múlt,
de majd a tél behinti nemsokára
a sorsaink, hiába, nincs kiút.

Így őszülünk a kispadunkon egyre,
öleljük át az álmaink remegve.

Vágyak

Lelóg a lába már a csendes ősznek,
avar teríti kerti asztalom,
lehűlt napok mögött az éj hideg lett,
hunyorog belé ezernyi csillagom.

Didergi fagy fogát a sárga Hold is,
magára húzza fellegét nagyon,
akárha lenne éjszakára kódís,
be úgy kopogtat ím, az ablakon.

Az év utolsó harmadára hajlik,
szőlő fagy el, jégbor, ha lesz talán,
mit hajnalon leszedve majd begyűjtik,
finom nedű karácsony asztalán.

Lelóg a lába már a csendes ősznek,
de vágyaink a nyárral kergetőznek.

Zátonyra tette...

Zátonyra tette
hajóm a hullám, a víz
meg átölelte.

Őszi szorongás

Vigyázva lépek én a roppanó avarban
nehogy véletlenül felébredj, s elszaladj,
megóvóm álmodat, remegve, felkavartan,
remélve, már örökre hitvesem maradsz.

A Hold mohón a csillagok közül figyelte,
hogy hányszor adtam vissza lázas csókodat,
a számolásban áthajolt fölénk a fénye,
miközben épp talán a gyermekünk fogant.

Be szép veled megint ölelni éjszakákat,
azóta nappalok se múltak nélküled,
szerelmesen dobolt a szív a lenge nyárnak,
de jaj, ne mondd te azt nekem, hogy; ég veled!

Szorongva várom hajnalonta ébredésed,
mikor repülsz el innen messze, mint a nyár,
mikor folyik futóhomokként két kezemből
szerelmünk elperegve ősz ködébe már?

A krónikákba

Mikor kitört a rút vihar,
üvöltve házakat söpört,
ledöntve tornyokat hamar
parányi életünkre tört,
mi akkor is csupán a bajt
az istenekre kentük el,
pedig bután e nagy robajt,
mi raktuk ím, egünkre fel.

Miattunk égető a nyár,
ívóvizünk apad nagyon,
a sarki jég az olvadás
ölén szomorkodik fogyón,
kivágva már az erdeink,
minek, ha már amúgy kihalt,
szorít a vágy, de szűk az ing,
viszont a dús profit kihajt.

Szeméthegy úszik tengerünk
halaktól ritkuló vizén,
nem is dalol már ott nekünk
se tengerész, se szép szirén,
hajónknak útja véget ért,
s nekünk e balgatag kaland,
a krónikákba ennyi fért,
mik lassan égnek majd alant.

Áthajolok...

Áthajolok szép
álmaidon, szeretőn
még betakarlak.

Álomhajó

Az ébredéssel illan ím, az álom,
vajon hová tud elrepülni mondd,
mivé foszol szemernyi villanáson,
hogyan tud vége lenni, s rajta pont?

Sosem tudom mi lesz sorának vége,
talán beteljesül, de hogyha nem,
nekem már akkor is nagyon megérte,
hisz addig is te voltál itt velem.

Öleltelek, becéztelek szelíden,
a csókra csók tapadt buján, amint
az álom ringató hajója szépen,
szerelmi mámorokba vitt megint.

De egyszer esküszöm, nem ébredek fel,
csak álmodom, hiába jó a reggel.

Megszólalt a gong...

Megszólalt a gong,
s szorítóba lép az ész
a kapzsisággal.

A villamoson...

A villamoson
ritkán volt nekünk jegyünk
gyerekkorunkban.

Csend ölelése

Őszi avarra
zörren a séta alatt
csend ölelése.

Nyár fátyla

Még idelátszik a nyárnak a fátyla,
tűnik a hegy peremén kecsesen,
ám közeledve az ősz suhogása
hallik a kertek alatt jegesen.

Fagy recsegése fogódzik az éjbe,
hajnali ködlepel omlik alatt,
búsul a rímfaragónak a verse,
könnybe bicsaklik alatta a lant.

Szélsusogásban a fák kopaszodnak,
erdei útra telepszik a csend,
kémléli, várja, mit is hoz a holnap,
még a fülében a nyár dala cseng.

Már odalett vele nyárnak a fátyla,
ömlik az ősz, belefárad a szív,
néha kihagy, de tovább zakatolva,
régidő ütemén vele vív.

Arcába vágta...

Arcába vágta
kesztyűjét az ősz vadul
a lenge nyárnak.

Az ég vele sír

Őszi avarra
hullik a nyárnak könnye,
az ég vele sír.

Napjaink sora

Eső szitál, az ablakon
lecsorduló e könny,
amint az ősz zokog nagyon,
de már nyitott a könyv.

Beírta ím, a címsorát
e lapra, oly hamar
feledve álmaink nyarát,
reá avart kavár.

De lám, amott kibújt Nap,
kacsintva visszanéz,
hiába jó az alkonyat,
kicsit maradni kész.

Aranysugárral öntözi
a sárguló mezőt,
ölelgetőn terelgeti
a ritkuló esőt.

Szomorkodom, de napjaim
sorát az ég köti,
legyen, ha már a lapjain
a rímet így szövi.

Minap

Mikor leomló, lány hajára gondolok,
a szívem elszorul, talán fel is zokog,
hová lett tündesége, lénye merre jár,
e földön létezik, vagy fenn a mennybe már.

Zokogtam én nagyon, mikor magam hagyott,
velem siratták őt borongva angyalok,
szívem szakadt belé daluknak hallatán,
úgy fájt hiánya annyi édes csók után.

De lám, a sors miféle fajta rendező,
minap piacra mentem, s éppen szemben ő,
árulta pártáját kicsinyke asztalán,
kicsordult rám a csalfa könnye is talán.

Lépked az emlék

Őszi avarra
lépked az emlék, vele
roppan a lelkem.

Sose előzd meg...

Sose előzd meg
sorsodat, mert utolér
és még el is hagy.

Csak ő meg én

Zsebemben pár forint csupán,
de lám, enyém a délután,
enyém a nyári este,
köröttem zsong a nagyvilág,
körülrjong ezer virág,
de szívem őt kereste.

Csak ő meg én meg senki más,
az érzemény ma oly csodás,
repes belé a lelkem,
mióta megtaláltam én,
e körbe forduló tekén,
s örömtüzére leltem.

Szemében ég a csillagom
ölében álmaim nagyon
valósak, átölelnek,
zsebemben pár forint csupán,
de annyi kincs ma nincs talán,
hogy mással én cseréljek.

Nehéz az ősznek

Ma rám talált az ősz, belé karolva
leballagtunk a parti stégre ketten,
meséjét hallgattam, mit élt azóta,
mióta én megint idősebb lettem.

Elmondta merre járt a délkörön túl,
hogy ott is álmodoznak angyalok,
s a szív felénk éppúgy megbolondul,
ahogy verése nálunk is szokott.

Mesélte még, hogy arra sem szerették,
szemérre hányták, merre jár a nyár,
miért is érkezett meg oly hamar még,
de hát az égi óra meg nem áll.

Ma ott a parti stégen már megértem,
nehéz a nyár után, hát átöleltem.

A végén csattan...

A végén csattan
szokás szerint az ostor,
vajon ki hátán?

Álompír

Az őszi éj ma hangtalan,
e csendnek átadom magam,
s a csillagokba nézek,
ledobva harci vértemet,
csak úgy lazán pihengetek,
idézlek újra téged.

Fülembe lenge dallamok,
kevernek éji szólamot,
kicsit bohók, merészek,
eszembe jutsz, a kisszobánk
falán talán még ott a láng,
mi akkor ó, de égett.

E lágy idill ma átölel,
varázsol és nem enged el,
terít szememre álmot,
belépirulnak angyalok,
amint öledre gondolok,
s megint a mennybe szállok.

Elcsigázva

A fák alatt avar neszel,
az ősz kavarja, oly közel
kering a bánatunk hada,
talán belé se botlana,
ha járni tudna föld felett
az olthatatlan képzelet.

De láthatatlanul kezek
szorongató, befékezett
világa félve ráborul,
lelassul arra jámborul,
ma nem repül tovább, lehet
az életével is fizet.

Pihenni tér a képzelet,
lerakja már a terheket,
lehúzza őt az őszi bú,
a szél kemény, erős karú,
a fák alatt avar neszel,
közöttük állva alszik el.

Alkalomra várva

Esőre áll, hideg napok zokognak,
a parti fák alatt a kispadon
emlékeim megázva várakoznak,
ölelni vágnak engemet nagyon.

Hiszen szaladnék én megint a tóhoz,
ha nem karolna át a szürke sár,
de lám, a délután megint esőt hoz,
ma sem tudok lemenni arra már.

Pedig szeretnék újra álmodozva
merengni még, csak úgy, a kispadon,
talán a vágy utószor játszadozna
velem, de én szeretném azt nagyon.

Az ég borongva néz az ablakomra,
így várok én tovább az alkalomra.

Ez kétesélyes...

Ez kétesélyes,
morfondírozott a sün
az átkelésnél.

Végleg itt az ősz...

Végleg itt az ősz,
elázott lelkeket fúj
nyirkos szelével.

Őszi éjjelen

Csendes az éj, csak a fák susogása, mi hallik a szélben,
parttalan álmaimat terelem haza már, hol a nyárfák
állnak az úton időtlen, a távoli Hold kerek éppen,
rám veti sárga szemét, tudom én, hogy a lelkemen átlát.

Jönnek az őszi esők, hidegükkel ölelkezik álmom,
futnak a nyári csodák tova már, belekapni se tudnék,
felveszem én fagyosan, dideregve a télikabátom,
állok a házam előtt kicsikét, mielőtt elaludnék.

Nézem az égen a csillagokat, ma is úgy hunyorognak,
mint amikor veled égtem ölelve a szénakazalban,
csak tudod, íme bizony hidegek, picikét kifakultak,
messze futott a szerelmed előlem azóta a nyárban.

Hezitálás

Mikorra jó az új tavasz,
s kemény csatád közel,
ígéretedhez hű maradsz,
vagy voksom érdekel,
aranyba öntve holnapom,
vajon mi ára lesz,
megérte mondd, neked nagyon,
hogyan engemet tegezz?

Habár az éveim során
hazudtad annyiszor,
hiába hittem ostobán,
imád örökre szól,
te másnap elfeledted azt,
nevetve mondtad el;
„Szegény bolond, becsaptalak,
de tudd, nem érdekel.”

Vajon jövőre elmegyek
urnád elé megint,
vagy épp a fásuló kezem
talán csak rád legyint,
esetleg végre felfogom,
hogyan ez csupán neked
a visszatérő alkalom,
s megint csak megvezetsz?

Eltörött a mécses

Hiába volt megannyi lángolása,
ma mégis eltörött a régi mécs,
időtlen őszi ösködökbe járva
remegve látja, hogy bizony te félsz.

Pedig világa lett a hősi kornak,
mikor magyar magyarnak társa volt,
a lángja mit jelennek ér a holnap,
ölelte át odáig azt a kort.

De látod, íme eltörött a mécses,
az angyalok zokognak válladon,
remélem én, hogy végre már megérted,
mit ér az ember és mit ér a hon.

Ne tétovázz, most rád figyel világod,
hajolj le érte, mentsd az ősi lángot!

Ódium

Kinek hiszel, ha nem saját magadnak,
hiába látod, úgysem éred el,
hogy elfogadd, cserébe álmaidnak,
csupán terajtd múlik, mit teszel.

Te döntöd el, hová teszed ma voksod,
hagyod, hogy pár forintért megvegyék,
vagy el se mész megint szavazni, mondd,
forog tovább velünk a sorskerék.

Pedig ma még kezeden ott a vótum,
te vagy csupán letéteményese,
kinek kezére bízsd törékeny sorsunk,
ma nem csupán a szív magánügye.

De tudd, felelni fogsz miatta holnap
a lelkiismeretnek és fiadnak.

Nyirkos a reggel...

Nyirkos a reggel,
hűvös a lét, talpamra
rőt avar tapad.

Törli a tél

Sárga avarra
arcod rajzolja az ősz,
majd törli a tél.

Híred viszem

Szemem pihentetem, mereng a tájon,
lebeg felém az ősznek illata,
titokban én a nyár tűzére vágyom,
de elfogadlak, itt vagyok, nosza.

Vigyél magaddal erdeidbe engem,
ahol már térdig ér a sok levél,
csitítsd le fényeiddel balga lelkem,
nehogy remegjen majd, ha itt a tél.

Hitesd velem, hogy enyhe árnyaidnak
ölében újra szépet álmodom,
szerelmeim veled velem maradnak,
ne vedd el őket, őszi angyalom.

Ha majd megint találkozunk a nyárral,
dicsérni foglak én megannyi mázzal.

Nyögve nyelt a nyúl...

Nyögve nyelt a nyúl
az oroszlán karma közt;
jól se laksz velem.

Bagóért adta...

Bagóért adta
voksát az ördögöknek,
jövője bánja.

Az ébredéssel

Sok év után ma végre jól aludtam,
az álmaimban úgy öleltem át,
miként akartam én a vágyaimban
ölelni őt, akár folyót a nád.

Ma végre könnyeden borult az álom
lehunyt szememre, mint az áradat,
velem szaladt e tünde délibábon,
mi több, egész ma hajnalig maradt.

A vágy vadul körötte úgy fonódott,
akárha láva törne épp ki most,
szerelmem éppen éji nászba torkollt,
de lám, ütött a vekkeróra, kopp.

Így örködünk az ébredéssel ketten
erényeid felett mi rendületlen.

Ha volna még időm...

Ha volna még időm elég,
építenék egy nagy hajót,
azon vitorlát bontanék,
berakva mézet és diót,
velem hajózna innen el
szerelmes éjszakákon át
a szél, amint reményt ölel
nekünk a távolokba már.

Ha volna még időm elég,
hajómmal óceánokon
hasítanám azok vizét,
amíg lakatlan partodon
ki nem kötném a sorsomat,
veled maradnék holtomig,
vigyáznám ébren álmodat,
beteljesítve napjaid.

Ha volna még időm elég,
mindent előlről kezdenék...

Új szelek

Vajon mivégre szült anyám e földre,
mi dolgom itt nekem, nem is tudom,
lehet, ma újra hadba menni kéne,
csatára kelve hágni ormokon.

De látod ím, a had ködökbe foszlott
maréknyi harcosunkon átok ül,
nem oszt az úr nekünk ma bort, se zsoldot,
a kénye csak mi zúg amott felül.

A föld övé, azon ne vesd a lábad,
a kardodat csupán hüvelybe tartsd,
az új titánok őrzik ősi várad,
neked marad csupán a hetyke sarc.

Amott az égen új szelek bomolnak,
lehet, hogy értük harcolunk mi holnap?

Eső hígítja

Őszi avarra
csurran a nyárnak vére,
eső hígítja.

A bánatom...

A bánatom ma lelken lapít,
konok, mogorva, arra megtanít,
ne higgyem el, miről nekem jajong,
hiába húz a sárba annyi gond,
ne adjam én a szívemet neki,
repszti szét, utána eltöri,
fogam szorítva méla undorát
zavarjam el, bután ne éljem át.

A bánatom továbbra is kitart,
szelet vetett, de most vihart kavart,
előkapartam én a butykosom,
miből kisüsti szilvalét iszom,
alig haladt alább az órasúly,
a bánatom kiballagott vadul,
itattam én, de nem maradt tovább,
becsapta rám a házam ajtaját.

Hajnali dobszó

Hűvös az éjszaka, bújj ide hozzám,
megmelegítek a paplan alatt,
csillagodat tenyeredbe lehoznám,
még mielőtt ragyogása apad.

Vágyaidat remegőn teleszórnam
Hold sugarával, amíg lep az éj,
tűzbe borulva e mámoros órán,
addig öllelek, amíg jön a kéj.

És ha a reggel az ablakon átlát,
nézi időtlen, amint zakatol
szívem a hajnali Nap sugaránál,
fellegeken dobol épp valahol.

Tél hava

Őszi avarra
tél hava fed majd, múlik
a nagy szerelem.

Megvár a sorsom...

Megvár a sorsom,
pedig nagyon szeretném,
hogy itt felejtsem.

Elosont valahol

Szürke az ég, belefárad a lelkem,
lassan enyészik a vágy, egyedül
járja a táncot az ördög, erősen
vinne magával, az izma feszül.

Vinne magával a démoni bálba,
csalna le engem a bugyrain át,
hogy ma a lelkemet megkaparintva,
ülje a győztesek éji torát.

Már vele járom a táncot a jégen,
vékonyodó, felemás peremén
hallom, amint keseregnek a vének,
túl hamar adtam a lelkemet én.

Hallom, ahogy belesírnak az őszbe,
jajszavukon csak a szél zakatol,
bús ütemét a harang veri félre,
illan a lét, elosont valahol.

A vágy nagy úr

Lehull a fák alá a lomb,
de még a vágy velem bolyong,
hiába tűnt a tarka nyár,
a vérem (én öreg számár)
ma úgy buzog megint, ahogy
buzogni régen elszokott,
akár a hegytetőre fel,
kapaszkodik, s nem éri el.

No lám, a vágy milyen nagy úr,
az elme ím, megint tanul,
hiszen, ha azt megértenéd
ne én siessek így feléd,
te jöjj, ha este lesz megint,
s a holdsugár kacsintva int,
fotelben ülve tárt karom,
fogadna téged angyalom.

Azóta búsan élek én,
felém se jössz, e földtekén
a legnagyobb bolond vagyok,
elindulok megint gyalog,
nyerem bocsánatod talán,
belépve házad ajtaján,
remegve majd gutát kapok,
s vihetnek égbe angyalok.

Vigyázz komám!

Megitta már borát szegény,
megint lehet kemény legény,
de várja őt a mostoha,
szerelmesének ostora,
a nyelve vág, utána csíp,
a hangja szúr, akár a síp,
keménykedés hiába már,
ezer csapás, mi rája vár.

Nehéz a szó, eget verő,
övé a tér, s a térerő,
a karja csép, a szája jár,
szegény legény fejére száll
tucatnyi kín keservesen,
fizet megint ezért, hiszen
a pár pohár, mit ő letolt,
ma rendesen vizezve volt.

Ha tudsz, maradj öreg legény,
habár a lány előbb szerény,
de nemsoká fejedre nő,
takarja bár a keszkenő,
amint lehet nyakadra lép,
kiforgatá gubád zsebét,
olyat tesz ő, alig hiszed,
vigyázz komám, amíg lehet!

Tehetséggeddel...

Tehetséggeddel
telhetetlenségedet
tartsd vissza, kérlek.

Az igazságban...

Az igazságban
találni fogsz egyéb más
hazugságot is.

Ma rólad álmodom...

Ma rólad álmodom, s az éjszakáknak
ezernyi titka úgy fon engem át,
akárha lenne szívverés-varázslat,
kifogyhatatlan éji balladád.

E balladában ott időz a csendem,
de benne szól szerelmi harsonám,
miként a koldus ámul égi kincsen,
remeglek úgy a pitvarom falán.

Alig tudok betelni végre véled,
hiszen megannyi éber éj után,
szerelmed újra átítatva éget,
lehet, ma fel sem ébredek talán.

Hiába volt az éji tűz, a reggel
megérkezett, s ölelt fagyos kezekkel.

Tiltott szerelem

Hiába volt megannyi szó,
sután a mozdulatban
tanultam én, ölelni jó,
csodás, feloldhatatlan,
hiába mondta annyi hang;
vigyázz, nagyon megéget,
vakon tovább ölelt agyam
karom szorítva téged.

Hiába óvtak engem ők,
tudom, csupán irigység
beszélt belőlük; ezt a nőt
ölelni semmi kétség,
paráznaság, a bűn maga,
az ördög és a pokla,
ne menj feléje már soha,
hamar te lész a foglya.

Hiába mind, siettem én
ölelni újra téged,
a vágy lebegve tengerén
veled tovább repített,
hajónk azóta partot ért,
habár csitult a vágyam,
hetente járok arra még,
az őszi éjszakában.

A patkó oda...

A patkó oda,
a csata is rég oda,
a gomb kitart még?

Nevedre...

Nevedre újra dobbanok,
hiába volt az átok,
vihar, mi szerte szaggatott,
megölt, meg is gyalázott,
de pitvaromban ott maradt
szilánkod egy darabja,
amely megannyi év alatt
sosem hagyott magamra.

Nevedre újra szédülök,
a torkom elszorítja,
hiába vittek ördögök
a mélybe, rút pokolba,
hiába törte lelkemet
kezük tucatnyi részre,
nevedre bongva megremeg
s ma összeáll egészbe.

Nevedre újra ég a tűz
az őszi éjszakában,
akár a néma parti fűz,
hajol föléd a vágyam,
hiába, már nem enged el
karom, szorítja vállad,
neved fülemben énekel,
s a vérem egyre vágdat.

Visznek utánad

Mint a virág, ha a szirma lehullik,
nincstelenül, dideregve fagy el, jaj,
lázadozom, de az őszi Nap ásít,
húti a vágyam a mirhaolajjal.

Nincs hova mennem, a tél közeleg már,
hófityulát kap a hegynek az orma,
jéghidegekkel a "ber" hava megvár,
hej, de belül csak a tűz zakatolna.

Elfut a nyár, megy az ősz is utána,
kincseimet viszik ők sietősen,
illan a csókod, az ég kapujára
csillan a fényed a szürke esőben.

És ha az éj közelegve betoppan,
angyalok ülnek a Hold sugarára,
visznek a mennybe, utánad, ahonnan
nem zavar engem a tél karolása.

Szüret

Az október, mint annyiszor,
szüretre hív az őszben,
öleljük egymást, forr a bor,
veled zubog ma vérem,
napestig egyre táncolunk,
feledjük bánatunkat,
kidobjuk végre rég megunt,
göcsörtös álmainkat.

Ha majd a holnap felhasad,
s a Nap zenitre hágva
mosolyg le kissé cinkosan
e díszes társaságra,
nevet le ránk ahogy kelünk,
sajog fejünk, s a lábunk,
de lesz megint borunk nekünk,
mit őszig iddogálunk.

Letérdelek

Konok magyar vagyok, de én
letérdelek, ha illik,
akár a templomom kövén,
s le én, ha rózsza nyílik.

Letérdelek, ha ajkamon
szerelmi vallomás zeng,
de térdelek, ha nem hagyom,
hogymeg eltapossanak lenn.

Letérdelek, s emellek én,
a vállamon cipellek,
letérdelek sírod tövén,
mikorra eltemetnek.

A földemen letérdelek
ha burgonyám begyűjtöm,
mikor hagymámat elvetem,
hogymeg az hamar kinőjön.

Letérdelek, ha mások is
velem letérdepelnek,
ha elfogadtam elveik,
és ők is átöleltek.

Nem térdelek viszont le én
hazug hatalmasoknak,
nem is biccentek könnyedén,
köszönni úgyse fognak.

Emlékmagány

Még összeraklak én a délutánban,
néhány kacatból itt az asztalon,
remélve azt, hogy újra megtalállak
és átöllelek ím, ez alkonyon.

Sárgult fotód kicsit számárfüles már,
el is mosódott rég a fókusza,
első szerelmem, tudhatod, te voltál
a mindenemnek várományosa.

Velem vagy, bennem égsz te már azóta,
lecsordulsz néha még az arcomon,
töröllek régi keszkenődbe fogva,
s relikviáidat szorongatom.

Még összeraklak én a délutánban,
idézem arcodat merengve, lágyan.

Maradnék

Mint ócska lanton sír a régi dallam,
zokog szívem, nehéz, lehúzza lelkem,
mikor születtem, én a pillanatban
e szép hazán kies vidékre leltem.

Mit adjak én, hogy újra szép reményed
öleljen át, ne űzz, kegyelmed óvjon,
engedd, hogy megmaradjak és csak érted
csatázva rántsam újra ősi kardom.

Ne hagyd, hogy más világokon hajózzak,
adj nékem enni, megdolgoztam érte,
építsek házat, tél haván ne fázzak,
neveljek gyermeket, ne lökj ma félre.

Ha itt maradhatok, tiéd a szívem,
de akkor is, ha nem, csak épp törötten.

A két kufárhoz

Ha majd a tél terít subát a tájra,
fehérlő paplanán a szél sziszeg,
alatta víg a mag, nem oly sokára,
tavasz jön akkor is, ha nem hiszed.

De addig ott a jó meleg vacokban,
parányi teste csendben álmodik,
nem ébred ő csupán madárdalokra,
ha majd az április Napot derít.

A gazda még pihen, kemencepadkán
reménykedik, ha földje jól terem,
megélnék és piacra is marad tán,
mit ősszel elvetett a földeken.

Reméli, hagyja majd a két kufár,
kegyes marad felé a fagy, s az ár.

A vad viharban...

A vad viharban
egy törött evezővel
nehéz az élet.

Igaz se volt

Varázsa szól a lantomon
a régi, szép időknek,
mikor maroknyi irgalom
kijárt a süllyedőnek,
de nem taposta akkor el,
a mást kigondolókat,
se gőg, se indulat, mivel
hatalmasok se voltak.

A máz, mi arcokon virult,
esőben el nem ázott,
csibész, ha volt a kis ficsúr,
a törzse megbocsátott,
nem volt igazmondó, aki
jogot kerítve, nyersen,
a jót gonosznak mondja ki,
s alázatot felejtse.

Nem voltak akkor cédulák
miken leírtak téged,
akárha tettél tűzre fát,
mi rossz és el se égett,
szavad barátom annyit ért,
akár a többi társé,
nem ontott érte senki vért,
hogyan elkobozza másét.

Lehet, megint bolond vagyok,
nem volt sehol se régen
ilyen mennybéli állapot,
miért, s hogyan reméltem,
pedig hiszem, de oly nagyon
ködös mesékbe vesznek,
varázsuk már a lantomon
a régi, szép időknek.

Óramű

Mi kattog itt belül, mi jár ütemre,
amint a lét virága szórja szét
a hímport az őszi fellegekbe,
s teríti rám a múlt ezer neszét.

Lejárt időm körén megáll az óra,
a lassulása rég jelezte már,
pakolni kell, s felelni búcsúszóra,
amott a csónakos ladikja vár.

Megéltem én a végletét a létnek,
az inga lengve szállt velem nagyon,
hol égbe vitt, utána hullt a mélybe,
de nincs miatta semmi bánatom.

Hogy éltem én, a mennybe biztosan nem,
gyanítom azt, pokolra visznek engem.

Egy raklapon vár...

Egy raklapon vár
halomba gyűlt kacatja
az indulásra.

Morzsanyomok

Zúgnak a szélben a meztelen ágak,
nincs menedék, sebesen fut az őz,
fent feketén kavarnak a varjak,
hallik, amint velük illan az ősz.

Már a napok szaporán rövidülnek,
hegy lehel arra hideg levegőt,
jelzi a lépteit onnan a télnek,
fagyba citálva a boldog időt.

Múlik az ősz, belesajdul a szívem,
hol van a fény, hova bújik a Nap,
morzsanyomát csipegetve szelíden
felszedik ím, fecsegő madarak.

Csendes a táj, mosolyát csomagolja,
ágyaz a lét puha álom elé,
terheit újra a földre pakolja,
s bújik a hótakarója mögé.

Arcképed őrzöm...

Arcképed őrzöm
szívem felett, a gyűrött,
rideg magányban.

Egy patás ördög...

Egy patás ördög
kopogtatott a paphoz
feloldozásért.

Ne sírj!

Az őszi szél ma felsepert,
az udvaromba tévedt,
a szív sajog belé, levert
vagyok, s borús evégett,
hiszen ma végleg elsodort,
a nyári tűz hideg lett,
utána, mint ki ott se volt,
a szürke ködbe széledt.

Vajon hová cipel ma el
az őszi szél előlem,
ki lesz, ki téged átölel,
ki ringat el, ha én nem,
ki ágyaz ott neked, ha jó
az éj a csillagokkal,
ki lesz, ki álmaidba sző
szerelmet és vigasztal?

Miattad is haragszom én
az őszi szélre, látod,
cserélted el, be könnyedén
hamar megunt világod,
remélem, ott a jó sorod
kitart amíg szeretnéd,
s ha majd az őszi szél ledob,
ne sírj, ha visszajönnél.

Álszent papoknak...

Álszent papoknak
bocskorát az ördögök
kötik, ha buknak.

A lanka még megy...

A lanka még megy,
a szikla már kerülve,
a hegy meg ott van.

Gyertyafényben

Ma már csupán a gyertyafény,
mi halkulón remegve
világlik át a múlt ködén,
idézve még e körbe,
idővel íme, elfogyunk,
nem őrzi elme lassan,
se győzedelmes háborúnk,
se vert hadunk agyunkban.

Ma már csupán a gyertyafény,
mi éjszakákon égve
teríti rá a köntösét
a megfagyott igékre,
talán felenged egy kicsit,
az ajkakon kimondva,
belül melenget, áthevít,
s hoz írt a bánatunkra.

Ma már csupán a gyertyafény,
mi jelzi, hogy ki merre,
melyik kereszt kopár tövén
ki porlik eltemetve,
amíg tudok, kijárok én
a régi társasághoz,
de nemsokára tengelyén
ki majd a gyászhuszár hoz.

Múlás

Mint a szó, ha
árad éppen,
leng a lében
meg nem állva,
majd tolulva
öndugába
hordja félve
szét a szél.

Ím, az őszre
itt maradtam
önmagamnak,
és a percek
telnek egyre
most a görbe
térbe szórva
szerteszét.

Költözés előtt

Az őszi füstök illata
belengi már a kertem,
a fák göcsörtös ág-boga
hajol fölém mezítlen,
akárha volna égi kar,
mi átölelve engem
emelne mennybe most hamar,
repítené a lelkem.

A csendes ősz a vállamon
pihen meg és vigasztal,
szerelme búvkörébe von,
fejemre szórt malasztal
sorolja el, hogy és miért
akarjak itt maradni,
ne készülődjek én ma még
az égbe menni lakni.

A gőg csupán...

A gőg csupán csak
durva válasz, kicsinyes
földhözragadtság.

Akkor maradsz nagy...

Akkor maradsz nagy,
ha le tudsz hajolni még
az elesetthez.

A kutyahűség...

A kutyahűség
meghaladja az ember
értelmi szintjét.

Tea szürkületben

Ma délután, amint kacatjaimmal
időztem épp, fiókomat pakolva,
levél akadt kezembe gyöngysorokkal,
te írtad azt nekem diákkoromban.

Előkerült belőle régi képed,
hajad sötét, akár a gesztenyék még,
nevetsz, amint remélt jövőnkbe nézel,
fejed fölött be tiszta még a kék ég.

Azóta már a pápaszemre bízom
az olvasást, de most a könnyeimmel
viaskodom, nehogy fotódra hulljon,
törölgetem letűnt idők kódéval.

De lám, te lépsz be most a kisszobámba,
teát hozol, mi jó memóriámra.

A társasjáték...

A társasjáték
újraéledt e honban,
ki kit jelent fel.

Ez év novemberén

Amott a tél a hegytetőn
leselkedik fehérén,
de még az ősz ma vakmerőn
Napot derít az égen,
a vállamon kicsit pihen,
utána dombokon száll,
terít a tájra hirtelen
ködöt, s szomorkodik már.

De tegnap épp esőt sodort
a fellegekben erre,
novemberén csak ő honol,
nem indul el semerre,
nyakamba ülve, nyirkosan
kereng-borong felettem,
a színeit varázsosan
keverve rendületlen.

Ilyen szomorka-szép az ősz
novemberén minálunk,
alant avarfolyam tetőz,
kavarja szét, ha ráunt,
szemembe szórja fényeit,
ezernyi búvvel ámít,
kicsal, körülfog, andalít,
megámulom csodáit.

Kiérdemelte...

Kiérdemelte,
maroknyi földjét, miben
ma eltemették.

Olyan csúnya volt...

Olyan csúnya volt,
hogy fényévek sem tudták
megszépíteni.

Elfogyott a morzsa

Fejemben él a régi szép időknek
megannyi édes, álmok képe,
eláramoltak és ma visszatértek,
leülni még e visszarévedésre.

Diákszerelmek álmatag topognak,
beengedem sorát ez ámulásba,
a lázas évek egyre elrobogtak,
minő sebes ma létem áradása.

Hiszen ma délelőtt mi még feleltünk,
kilesve válaszáat a dolgozatnak,
jövők be csábosan repült előttünk,
s mi mind utána boldogan, magasra.

De látod, íme elfogyott a morzsa,
hogyan találhatunk a visszaútra?

Léttel parolázva

Itt a november, a szél citerázik a fákon erősen,
térdfig avarban a lét fut előle a szürke időben,
nincs maradása, robogva sietne, ha tudna a nyárba,
már odalett az a fény, kopaszon karol át ragyogása.

Sárgul az erdei út, dideregnek a bokrok az őszben,
lassul a lét, lepihen, hova futna tovább sietősen,
házam előtt meg is áll, bekopog, be is engedem éjre,
enni adok neki és itatom, leülök vele félre.

Mondja csak el nekem azt, hova tűnt, hova szállt el a víg nyár,
mit hoz a tél, van elég tüzelőnk, s nem aláz meg a fagykár,
és a tavasz rügye majd hamarost lekacsint-e a tájra,
mondja csak el, mikor éled a Nap heve már valahára?

Jó, hogy az őszben a lét velem ily kegyesen parolázik,
áldom is érte a sorsomat egyre az éghasadásig,
majd, ha a hajnal az éj szomorát letörölve elunta,
enni adok neki, átölelem, s tovaengedem újra.

Madáretetés

Maréknyi lenmagot kivettem én
az ablakomba, hátha egy veréb
ma jól lakik belőle és repül
tovább, egész a fellegen felül,
hová a lelkem egyre szállna még,
ahol puhán emel, s repít az ég
ahol nem éri szárnyalásomat
irigy harag, s akár a pillanat,
hasítja testem át a messzi úrt,
ahol szabad vagyok, s nem ócska túrt.

Mióta visszajár a kismadár,
az ablakomban engem újra vár
a szélbe lebbenés reménye, jaj,
de szárnyamat keménykedő, szilaj
kezek kegyetlenül nyesik le ím,
miatta nem repülhetek, s a kín,
mi visszahúz, sajog, szemembe mar,
pedig veled vagyok, s elég magyar,
miért akarsz te visszafogni, mondd,
esengve kérdezem, mi itt a gond?

A hallgatás tétje

Ha majd az eldübörgő századok
a múltatokra visszanéznek,
kérdésekre mondd, a válaszuk
az lesz-e, mint amit reméltek,
vajon, ha gőgötökre dob sarat,
talán pirulni fogtok érte,
vagy akkor is, miként ma, cinkosan,
megint beszéltek újra félre?

Ha majd az Úr előtt felelni kell,
vajon ti mind hazudni fogtok,
jövönk, amit kacagva loptok el,
s a nemzetünk, mi rég megosztott,
esetleg érte még a lelketek
parányit elmerengve rezzen,
vagy én vagyok naiv, s tibennetek
efféle húr, mi pengne, nincsen?

Mi lesz velünk, ha balgaságaink
továbbra is balul követnek,
sután lehull erős karunk megint,
a gyávaság lefogja őket,
a Föld sötéten is forog tovább,
ki lesz, ki újra festi kékre,
fiad siratja kényük ostorát,
ma ennyi hallgatásod tétje.

Sötét van...

Sötét van ott, hol nappal is
regényeket kukáznak,
szemétre dobva verseit
bolond magyar fiának,
hiszen balog, ha mégis ír
az eszmeoktatónak,
kinek tudása visszasír;
teszed le azt a tollat!

Kinek fogászatán soha
nem ülne már közönség,
bezárna mind a színpada,
hogy őt megüdvözítsék,
ki jót akarva Partinak
nyakára is taposna,
ilyen sötét kolomposat
ki tett ilyen magasra?

Barátaim, ha jól tudom,
(kutatva felmenőket)
sosem szerettük oly nagyon
a könyvet égetőket,
hiszen, ha lángja égig ér,
azok kezén is ég majd,
akik kitartva őt helyén,
nem érzik át az agybajt.

Maradsz, mi voltál...

Maradsz, mi voltál,
csillagot leső bolond
és Holdimádó.

Ha majd a táltosok...

Ha majd a táltosok megint
betérnek udvarodra,
ne küldd el őket, őseink
üzennek ővelük ma,
öleld a válluk, adj nekik
kupába jó borodból,
pihenjenek le reggelig
a sok finom falattól.

Mesélni fognak ők neked
pogány, szabad korokról,
megédesítve lelkedet
regét sodornak abból,
megéled úgy, a vágatást
a végtelen mezőkön,
miként azóta senki más
nem élte át e földön.

Felejtet azt, hogy útlevel,
tucatnyi oktalanság
szorít megannyi nyűg közé,
leméretegetve orcád,
csupán lovad, mi szab határt
ameddig elbarangolsz,
a múltad ősi táltosát
ne küldd el udvarodból.

Móres dala

Nincs kegyelem, ha a gondolatodnak
szárnyai lengnek az ég peremén,
hogyha betűi nem úgy igazodnak,
hull a kukába az ócska regény.

Nyolcvan, amit ma le kell kaszabolni,
hússzal is elmegy a gőgös alom,
lelkedet így fogom én kirabolni,
mert az enyém az egész hatalom.

Nincs, ki kezem ma lefogja, ezért hát
színpadokon se nagyon legyetek,
mert a fogam recseg úgy, ha kihúzzák,
paprikajancsik, az ég veletek.

Majd az a hús, amit én odamérek,
majd az a hús az igaz magyar ám,
nem csicseregtek az isteni népnek,
nem kuporogtok a büszke nyakán.

Vége az oktalan írogatásnak,
innen a téma, amit mutatok,
Móres az én nevem és a világnak
megmutatom, mi is itt ma a jog.

Fázós-remegve...

Fázós-remegve
ölelték át a hajnalt
a fák ágai.

Bölcs vagy, ha hallgatsz...

Bölcs vagy, ha hallgatsz,
mikor okoskodók közt
áll a perpatvar.

A tél elé

Amott a tél figyel, felülről
lecsap reánk, ahogy lehet,
mikorra már elég az őszből,
havat hoz és hideg szelet.

Teríti szét fehér subáját,
alatta magvak alszanak,
fagyott jegén a köd szitál át,
recseg-ropog, ha kél a Nap.

Ölelkezése ó, be tiszta,
megérzed azt, ha átkarol,
kijózanít, mikor nyakadba
havat sodorva udvarol.

Szeretheted jeges varázsát,
akárha olykor átkozod,
nem árul ő se zsákbamacskát,
olyan kemény, amint szokott.

Egy tölgyhöz

Tövén avarteríték,
az ága meztelen,
ruhátlanul nekem szép,
e tölgy maradt velem
a téli éjszakákra,
amint rövid napok
között a szélben állva
remeg, de nem vacog.

E tölgy a mozdulatlan
feloldozás, a vágy,
az égre nyúlva, lágyan
a holdcirógatás,
segít nekem maradni
a tél cudar fokán,
az ága közt maréknyi
reményt lehintve rám.

De majd, mikor tavasszal
kizöldül, ága int,
a tél után vigasztal,
szeretni hív megint,
madár dalát teríti,
vidítja lelkemet,
igyekszem átölelni,
meg ő is engemet.

Tudálékosok...

Tudálékosok
között a félművelt már
professzor lehet.

Őszbe merengő...

Őszbe merengő
nyári emlékeimmal
a télbe tartok.

Várnak az árnyak...

Várnak az árnyak
a lét peremén, lábuk
a semmibe lóg.

A tél közelg

A Nap tűzésnek őszi fáradása
csorog le rám a délutánon át,
ugyan betölti lelkemet varázsa,
de még belül sután a nyárba lát.

A vállamon viszem kopott tarisznyám,
kenyérre nem futotta, majd üres,
nem élek én csupán avas szalonnán,
ebédre hagyma jut nekem, veres.

De akkor is, ma vándorútra térek,
elindulok reményeim felé,
megálljt parancsolón tovább e vérnek
ne szóljatok, ne kössetek belé.

Bocsássatok ma messzi tájra engem,
a tél közelg, muszáj nekem sietnem.

Újhold

Az éj ma mélysötéten ásít,
bevette csillag-altatóját,
hiába lenne fenn sokáig,
kutatva bár a sárga Holdját,
az éjjel azt bizony titokban
ma elszerette lám, az ördög,
nem is találja merre, hol van,
magát okolva egyre dörög;

„Csak értem ég csupán szerelme,
hazudta azt nekem rebegve,
a csalfaságon át ölelte
reményem egyre fényesebbre,
de hát az ördög édesebbet
adott ma néki éjszakára,
el is hagyott, el is felejtett,
s lökött a nyirkos őszi sárba.”

Hiába duzzogott az éj ma,
sötét maradt az ég, remegve
törölte könnyeit csalódva,
borongatón a fellegekbe,
de lelke még a Holdra gondolt,
ha jönne, tán meg is bocsátna,
aludni tért, kicsit dorombolt,
a paplanát magára rántva.

Őrangyalomhoz

Ma még kezem fogod, ma még velem szállsz,
az égen is vigyázol engemet,
lehútsz, ha fűt a perzselő, beteg láz,
s emelsz, ha néha sorsom eltemet.

Ölelsz, mikor nagyon magányosan látsz,
letörölöd arcomat, ha könnyezem,
s ha kész vagyok tovább repülni, nem vársz,
reám ragyogsz, s elengeded kezem.

De ott lebegsz utána mindenemben,
kijózanítsz, ha részegeskedem,
figyelsz, terelsz megóvva, rendületlen,
olyankor újra megfogod kezem.

E jót neked köszönni sem tudom,
vigyázz reám tovább is, angyalom!

Hóhullám

Amott a hegytetőn a hó fehér
subát terít a büszke csúcsra,
jelezve azt, hogy újra itt a tél,
az ősz nyakát szorítja ujja,
előre küldte már fagyos szelét,
öreg kabátod ostromolja,
lehullt avart kavarva szerteszét
a lelkedig hatol karolva.

De most havat cipelve érkezik
le rád a szürke fellegekből,
szikár, fagyott meződön átsüvít,
az ablakod mögött dörömböl,
utat lezárva torlaszol heve,
s te már beengeded kutyádat,
csak ülsz, imára kulcsolod kezed,
belül remegsz, szorít a bánat.

Ahogy lecsendesül, s a Nap kisüt,
fejedbe béke költözik majd,
a hólapátolásaid között
a pár pohár kisüstid is hajt,
vidáman állsz ki udvarodra és
szemed gyönyörködik hunyorgva,
beléd a hófürödte napsütés
hitet csöpögtetett ma újra.

A harcainknak vége

Ma nincs harag, ma nincs viszály,
a harcainknak vége,
elült a füst, nem úz ragály,
elállt apáink vére,
mi már a jófiúk vagyunk,
a megfésülködöttek,
akikre sorsa rá is unt,
mióta megfürödtek.

Mi már alázhatók vagyunk,
kezünk nem áll ütésre,
kivárjuk, míg kegyed lesújt,
imádkozunk is érte,
nyakunk bedugjuk majd, ha kell
önként a szűk hurokba,
a bólintás csupán a jel,
ha húzhatod szorosra.

Így éldegélünk óhazám,
fogadd öledbe létünk,
de hogyha kéred, jobbadán
mi vándorútra térünk,
velünk akármit is teszel,
nem orrolunk meg érte,
terelhető gulyánk legel,
a harcainknak vége.

Nyolcvanak

Ha már a kór megette testedet rég,
maradt a gondolat, mi benned ép még,
fogalmazod, s leírod azt sorokba,
akárha verseden forogna sorsa
kopott világod ócska tengelyének,
szakad belőled égre táltosének,
üvöltve harsogod, nyugodni nem hagy,
köröttesd azt hiszik, (futó)bolond vagy.

Talán e megfogalmazás nem állna,
ha még ezer követne át a lázba,
veled rohanna hágva várfokokra,
követve szárnyalásodat magasra,
de mára csak magányosan dörömbölsz,
hiszen tudod, ha Don Quijote sem bölcs,
miért te váltanád ma meg világod,
bolond maradsz velem, hiába bánod.

Ha versemet találod egy kukában,
ne félj, porold a lapjait le bátran,
szavald el azt a járdaszélen ülve,
s örülj, ha pár forint is összegyűlne,
vegyél te egy vonatjegyet belőle,
utazz sietve, futva messzi földre,
hiszen, ha itt maradsz derékba törnek,
lazán a nyolcvanak közé hörögnek.

Nyári álmaink

Őszi avarra
még vissza-visszanéznek
nyári álmaink.

Kibékülés

A köd szitál novemberén az ősznek,
fagyoskodó mezők alatta halkán
tavaszra vágyakozva hömpölyögnek,
akárcsak én e szívszakadta dalban.

Amint a bánat ér a gondolatra,
agyamban úgy a lüktető erekre
a vér tolul repesztve és sikoltva,
feszítve testemet kemény keretre.

Csak átkozom novemberét az évnek,
ilyenkor álmatag reményeken száll
a képzetem, szerelmeim felétek,
mikorra jó a vágyainkra új nyár?

De nézd, az ősz a könnyeit sodorva,
bebújik ím, a két kitárt karomba.

A vándor dala

Elindulok ma messzi útra,
az őszi szél szemembe fújja
az út porát.
Kabátomon szakadt a varrás,
öreg tekergő, vén tarisznys,
ne nézd okát.
Megyek, ha int felém a távol,
nem álmodok meleg szobáról,
világokon
barangolok tovább keresztül,
a lelkem olykor összerezdül,
de ajkamon
se bánatom, se holmi zokszó,
se bús panasz, se zord szitokszó,
csupán dalom.
Vagyok, ki voltam én eleddig,
a kézfogásom elfelejtik,
hiába már,
a vándorút, mi csak megismer,
mi engem átölelni még mer,
mi visszavár.

Összetartozunk

Vajon hová bolyong a lélek,
ha majd a lét határa jó,
a csillagokba még feléled,
vagy újra rám sosem lel ő?

Vajon, mi benne volt, mivé lesz,
a nagy titok hová fut el,
a sok parányi rezdülés, nesz,
ugyan ki lesz, ki ráfelel?

Na és a csillapult szerelmek
nyugalma hol pihen le majd,
vajon kitől remél figyelmet,
finom világa újra hajt?

Talán a sárga Holdon is túl,
akár az Óperencián,
a lelkem újra visszafordul,
varázsa lágyan encián.

A túlvilágon énreám vár,
mi ketten összetartozunk,
a végtelenben is velem száll,
az nem lehet, hogy ő megunt.

Ázik az emlék

Őszi avarra
csendes eső cseperész,
ázik az emlék.

Hótakaró

Ha majd a hó lehull e kis hazára,
megannyi szennyesünket elfedi,
s a ködbe vész csalásaink világa,
akárki látja, mégse mondja ki,
de akkor, ott a nagy takargatásban,
szemünk se rebben, úgy ölelkezünk,
örömtüzünk az égre csap vidáman,
a lelkiismeret, ha messze tűnt.

Ahogy lehull a hó, feledve mindent,
a múlt elől mi végre elfutunk,
fehérre hisszük árva lelkeinket,
az Istenünk akárha rá is unt,
feledjük ím a régi tartozásunk,
szerelmeink sorát tagadva meg,
cseréljük álmaink, s feloldozásul
tovább csalunk mi még, amíg lehet.

De majd a hó alól, mikor felolvad,
előkerülnek ócska tetteink,
sötétre változik jövőnk, s a holnap
borongva-zengve ránk zuhan megint,
vajon ki lesz, ki elpirulva akkor
bevallja majd a régi bűneit,
talán a múltra szörnyedő utókor,
mi hallja még a bús nyögéseink.

Őszi táj

Avarra hull az őszi fény,
kifesti még remegve,
nehogy színét a szürkeség
ma túl korán befedje,
e lankadó varázslaton
a lelke elpihenve,
merengve nézi alkonyom
az esti révületben.

Olyan nyugodt az őszi táj
titokzatos homálya,
habár a nyár szerelme fáj,
de csillapul, hiába
a gyors idő igen nagy úr,
feloldja nagy sietve
a bús dalunk, miként a húr
lehalkul ím, e csendre.

Szomorka-szép virágain
az élet elporolt már,
de messziről utána int
a tél, a hegytetőn vár,
az ágakon nem ül madár,
köztük őszi szél leng,
miként reményeinken át
a vágy magánya cselleng.

Legutolsóként...

Legutolsóként
hagytam magára fejfád,
már sötétedett.

Lapátolás

Ti harcosok, ti jó magyar vitézek,
ma látom, összezsáptatok megint,
de nem szorult fikarcnyi sem belétek,
nem is tanultatok, hiába int
a nemzetünk komor fogyatkozása,
az arcotok dagályosan ragyog,
nem értitek ti meg, hogy egyre-másra,
csupán sajátotok, ki veszni fog.

A baj csak az, hogy élni mást se hagytok,
acsarkodásotok bezúzza létünk,
amíg a kardotok csatázva csattog,
mi itt sután különb jövőt remélünk.

Ti nem törődtök ésszel és reménnyel,
a pénz utáni vágy, mi bennetek
ma gőzöl és ha kell, imára térdel,
megette rég, betörte lelketek.
Amíg ti fent csatátokon hevültök,
csupán a szennyetek lapátolom,
vigyázzatok nehogy reá kerüljön
bagázsotok, ha még nyelét fogom.

Részeg a hóban

Mint aki részegen alszik a hóban,
arcra borulva a mámor után,
álma belengi a furcsa, valótlan,
jéghideg ágyon ez éji tusát.

Úgy feszülök meg a barna kereszten,
testemen át szögeket ver a lét,
hajnalodik, csupa semmis a minden,
számon a vér bugyog el szanaszét.

Még agyamon jeleket visz a múlás,
vissza nem ér üzenet soha már,
jégbe fagyottan az illata is más,
bomlik a lélek, a színe kopár.

Másnap a hírek a szélnek eresztik,
részeg a hóba feküdve fagyott,
hogy ki, nevét a sorok nem idézik,
nem keresik szeretők, rokonok.

Gyertyaláng

A gyertya fénye megremeg,
a lélek is belül,
e jelt csupán az érti meg,
kiben remény hevül,
kinek szívét az eljövet
ma átítatja már,
kiben szelíd az érzület,
s a Messiásra vár.

Amint a gyertyaláng ragyog,
emelkedik hitünk,
ölelve bár a holnapot
a mán gyönyörködünk,
hiszen közelg a Jézusunk,
s ha asztalunkhoz ül,
megosztjuk étkeink, borunk,
velünk eszik, s örül.

A hó alatt

A hó belepte kertemet,
alatta álmosan
kicsiny magok melegszenek,
a holnapunk fogan,
az új esélyt szerelmesen
a csend ölelte át,
szelíden őrzi reggelem,
s a holdas éjszakát.

A hó alatt nem éri szél,
de még a fagy se árt,
figyelve hajnalok neszét,
a felvilág szavát,
miként szobánkban álmaink
között találgatunk,
a tél, ha végre messze int
milyen jövőt kapunk?

A hó alatt a béke szül,
vajúdik új jövőt,
kicsit remeg, mikor feszül,
de mégse kér időt,
nem is soká az új reményt
lemossa langy eső,
mikor terítve köntösét
tavasz meleng elő.

Együtt zenélni...

Együtt zenélni
szívdobogtató viszony,
emelkedettség.

Nők, ti perzselők...

Nők, ti perzselők,
ti révedő szeműek,
hová lettetek?

Ma is

Eszembe jut ma is, ha gondolok rád,
amint a földre hullt a csipkeszoknyád,
ölelve lázas-édes éjszakáinkon
az arcodon maradt az arcvonásom.

Ma is remegtetőn fog át az emlék,
akárha lenne vágató öröklét,
ahogy velünk futott az éj gyönyörbe,
ezernyi csillag őrködött fölötte.

A vágyam itt belül ma is dörömböl,
kilépni nem tudok varázskörödből,
ha intenél, zsarátnokán az emlék
ma lángra kapna és veled lobognék.

Mióta...

Mióta messze jár az emlék,
szemem lehunyva álmodom,
de hajnalonta visszajár még,
csomót szorítva torkomon.

Mióta másfelé hajózol,
a parti fák között a szél
tanácstalan kereng, barangol,
fuvallatán a tél zenél.

Mióta nem vigyázol énrám,
az arcomon borosta nőtt,
azóta oly kemény a párnám,
a vágyam is derékba tört.

Mióta elfogyott szerelmed,
csupán a bánat andalít,
mutatva végtelen türelmet,
igaz, kicsit belém hasít.

A gyertya lángja...

A gyertya lángja
megremeg, ha jöttödre
szívem félreвер.

Szent Márk szép tere...

Szent Márk szép tere,
vadgalambokkal tele,
kezemből esznek.

Ócska kaland

Régi korok küszöbén a tekintet
visszamereng, felidéz, habozik,
vajh megigézik-e majd eleinket,
vagy suta tetteim elfeledik.

Túl magasan van a léce a létnek,
megfelelésem aligha jön el,
szél, ha sodorja a bűnjeleinket,
sírva fakadva, kerengve ölel.

Mentem a vágyam után, araszoltam,
pillanatok tekeregtek alatt,
messze repültem, elestem a porban,
ennyi csupán ez az ócska kaland.

Számot adok, ha az óra is üt majd,
ott levetem felemás köpenyem,
hogya a nárciszom újra ki is hajt,
már nem ölelheti át a szemem.

Ma rossz napom van...

Ma rossz napom van, összetört a béke,
a földre löktek, eltapostak ím,
találgatom, vajon miért, mivégre
gubancolódtak össze dolgaim.

Ma földemért koholva perbe fogtak,
a lelkemen tucatnyi seb szakadt,
ma nem fogadtak ott igaz magyarnak,
ahol születtem, éltem elszaladt.

Szemem törölgetem, habár csak éget,
ha körbenézek itt, hol egykoron,
velem vigadtak és nekem zenéltek
öreg barátok ócska húrokon.

Ma rossz napom van, elfogott az undor,
határolódjatok botor dalomtól.

Mosolyát őrzöm...

Mosolyát őrzöm
és elteszem magamnak
a szűk napokra.

Porondra lépett...

Porondra lépett
az esztelenség, s vele
kitört a káosz.

Útravaló

Repülj, repülj a téren és időn át,
utazz a végtelenbe, hogyha mersz,
ne hagyd a szárnyadat lefogni, hol jársz,
veled leszek, veled bolyong e vers.

Neked sorolja álmodó igéit,
beléd karol, ha fáradón remegsz,
vigyáz reád, ha ördögök kikezdi
a mélybe húzva majd a röptödet.

E vers, habár kicsit sután ügyetlen,
de benne van leírva mindenem,
e vers csupán a szélsodorta lelkem,
mi még veled kereng reménytelen.

Repülj, kicsiny madár a fellegeknek,
e vers tiéd marad, ha nem felejtet.

Kapaszkodás

Hiába, már az ősznek íme vége,
befordulunk decemberén a télbe,
az ablakomra ül ki reggelente,
a jégvirágon át szobámba lesve.

Ropogtató, hideg kezén az álom
elillan és hiába, nem találom,
fagyott karom sután utána kapna,
de ősz fejem lehull a vánkossomra.

A kályha mélye hűvöset sugároz,
de nem jutottam én idén se fához,
az ősi földemen sem én vetettem,
az új urak simán becsaptak engem.

A hátamon csupán a tél hasít át,
ha néha-néha bús ködén is átlát
a vágy, borong, de mégse száll magasra,
kapaszkodik, s a birtokán maradna.

Tanácstalanság

A hó közelg amott a láthatáron,
se fánk, se otthonunk, hová nem érhet,
a nyárra tékozoltuk el kabátunk,
fogadkozásaink az égig érnek.

A könnyed élet elfogyott sietve,
a télre nem maradt belőle semmi
remegve bámulunk a fellegekre,
sopánkodunk, mit is lehetne tenni.

Talán, ha ördögökkel összeállnánk,
a lelkeink esetleg annyit érnek,
pokolra jutva hátha mégse fáznánk,
kivárva azt, ha vége már a télnek.

De jaj, ha lelkeink az ördögé lesz,
vajon mi az, mi majd tavasszal ébreszt?

Így is, úgy is

Ha volna még, mi visszahozna téged,
ezerszer áldanám a sorsomat,
a lényed áthatott, agyamba égett,
azóta szinte fáj a gondolat.

A félelem, ha nélküled halok meg,
megannyi hajnalon kijózanít,
a lelkemen szilánkjaid repednek,
fel is szakítva régi árkait.

Ha még az őszi szél felém sodorna,
belé remegne újra mindened,
a rendem érted égve-háborúzva
ezer darabra hullna szét neked.

Talán a szívem is belé repedne,
de nélküled megállna félrevertve.

Lassul a tánc

Futnak az évek, a tánc heve lassul,
elkeni lágyan a fényt az idő,
itt vagyok én neked ím, bogarastul,
fogd a kezem, ha a végszava jó.

Hullik a hó, de a régi kemence
ontja reám ölelő melegét,
hátam a tél derekán nekivetve,
néz le reám irigyelve az ég.

Még veled élem e boldog időket,
tartod a lelkem amíg maradok,
játszom a hajdani, volt szeretődöt,
bárha a térdeim oly makacsok.

Gondolatomba merülve az álmok
visszamerengnek az egykori bálra,
távolodó alakodba fogódzok,
lassul a lét, vele lassul a tánca.

Madáretetőm...

Madáretetőm
éjjel-nappal nyitva áll,
adjátok tovább.

A végső csapás...

A végső csapás
te voltál háborúnkban,
elvesztettelek.

E téli est...

E téli est az angyalok meséje,
megannyi látomás meleng elő,
s a múltra visszarévedő zenére
a régi bálon újra táncol ő.

E téli est ma mélabús tivornya
dugába dőlt szerelmeim között,
mi lenne hogyha nem gyötörne volna,
csak ő ölelne mindenek fölött.

E téli est olyan valószerűtlen,
ki is facsarja képe lelkeimet,
csak azt tudom, hiába, mégse lettem,
miként akartam, én a mindened.

E téli est magányom ócska vára,
fogam szorítva, mintha mégse fájna.

Téli reggel

A fény, ha éj után a hóra hullik,
amint a dombokon terülve el
derűs napot feszít a láthatárig,
a lelkeim akkor újra ünnepel.

A gondolat, mi messze száll olyankor
nem ismer árkokat, s határokat,
a boldog óra lázasan kolompol,
reményeimbe majd belépszakad.

Olyankor engem angyalok karolnak,
emelnek égre szállva, lágyan el,
kitöltve mindenem, repít az új nap
a végtelen felé, amint ölel.

Szemem lecsukva, szédülök remegve,
a lábam úgysem ér le már a földre.

Nagy út előtt

E napsütötte délutánon
varázsod újra megcsodálom,
hajad közé a sors vegyített
megannyi őszet és fehéret.

De nékem így maradsz örökre
a vágyaim szelíd szerelme,
ölellek át a fél világon,
ha megharagszol, azt se bánom.

Olyankor újra megkövetlek,
letérdelek legott előtted,
letörlöm arcodat sietve,
mosolyt csalog kisírt szemedre.

De hogyha lenne rá hatásom,
leróva régi tartozásom,
veled hajón nagy útra mennék,
nem érdekelne holmi nemlét.

Bánatommal

Borongató esőben ázom,
a lelkemen nyüszít a szél,
e télbe halkuló világon
kemény a bűm, alig beszél.

Ha távolodva mindenektől
eszembe jutsz szerelmesem,
nehéz a szív, a súlya megtör,
meg is tapos ma rendesen.

Pedig, be vágytam én karodba,
repülve fénykörödbe még,
de mostanára földre hullva,
megégve búsulom hevét.

Hiába, mindenem tiéd lett,
üres maradtam itt belül,
viselve áztató esődet,
reményeimre bánat ül.

Az éj leszállt már...

Az éj leszállt már,
őzek nyomán a hóban
farkasok járnak.

Mérlegen

Félszegen állok a lét peremére,
mérlegel engem az isteni kéz,
éltem ahogy lehetett, de ma térdre,
lázasan átkarol engem a vég.

Bús csalogánya vagyok a világnak,
hangom amint belehallik, alant
vén citerások e dalra fakadnak,
még belezeng örömében a lant.

Verseimen mulatozva zenélnek,
jó boraik betetőzik a dalt,
messzire száll ma az éjben az ének,
lengi be lágyan e párviadalt.

Bárha dalom kicsikét elüt immár,
mégis a dallama visszaremeg,
benne az ősi zenék teje vibrál,
régi idők vezetik kezemet.

Mérlegeden ma Uram te emelj fel,
vagy, ha akarsz a pokolra botozz,
írtam a verseimet tele hévvel,
elfogadom, mit a mérleged oszt.

A gyertyaláng remeg

A lázadásainknak íme vége,
lecsendesült a vágatás kora,
komótosan megyünk pokol tüzére,
fejünk lehajtva lépkedünk tova.

Ha bárki kérdi, nincs okunk panaszra,
bevégezetlen álmaink zömét
szegény, bolond utódainkra hagyva
teríti szét a szürke messzeség.

A bűneink sötétek, égig érnek,
kifosztva földgolyónk, habár forog,
de hurka már nyakat szorít, s a végnek
keresztbe tenni most vajon ki fog?

Hiába, annyi lett a józan észnek,
a gyertyaláng remeg, de még megéget.

Jegesen

Éjben a Hold didereg csak az égen,
csillagokat vet, ahogy remegése
szétterül égve a tél hidegében,
fénye lecsillan az utca jegére.

Fagy citerázik a földi világon,
roppan az ág, ha hatalma akarja,
fojtja a létet elontva a tájon,
tán soha már ki nem enged a karma.

Hajnalodik, de fogása szorítja
zordan alatt a reményt jegesen,
nincs, ki melengeti vágyaim újra,
tél derekán odalett jegyesem.

Varjúszó

Fázik az ág, vacogón didereg csak e téli világban,
nem melegít fel a Nap, beleszürkül a fellegeken túl
ebbe a jéghidegen karoló, fagyos elborulásba,
dermed a csend, belereccsen a tó jege, majd tovahalkul.

Ködszigorán csomagolva a táj belevész a homályba,
hallgat a lét, vele hallgat a lélek is elkomorodva,
várja a Nap sugarát, szeme réved a néhai nyárra,
ám csak a varjak üzennek, amint le-leszállnak a hóra.

Azt üzenik, ne feledd, ha a tél nem ölelne, mi lenne,
nézd, hogy a földben alatt magokat szül a hótakarója,
várd ki sorát, haragod ma bután ne maradjon a télre,
nélküle nincs se virág, se levél, mi kihajtana újra.

A királyhoz

Uram, ma hinne még eszem neked,
de tetteid nem érti senki meg,
hová lobogtad azt a lángodat,
amelyhez adtam én a kardomat?

Hisz égsz, de mára sajna máshogyan,
a lángnak üszke, hűlt parázsa van,
a véretem nem ostromozza fel,
reményeim te tékozoltad el.

Hiába hull ezer virág eléd,
ha félretolva nemzedet felét,
remegve ülsz királyi trónodon,
hiábaságod átka összenyom.

Ma még ezernyi talpnyalód neked
hadarja, hogy milyen nagyon szeret,
de majd, ha pénzed egyszer elfogyott,
emelni vánkosodra, vajh ki fog?

Uram, ha tudsz, ma újra nézz le rám,
ha még eszedbe jut kemény csatánk,
de hogyha nem, megáldjon Istenem,
mi száradunk csupán a lelken.

A távozóhoz

Világokon hajózol egyre át
a csillagod mögött magányosan,
találsz magadnak élni új hazát,
feledve már, a régivel mi van.

Hiszen mögötted elmaradt a táj,
Dunának árja nem neked dagad,
fogad szorítod össze, persze fáj,
szorít a szív, ha hontalan marad.

A gondolat, ha megkeményedett,
a rónaságra nem barangol el,
a nagyharang nem üt neked delet,
panasz szavadra senki sem felel.

Megértelek, türelmed elfogyott,
de várlak én, ha majd derülni fog.

Fogadkozásaink elé

Decemberén vagyunk a szürke télnek,
az év megint inalva fut tova,
fogadkozásaink az éigig érnek,
tovább nem is lehetne, nincs hova.

Ma végre lelkeink emelkedettek,
a rút mogorvaságaink oda,
levetve tétován a bűneinket,
mosolyra áll megint fogunk sora.

Ilyenkor álmaink a béke szárnya
takarja és bogozza szerteszét,
a vágyaink a Messiásra várva,
lesik mohón az angyalok neszét.

De hogyha lép az év a februárba,
vajon marad decemberünk varázsa?

Táncol az éjben...

Táncol az éjben,
a csillag-ölelésben,
uszálya libben.

Éji fürgeteg

Amott az ég alatt a fellegeknek
sötét az árnya, lassan úsznak át
a hegytetőn, amint felém görögnek,
borongva nézem áradó sorát.

Vajon miből merítenek hatalmat,
hogyan eltakarva mind a csillagot,
ez éjszakán vadul megostromolnak,
mutatva, hogy milyen parány vagyok?

Omolva egyre jönnek és dörögnek,
hiába mondanám; elég legyen!
Hatalmasok, nem adnak ők kegyelmet,
taposnak át hörögve mindenben.

De nemsokára ránk köszönt a holnap,
s a fellegek morogva szétoszolnak.

Nem indulok

Karácsony illatát sodorja végre
a szél felém, utazni hív az álom,
ha még lehetne, lelkem útra kelne,
de mára nincs tető a régi házon.

Nem ég a tűz idén a nagyszobában,
fenyő sem áll a megkopott hokedlin,
az égiekre főz a jó anyám ma,
apámmal osztozik csupán a tepsin.

Kalácsa íze még a nyelvemen van,
a boldog arca két falat között
ma is reményt meleng az álmaimban.

Mióta két szülém kiköltözött,
nem indulok, de még karácsonyonta
a csillagokban elgyönyörködök.

Ültünk a lócán...

Ültünk a lócán,
Tatám pipázott, én még
az ujjam szoptam.

Téli napsugár

Ma délelőtt a hóra hull a fény,
a napsütötte táj felett matat,
akár a lassan áradó remény,
melengi át rideg magányomat.

A szívem egy kicsit meg is fagyott,
a tél ölelte át a pitvarát,
szorítva rá a szürke bánatot,
akárha lenne csak gonosz barát.

De most reményeim között dobog,
ütemre jár, miként a dobverő,
s ma rá lobogva égi dallamot
a téli napsugár derít elő.

Levetve tökfödőm, s nehéz subám,
feledkezem belé vadul, s buján.

Ez év...

Ez év, amelyre könnyeket
csepegtetett a bánat,
csokorba fogva lelkeket
dobott a túlvilágnak,
kitépte gyöngyvirágait
a büszke tölgyeseknek,
nyomán a fák kivágva mind
hamar halomba dőltek.

Ez év, amely csak olvadást
hozott a sarki jégre,
szmogot keverve hullt reánk
egünk, s tüdőnkbe érve
mi vért köhögve éltük át,
amint folyónkba dobva,
borongatón csorog le ránk
Tiszánk ciánja, mocska.

Ez év, amelyben úgy fogyott
a nemzetünk, akárha
csupán felette volna Hold
komor fogyatkozása,
de ez se volt nekünk elég,
tovább gyötörtük egymást,
sosem fogunk a nemzetért
mi összeállni, meglásd!

Budán a ház más...

Budán a ház más,
onnan le lehet nézni
a pestiekre.

Karácsony éjjelén...

Karácsony éjjelén a Hold
lenéz a boldogokra,
akiknek annyi gondja volt,
akár kutyán a bolha,
ma este mégis ünnepel,
az apraját a nagyja
varázsmesével altat el,
ki szája tátva hagyja.

Ma béke száll alá, a lét
a lágy ölében elleng,
habár az éj hideg, sötét,
de nincs, ki benne cselleng,
a koldus is kap egy helyet,
meg egy falat kalácsot,
s ha jó a reggel, elmenet
te ráadod kabátod.

Fogolycsere

Az éj sötét, a csillagok
magányosan ragyognak,
az ördögünk ma is lopott,
lelopta lám a Holdat,
levitte, pokla rejtekén
takarja rút lepellel,
de megfogadtam azt, hogy én,
kiállok érte csellel.

Dörömbölök nagy ajtaján,
kihívom én a hóra,
amíg kitart kemény csatánk,
te rátalálsz a Holdra,
megint ragyoghat újra fent,
nekem megérte, bárha
cserébe engemet cipelt
morogva katlanába.

Betlehembe tart...

Betlehembe tart
három király ma este,
Jézust keresve.

Aranyláncain...

Aranyláncain
bilincsbe verve remeg
a tolvajoktól.

Verssors

Tintamagánya a lapra csorogva,
készül a vers, bele rímein át
szép szavak íze mohón kacsosodna,
menne a fényre, ha volna tovább.

Ím, a sötétben a vers begubózik,
nincs, aki felvegye karjaiba,
nincs, aki élteti rímfaragóit,
elfeledik, ki is írta oda.

Sárgul a lap kifakulva a tinta,
görbe betűin idő tekereg,
lassul a lét, vele lassul a hinta,
versfaragók, csak az ég veletek.

Egy közös oszlop, amin szerepeltek,
rajta bevésve rövid nevetek,
verseitek, mit a szél tovakerget,
mára csupán kidobott szemetek.

Sör(s)társak

Kosztosaim csak a lelken ülnek,
pár aranyam van, ölelnek is ők,
nyájasok addig az elvetemültek,
míg fizetek nekik egy pofa sört.

Körbe rajonganak, égis emelnek,
én vagyok akkor az istenük is,
míg köreit fizetem söreiknek,
esküjük éltet, akárha hamis.

Estefelé, mikor elfogy a pénzem,
asztalom ó, de hamar kiürül,
kert kapuján hazavár feleségem,
úgy hiszem, egy kicsikét sem örül.

Távolságtartás

Kopogtam én azóta többször is,
de lelkedet takarta ős-tövis,
mi megmaradt, mi visszaszúr bután,
fejed csapod csak annyi év után.

Te égbe törve égted álmodat,
ezer darabban is csodálat,
de csengetéseimre nem felelsz,
talán a félsz fogyott, talán a mersz.

Pedig mióta álmodok veled,
ölelve át a régi percekét,
törölve homlokunk hevét, amint
az életünk rohanva visszaint.

De lassan itt az óra, semmi más,
mi vár, csupán a díszelőadás,
a függönyén te meghajolsz nekem,
s a tapsviharban állva könnyezem.

Önfeledt órát...

Önfeledt órát
ígért ledér mosollyal,
s lenyúlta tárcád.

Jövőre

Futnak a percek, az év odavan már,
fodrai néha az ágba akadnak,
jégcsapokon ma csupán csak a szél jár
nincs menedéke a gondolatodnak.

Fut, zakatol tova minden az elmén,
gyorsul a tánc, mit a lét vele jár ma,
fordul a légben az ördögi örvény,
húzza magával a földre, a sárba.

Tegnap, amit nehezen felemeltél,
dönti le romba halomba ma újra,
szétszedi álmod e balga sietség,
elszalad élted a nagy zivatarba.

Ám, ha jövőre a tánc heve lassul,
lesz, aki áldja megint a türelmed,
hagyd el a nagy rohanást viharostul,
éld meg a szépet, a jót, a szerelmet!

Fogadkozás

Ma megfogadtam én, ha nem piálok,
jövőre végre gazdag is leszek,
veszek neked naponta friss virágot,
s a doktor úrhoz el magam megyek.

Hiába, megnagyobbodott a májam,
a léptem olykor-olykor ingatag,
a bánatomra én ökörré váltan
mivégre szomjazom meg oly sokat?

De elmegyek, ha kell az elvonóba,
ne halljam édesemnek átkait,
ha arra járok, én bizony titokban,
megállok olykor egy pohárra is.

Hiszen, ha már jövőre megfogadtam,
nem ülhetek be én ivómba nyíltan.

Adják neked majd...

Adják neked majd
a voksodért cserébe
babgulyásukat.

Talán egy angyal

Az arca ott maradt a régi nyárban,
varázsa lágyan átrepült az égen,
a fátyla elsodort a délutánban,
nem állt meg énnekem, hiába kértem.

Talán egy angyal énekelt felettem,
a hangja bűvölőn emelt magasba,
kicsalta tőlem éledő szerelmem,
s utána itt hagyott megint magamra.

Hiába álltam ott soká, az este
hamar leszállt, takarta bánatom,
de szívem égve-fájva őt kereste,

miközben elrepült az alkalom,
szemembe újra visszaég a teste,
ki volt, azóta is találgatom.

Az év utolsó napja...

Az év utolsó napja íme, itt van,
megannyi álmunk összetörte bár,
de újat is hozott nekünk titokban,
az álmodása holnapunkra vár.

Temetkezéseink az égig értek,
sajogva fel temérdek bánatunk,
az istenek kemény kezekkel mértek,
de elfogadtuk, bár szorult fogunk.

Ma végre egy kicsit legyünk bolondok,
feledjük el mi mind a gondjaink,
vigadjuk át az éjszakát, a Holdhoz
intsünk, az is lehet, hogy visszaint.

Utána álmaink közé merülve,
bízzuk magunk egy boldogabb jövőre.

Varázskör

Eszembe jut ma is, ha gondolok rád,
ölelve lázas-édes éjszakánkon,
amint a földre hullt tenyérynői szoknyád,
s az arcodon maradt az arcvonásom.

Ma is remegtetőn fog át az emlék,
ahogy velünk futott az éj gyönyörbe,
akárha lenne vágató öröklét,
ezernyi csillag őrködött fölötte.

Azóta messze jár az éjszakánk rég,
az arcod éle úgy mosódik el, jaj,
miként az éjbe szórja bús sötétség,
s remegve megfeszül belé a sóhaj.

De vágyam itt belül ma is dörömböl,
kilépni nem tudok varázskörödből.

Te csak vigyázz!

Letépte már a szél az ősi zászlót,
törött a rúdja rég a várfokon,
üres maradt a fészker és a jászol,
eljárt a múlt a kiskirályokon.

De lám, Budán megint csak összegyűltek,
villáikon gyönyörködik a Nap,
te meg csak állsz, kicsit sem ingerülten,
miből nyögik ki majd adóikat?

Pedig, ha mersz, ha jól utána nézel,
te állod azt bizony saját magad,
mit kezdenél, barátom annyi pénzzel,
avagy szorongsz, hogy enned is marad?

Ha félsz, vigyázz a kiskirályaidra,
ne vond bután haragjukat magadra!

Tartalomjegyzék

Az oltás elé	3
Már alig vagyunk	3
De jó is lenne	4
A farka szelleme	4
A rőzsetolvaj dala	5
Örök menyasszony	5
Böjt	6
Döntés	6
Száműzött hajós	6
Fáraó	6
Vízkereszt-szonett	7
Mi dolgom	7
Sors dal	8
Biliárd asztal	8
A szóra várva	9
Cédrusfa	9
Utolsó lobbanás	10
Háromsoros	10
Farsangi éj	11
Téli hajnal	11
Kakukk	12
Szatíra	12
Kórrajz	12
Repülnék	13
Facér	13
Sebesség	14
Behódolás után	14
Karika	14
Akar a fene... ..	15
Ne feledd	15
Búfelejtő	15
Legény	15
Farsangra fel!	16
Hideg	16
Melyik	16

A hazatérő harcos dala	17
Vályú	17
A tó közepén	17
Mi lesz... ..	18
Cinke	18
Hozzá siettem... ..	18
Apokalipszis.....	18
Sodródva	19
Rúzsolt	19
Viadal	19
Fohász a győztesekért.....	20
Varázsod.....	20
Az út szélén	21
Szántás	21
Nehogy már.....	21
Virágvers	22
Rozscipó	22
Válás után	23
A Szajna parton... ..	23
Ismeretlen szerző.....	24
Dióvész	24
Igazmondó	25
Az okát... ..	25
Orrom.....	25
Szenvtelen szerelmem	26
Nem vagyok túl okos.....	26
Az volt... ..	26
Konferencia	26
Dunakanyar	27
Kockázatok és melléfogások	27
Bábu	27
Lajhár	27
Malom.....	28
Hideg szél... ..	28
A csavargó dala	28
Farsangi éjjelen	29

A fűzfapoétához.....	29
A fénynek árnya	30
Ma úgy aludtam el... ..	30
Sugár	31
Amikor fáj a csend.....	31
Megittam... ..	31
Fák meghajolnak.....	31
Akkor már.....	31
Az álmok között... ..	31
Bozótba bújva... ..	32
A dombokon.....	32
Vajon az álmot... ..	33
Raklap.....	33
Szilvaszedés.....	33
Magányos ágyad... ..	33
Szivárvány íve.....	33
Last minute	34
Virágot szedtem... ..	34
Bajusz	35
Vízi lovarda.....	35
Sercli.....	35
Nyílik a hóvirág.....	35
Balfék	35
Család az első.....	36
Hatalom nélkül.....	36
A szörny ébredése	36
Szerelmes nimfák.....	36
Merítőhálón... ..	37
Csillagsors.....	37
Azt súgja.....	37
Hó hull a tájra.....	37
Ahol élek	38
Állatok lázadása	38
Kaland az élet.....	38
Vissza a természetbe	39
A haldoklás.....	39

Két álom között.....	39
Szivárványhíd	39
Éji búsongás	40
Végzetes.....	40
Nádirigó.....	41
Ugráltunk... ..	41
A sziklákon	41
A fény felé	42
Füstbe ment próbálkozás.....	42
Örömmel.....	43
Ha vége majd... ..	43
Pilleszárnyon	43
Kultúrsokk	44
Fejvadász.....	44
Egy végtelen.....	44
Majd szóljatok.....	45
Pistike.....	45
Lizám szívéhez.....	45
A festő fáradt... ..	45
Késői bánat	46
Gibbon.....	46
Belátom.....	46
Én égre-földre... ..	47
Lelked lelkembe... ..	47
Tudod, az úrnek... ..	47
A fényre.....	47
Csak akkor érzed... ..	47
Adott a lecke... ..	48
A szerelemnek.....	48
Havazott.....	48
Autós kaland	48
Ha majd a versem... ..	48
Talán csak.....	49
Az én... ..	49
Sugaras.....	49
Ha majd a fény... ..	50

Az álmaid közt.....	50
Ma végre.....	50
Busóként.....	51
Nincs semmi.....	51
A nagyok között.....	51
Ha volna álom.....	51
Öregszik a tölgy.....	51
Ifjúkori kedvesemhez	52
Bevásárlólista	52
Naiv szonett	52
Az ablakon.....	53
Legyőzöttként.....	53
Elrendeltetett.....	53
Hatalmam sincsen.....	53
Új tavasz.....	54
Sorsom.....	54
Kávéfőzők dala	55
Hagyma	55
Hasamra.....	55
Vörös.....	55
Barátom, büszke légy.....	56
Mezei zsurló.....	56
Mulandó szépség	56
A szó.....	57
Vonalzó	57
Ujj.....	57
Ha még a szívem.....	58
Egy mongúz.....	58
Kilépő	59
Habár a vágyam.....	59
Dagaszt.....	59
Ropog.....	60
Miért is lennék.....	60
Poroltó	60
Másodfokú	60
Mentőöv.....	60

Rejtőzködéssel...	60
Csillagot találtam	61
Gátőr	61
Az ég ölel.....	62
Megette végül.....	62
Jordán Zsigához.....	63
Parányi léted.....	63
Egy kis idő kell.....	63
Rút akarnokok.....	64
Amott sötétlik.....	64
Tükör előtt	65
Kacskaringó	65
B terv.....	66
Butulni volna jó	67
Mosogatás.....	67
Szolga	67
Mióta eltemettelek.....	68
Az éjnek mélysötét.....	68
Kérő.....	69
Nincs vevő.....	69
Csempe	69
Szárnyas angyalok.....	70
Engedjete ki!	71
Ki kéne.....	71
A szarvas halála.....	72
Nap.....	72
Az ajtóm nyitva	73
Szellem.....	74
Az értelemhez	74
Az évek telnek.....	75
Jár a korsó	76
Hírhozó.....	77
Ölyv	77
Válaszút.....	78
Óriás.....	78
A szaunában.....	79

Jégdal	79
Zsibbadás	79
Választás	79
A vén csavargó	80
Teljes letámadás	80
Hullámos	80
Szívzörej	81
A sorsnak ágán... ..	81
Sólyom	81
Cseberből vederbe	82
Igék.....	82
A tavaszhoz	83
Sipirc!	83
Ünnep-éji álom	84
Groteszk.....	84
Vágóhíd	84
Hazátlanul... ..	85
A hiány dala.....	85
Szemed csarnokvizén	85
A kis papírhajó	86
Akác.....	86
Elrendeltetések	87
Egy régi délután	87
Kilátó	88
Kiskapu	88
Forradalom.....	88
Egy régi találkozáshoz	88
Kenőcs	89
Bolondok bölcs dala	89
Tűlevél.....	90
Olvasás.....	90
Az ész jogán.....	91
Taliga	91
Hazaúton	91
Préri.....	92
Dilatáció	92

A szűk sikátoron	92
Halvány remény	93
Varánusz.....	93
A felejtés malmi	94
Sonka.....	94
Csokifaló.....	94
Csapos	94
A Hold dala.....	95
Késő már	95
Lámpafénynél	96
Telnek napjaink.....	96
Egy gémeskútnál	97
Ma végre úgy... ..	97
Ha majd az árak.....	97
Parkett.....	97
A csalfához	98
Önkritika.....	98
Lépesméz	98
Tóparton	99
Rizikó.....	99
Az én babám... ..	99
Az én babámnak.....	99
Sorok között... ..	99
Fészkét javítja.....	100
Egykomám.....	100
Mondd, Jézus... ..	100
Pedig szép versek.....	101
Első randevúm	101
Hiábaság.....	102
Pirosító	102
A Hold udvarában	103
Szélirány	103
Unikum.....	104
Dunán.....	104
Három gyászhuszár	104
Csak sürgölődött... ..	105

Találkozásaink	105
Telelő.....	106
Morzsa	106
Már nincs menekvés.....	106
Tavaszi, ne bomolj.....	107
Hogyan tovább?	107
Rémálom	108
Lovam lábán.....	108
A törtetőhöz.....	109
Képzeld csak.....	109
A lónyerítés.....	109
Felvetés	109
A kifosztott dala	110
A csillagod	111
Áprilisán.....	111
Csalfaság	111
Dézsza	112
Télutó	112
Irodalom.....	113
Egy szupernovánál	114
Vers a Napról	114
Adriámhoz.....	115
Hitünk elé.....	115
Filmforgatás	116
Tűzőgép.....	116
Ütközet.....	116
Orkán után	117
Dosszié	117
Fagyban didergő.....	117
Tétova.....	117
Még kapaszkodik.....	118
Alig szivárog.....	118
Dal a Holdról	118
Kemencepadkán	119
Fonoda	119
Makón születtem.....	119

Holdszerelem	119
Rózsa csókja	120
A lelke mélyén.....	120
Felbőszült bika... ..	121
Visszatérő alkalom	121
Visszarévedés.....	122
Kucsma.....	122
Mamba	122
Falánk.....	122
Ősrobbanás	123
Redőny	123
Világot látni.....	124
Habverő.....	124
Lépcső	124
A pálmafa dala	125
Azért a Pista... ..	125
Kétszáz	125
Tavaszt ígértél.....	126
A sors faragja... ..	126
Gép.....	126
Rágalom	127
Bolygó	127
Ma reggel méhek... ..	127
Vadak maradtunk.....	127
Hazugság mögé.....	127
Hurkához.....	128
Még belemártom... ..	128
Játszi szél.....	128
Harci ének	129
Fénye a szépnek.....	129
Futnak az évek... ..	129
Van baj	130
Volt egyszer.....	130
Áprilisi szél	131
Homokozó	131
Kenyér	131

Ősz derekán...	131
Titokban bár.....	132
Napfogyatkozás.....	132
Sára	133
Zsebkendő.....	134
Utolsó vadászat.....	134
Egy bárányszerűn.....	134
Sem szolgálója.....	135
Ha majd a mérték.....	135
A hét vezér	135
Mezsgye	136
Atlantisz	136
Suhintott.....	136
Cipőben?	136
A gyűlölethez	137
Eperfagylalt	137
Kölcsönkenyér visszajár	138
Utas	138
Variánsok	139
Utolsó vitánk után.....	139
Elfolyó homok	140
Szabadulás után	140
A végtelenben.....	140
Anyához	140
Néreiszek.....	140
Táltosokon nevelődtek.....	141
Futnak a percek.....	141
No de.....	141
Fürdőköpeny	141
Hétpróba	142
Ismeretlen láрма.....	142
Még ideát.....	143
Most aki bátor.....	143
Te tudom.....	143
Vitáink látod.....	143
Csilingel	143

Szél töri félbe...	144
Belém hasít...	144
Köszönés	144
Báj	144
Forr dühe már...	144
Köln felé	145
Teke.....	145
Zabhegyező	145
Patájuk nyoma...	145
Az órák ketyeg...	146
Ránc	146
Ki a jó szerető.....	146
Jaj, tegnap este.....	146
Vakond	147
Kukac.....	147
Fülbevaló.....	147
Elszalasztott alkalom.....	148
Vár a világ.....	148
Jelet fogott.....	148
Májusi szél.....	148
Áprilisi búcsú	149
Mondom... ..	149
Violinkulcs	149
Sarkcsillag.....	150
Újra sugárzik... ..	150
Álmodozás.....	150
És felülkerült... ..	150
Vajon kiállsz-e?	151
Versszaka... ..	151
Renegát.....	151
Tavaszi visszarévedés.....	152
Fonta haját sietősen.....	152
Glória készül... ..	152
Áhítat	152
Szeretet.....	153
Erdei sétány	153

Olvad a pompa.....	153
Utolsó sansz	154
Csirke.....	154
Habár csalás volt.....	154
Aztán elmúlok.....	155
Parti parti	155
Hívogató.....	156
Kútfúró	156
Mandula	156
Kicsikét fura volt.....	157
Piruló titkom.....	157
Nekem nincs időm.....	157
Vért iszol éppen.....	157
Át a holdvilágba	158
Majd tovalép.....	158
Májusi éjjelen.....	159
Bombák	159
Volna.....	159
Forr dühe még.....	160
Újság	160
Szeletelő.....	160
Léte csalóka.....	160
Erőltetett mosoly	160
A parti sziklán.....	161
Nem is járt.....	161
Kergetés	162
Kaktusz	162
Elment a létráért.....	162
Túl a határon.....	162
Boldog a szív.....	163
Májusi borongás	163
Feleség	163
Sheriff.....	164
Indián	164
Sorsaik szerint	164
Keseregni kár.....	164

User manual.....	165
Végre a Nap kisütött... ..	165
Kertemen át... ..	165
Ne bánd.....	166
Baba	166
A gondolat.....	166
Remegve, félve.....	166
A gyűlölet szigete	167
Ámul a gólyamadár.....	167
Valódi	167
Rossz napok	168
Ha verset írsz.....	168
Ördöggvár	168
Vad cicomája.....	169
Mert vigaszul.....	169
Gardrób.....	169
A bőbeszédűvel.....	169
Nagy hal	169
Spórák	170
Már-már	170
Pajzán.....	170
Még hazavárja.....	171
Elküldöd... ..	171
Akad	171
Fogyókúrám... ..	171
Ostor	172
Krokodil.....	172
Manzárd	173
Indulás az óvodába	173
Pilla.....	173
Áldás vagy átok... ..	173
Érik	173
Fiatal csibe volt... ..	174
Májusi reggel.....	174
Ha majd vérzik fogad... ..	174
Vám	175

Hormon	175
Holdfogyatkozás.....	175
Aludd nagy álmodat.....	175
Tűzoltó	176
A nagymamám	176
Furán kacsintott.....	176
Kantár.....	177
Erzsébet híd	177
Letettem hátizsákom.....	177
Intézkedés	178
Narvál.....	178
Jó szerető.....	178
Helyben	178
Tavaszi zápor	179
Versről álmodik.....	179
Mikor mozdulni kéne.....	179
A moralitás margójára	180
Hiába mondom.....	180
Eljött hát.....	181
A horgolótű	181
A hó	182
Vadászmezőn	182
Vert hadaik.....	182
Nincs kegyelem.....	183
A hang.....	183
Szalag	184
Pipám.....	184
Ing	184
Pipa	185
Torta.....	185
Bajkeverő	185
Hercegnő.....	186
Lábasa.....	186
Még nem tudom.....	186
Ügyeskedés	187
Hencegő	187

Fárad az elme.....	187
Csendes az est.....	187
Jegygyűrű	188
Ma vettem.....	188
Pipacsok.....	188
Fordul az éj.....	188
A nők.....	188
Menni muszáj.....	189
Trianonban.....	189
Ámde belül még.....	189
Illan a lét.....	190
Bátraim.....	190
Ünnepi fényben... ..	191
Szunnyad a lét.....	191
Észrevétel	191
Járja a rengetegét... ..	191
Mert haragod.....	192
Szonátát írnék... ..	192
Bolond idők.....	192
Papírhajónk.....	192
A dilemma vége	193
Mert oda húzta fel ő... ..	193
Ébred az erdei nép... ..	193
Megálmodlak... ..	193
Fejcsere	194
Sün	194
Június	194
A júniusnak.....	195
Sárkány.....	195
Vágyaidon... ..	195
Mikor kaszámat.....	195
Kibertér	196
Bár sebe ég.....	196
Generációk	196
Cseresznye	197
Szakálla kender... ..	197

Beleérés.....	197
Mert kifutott.....	197
Sublót.....	198
Elszáll.....	198
Még fújdogál.....	198
Gerbera.....	199
Olümposz alján.....	199
Zátonyba zárva.....	200
Szertelen.....	200
Átaludtalak.....	200
Miért e vers?.....	201
Meggyógyíthatom.....	201
Sebes folyású.....	202
Titusz újratöltve.....	202
Lepkeszárny.....	202
A vírushoz.....	203
Ellenszer.....	204
Az állomásnál.....	204
A hársfa.....	204
Sir Lancelot.....	205
Vagy hősként meghal.....	205
Titánia.....	205
Elment egy Vasutas.....	206
Báli zenék.....	206
Igaztalanul.....	206
Hajnalodóban.....	207
A kocsma bölcse.....	207
Füstölögve.....	208
A trombitához.....	208
Robin és Marian.....	209
Piros padok között.....	209
Egy fűz elé.....	209
A nyári égen.....	210
A vihar szélén.....	210
Osztottan.....	210
Egy barátság zátonyán.....	211

Egy nemzedékről.....	212
A reményhozóhoz	213
Messiásra várva	214
Éji hexameter	214
A szeszélyhez.....	215
Nyár heve.....	215
Nász.....	216
Bánatúzó	216
Kiegyezés.....	217
Kell-e még nekem... ..	217
Mohácsnál.....	217
Többségben lehetsz... ..	218
A nyár heve	218
Az örök elégedetlen	219
Kegyelmi állapot.....	219
El is dalolom.....	219
Toronyóra.....	220
Csordaösztön	220
Dünyögő szirének.....	220
Utolsó lovag	221
Háromszor szűrtek.....	221
A vers folyása	221
Körforgás.....	222
Hangafű.....	222
Sírvers	223
Emésztő vágy	223
Ma még sok virág.....	223
A dinnyetermelőhöz	224
Este a tónál	224
Álom maradtál... ..	224
Kismadár	225
Itt a baj.....	225
Mikor majd.....	226
A szívem egy darabja	226
Cseresznyeszüret	227
Miért nem lehet.....	227

Tűzben.....	227
Repülj, repülj.....	228
Ma este... ..	228
Koránt sem biztos... ..	229
Sokan vagyunk most... ..	229
Nyári éjjel	229
Versed írod.....	229
Gyakran a tények... ..	230
Főszabály.....	230
Öreg legény	230
Talán legjobban.....	230
Verklivers	231
Tarlóégetés	231
Fordítva ültél.....	231
Vak remény	232
Klímadal	232
Mert minden álom.....	232
Versmorfium	233
Élteti vágya.....	233
Napfény öleli.....	233
Gyorsuló időben.....	234
Mert álmok nélkül.....	234
Egy rózsaszálon	235
Szánszálom.....	235
Az agglegény kalandja.....	236
Hanyatt az éjben	236
Kirabolva	237
Előrelátó.....	237
Mohács után	237
Nyári vihar	238
Hangok	238
Kar	238
Vitézemhez	239
Kalandom Hamupipőkével.....	239
Leónidaszhoz.....	240
Pár megunt kacat.....	240

Álmainkon már.....	240
Indulásra várva.....	241
Tolvaj Hold	241
Csak bajt hozok rád.....	241
Nem adom!	242
Köteteidet... ..	242
Nyári éj a tónál.....	242
Settenkedik az ősz.....	243
Magyar embernél.....	243
Íve bájló.....	243
Reinkarnáció	243
A zsugás dala	244
Hajcsatok.....	244
Városom, Makó.....	244
Tavaszközelgett.....	244
Görbe tükör.....	245
Zakódon még férc... ..	245
Égi lift	245
Mert más a való... ..	246
Gólyamese	246
Sárgul a tölgyfalevél.....	247
Dalod legyen tűz	247
Búcsú a nyártól	248
Éj-szerelmem	248
Legnagyobb kincse.....	249
Kifolyt a hordó... ..	249
Vagyok királya... ..	249
Az angyaloktól.....	249
Korai ősz.....	249
Nyárvég.....	250
Lóhalál.....	250
Ha vers... ..	251
Alpokalján	251
Kecses nyakára.....	251
Ballag a nyár.....	252
Őszi szél motoz.....	252

Préselt virágok	252
Vasorrú bábák.....	252
Elmegy a nyár.....	253
Öreg számárként.....	253
Kampány	253
A híd alatt is... ..	254
Odalett	254
Virággal jöttél.....	254
Voks.....	255
A tolvaj futása	255
Vérmérgezés volt... ..	255
A napsugárhoz	256
A királycsináló dilemmája	256
Károg a varjú.....	256
Avarra néz a Nap.....	257
Csendes a tó.....	257
Az őszi napban... ..	257
Maradok.....	258
Őszi merengés.....	258
Igen... ..	259
Talán, esetleg.....	259
Összpontosítás	259
Veled ott leszek én.....	260
Sorstörő.....	261
Terhét felejtí... ..	261
Hites feleség.....	261
Már őszi fényben... ..	261
Üzenet délre.....	262
Őszi készülődés	262
Új földesurak.....	263
Szeszélyes szél.....	263
Esőverés	264
Nem kell senkinek... ..	264
Álmodom tovább	264
Van úgy, hiába.....	265
Gyérül már a lomb... ..	265

Takarásban.....	265
Őszt köszönti már... ..	265
Napra éj.....	266
Vacogjatok	266
Testem már másnál... ..	266
Messze a nyár	267
Bolond korom	267
Álszentségtörés.....	268
Egy vároromhoz	268
Csupán a testek.....	269
Hull az avar.....	269
Megbékülés.....	269
Vágyak.....	270
Zátonyra tette.....	270
Őszi szorongás.....	270
A krónikákba	271
Áthajolok.....	271
Álomhajó.....	272
Megszólalt a gong.....	272
A villamoson.....	272
Csend ölelése	272
Nyár fátyla.....	273
Arcába vágta... ..	273
Az ég vele sír	273
Napjaink sora	274
Minap	274
Lépked az emlék.....	275
Sose előzd meg... ..	275
Csak ő meg én	275
Nehéz az ősznek.....	276
A végén csattan.....	276
Álompír	276
Elcsigázva	277
Alkalomra várva	277
Ez kétesélyes.....	277
Végleg itt az ősz... ..	278

Őszi éjjelen.....	278
Hezitálás.....	279
Eltörött a mécses	279
Ódium	280
Nyirkos a reggel... ..	280
Törli a tél	280
Híred viszem.....	281
Nyögve nyelt a nyúl.....	281
Bagóért adta... ..	281
Az ébredéssel.....	282
Ha volna még időm... ..	282
Új szelek	283
Eső hígítja	283
A bánatom.....	283
Hajnali dobszó.....	284
Tél hava	284
Megvár a sorsom... ..	284
Elosont valahol.....	285
A vágy nagy úr.....	285
Vigyázz komám!	286
Tehetségeddel.....	286
Az igazságban.....	286
Ma rólad álmodom... ..	287
Tiltott szerelem	287
A patkó oda.....	288
Nevedre.....	288
Visznek utánad.....	289
Szüret	289
Letérdelek	290
Emlékmagány.....	291
Maradnék.....	291
A két kufárhoz.....	292
A vad viharban... ..	292
Igaz se volt	293
Óramű	294
Egy raklapon vár.....	294

Morzsanyomok	294
Arcképed őrzöm.....	295
Egy patás ördög.....	295
Álszent papoknak.....	295
A lanka még megy.....	296
Gyertyafényben	296
Múlás	297
Költözés előtt	297
A góg csupán.....	298
Akkor maradsz nagy.....	298
A kutyahűség.....	298
Tea szürkületben.....	298
A társasjáték... ..	298
Ez év novemberén.....	299
Kiérdemelte... ..	299
Olyan csúnya volt.....	299
Elfogyott a morzsa	300
Léttel parolázva.....	300
Madáretetés	301
A hallgatás tétje	302
Sötét van... ..	303
Maradsz, mi voltál.....	303
Ha majd a táltosok... ..	304
Móres dala	305
Fázós-remegve.....	305
Bölcs vagy, ha hallgatsz.....	305
A tél elé	306
Egy tölgyhöz.....	306
Tudálékosok.....	307
Őszbe merengő.....	307
Várnak az árnyak.....	307
A tél közelg.....	307
Újhold.....	308
Órangyalomhoz.....	308
Hóhullám.....	309
A harcainknak vége	310

Nyolcvanak.....	311
Nyári álmaink	311
Kibékülés.....	312
A vándor dala	312
Összetartozunk	313
Ázik az emlék.....	313
Hótakaró	314
Őszi táj.....	315
Legutolsóként... ..	315
Lapátolás.....	316
Részeg a hóban	316
Gyertyaláng.....	317
A hó alatt.....	317
Együtt zenélni... ..	318
Nők, ti perzselők... ..	318
Ma is.....	318
Mióta.....	319
A gyertya lángja... ..	319
Szent Márk szép tere... ..	319
Ócska kaland	320
Ma rossz napom van.....	320
Mosolyát őrzöm... ..	321
Porondra lépett.....	321
Útravaló	321
Kapaszkodás.....	322
Tanácsstalanság.....	322
Így is, úgy is	323
Lassul a tánc.....	323
Madáretetőm.....	323
A végső csapás... ..	324
E téli est.....	324
Téli reggel.....	324
Nagy út előtt	325
Bánatommal.....	325
Az éj leszállt már... ..	326
Mérlegen.....	326

A gyertyaláng remeg.....	327
Jegesen.....	327
Varjúsó.....	328
A királyhoz.....	328
A távozóhoz.....	329
Fogadkozásaink elé	329
Táncol az éjben... ..	329
Éji fürgeteg	330
Nem indulok.....	330
Ültünk a lócán... ..	330
Téli napsugár.....	331
Ez év... ..	331
Budán a ház más... ..	332
Karácsony éjjelén... ..	332
Fogolycsere	332
Betlehembe tart.....	333
Aranyláncain... ..	333
Verssors.....	333
Sör(s)társak	334
Távolságtartás.....	334
Önfeledt órát... ..	334
Jövőre.....	335
Fogadkozás.....	335
Adják neked majd... ..	335
Talán egy angyal.....	336
Az év utolsó napja.....	336
Varázskör	337
Te csak vigyázz!.....	337